

Lewis Carroll **Alica**
v krajině
zázrakov

1984 Mladé letá
Bratislava

NA MEDZINÁRODNEJ VÝSTAVE
KNIŽNÉHO UMENIA V LIPSKU ROKU 1982
ODMENILI TÚTO KNIHU
STRIEBORNOU MEDAILOU.
ILUSTRÁCIE DUŠANA KÁLLAYA ZÍSKALI
GRAND PRIX NA BIENÁLE ILUSTRÁCIÍ
BRATISLAVA 1983

Ostredné knižné
Pedagogického fakulta
Univerzity Mateja Bela
Lešonského 48
159 835
UKO R/a

*Zakaždým, keď je pretrhnutá nitka
a fantázia na dne vysychá,
ako ten v púšti volám: „Dalej zajtra!“
a ako on už temer nedýchach,
no „Dnes je zajtra!“ veselo mi zvonia
okovy, ktoré rád si ponechám.*

*Tak pučala a rástla, zvoľna zrela
rozprávka, ktorú vám tu ponúkam;
po kúsku, ako pavúk pavučinu
snoval som s nimi tento nežný klam.
Až keď si slnko sadlo na obzor,
smel som sa vesiel chytiť v tichu sám.*

*Alica! Tebe príbeh do rúk vkladám.
Čo s ním, to Ty už iste dobre vieš:
z kvetov, čo popri našom člne kvitli,
do pamäti si veniec uviješ;
suchý raz bude sladko voňať diaľkou
a pamäť nad ním zaznie ako spiež...*

*Zrkadlo vôd je nečujné a hladké
a popoludnie ako zo zlata.
Priútle paže s veslami sa trápia,
nuž, neveľká je za to odplata.
Všetky tri sa však celkom vážne tvária,
že samy vedú náš čln do blata.*

*Trojica mojich krutých spoločníčok!
V objatí tejto snivej hodiny
rozprávku chciet o najjemnejšom vánku,
čo neodfukne pierko z periny...!
No zmôže čosi proti vášmu triu
žalostne slabý hlas môj jediný?*

*Prima na čele velí: „Rozprávajte,“
priam panovačne žiada začiatok;
Secunda čaká (jemne, ticho prosí)
čo najviac nezmyslov a mačiatok;
Tertia každé moje odmlčanie
vyplní prudkou paľbou otázok.*

*Napokon zmlknu. Mlkvo sprevádzajú
do bájnych krajín plných zázrakov
to dieťa mojich predstáv, čo sa stretá
so spoločnosťou zvierat storakou,
s kvetmi i vtákmi... Dobre vedia: rojčí,
a predsa vieri čítam zo zrakov.*

Alica v krajinie zázrakov

Do nory za králikom

ALICU už omrzelo sedieť so sestrou len tak nečinne na brehu rieky. Niekoľko ráz nazrela do sestrinej knihy, ale neboli v nej ani obrázky, ani sa tam nič nerozprávalo; „a čo s knihou, keď tam nie sú obrázky, ani sa tam nič nerozpráva,“ pomyslela si Alicia.

A tak uvažovala (pokiaľ sa to vôbec dalo, lebo od horúčavy bola ospalivá a celkom otupená), či by stálo za to vstať, natrhať margaréty a uviť z nich veniec, keď tu zrazu prebehol popri nej biely králik s červenými očami.

Na tom ešte nebolo nič zvláštne a nezdalo sa jej nezvyčajné, ani keď začula, ako si králik vzdychol: „Ach, jaj! Ach, jaj! Už prídem neskoro!“ (Keď o tom neskoršie premýšľala, uvedomila si, že nad tým sa mala pozastaviť, no vtedy sa jej to videlo celkom prirodzené.) Ale keď si králik napokon vybral z vrecka na veste hodinky, pozrel na ne a hned bežal ďalej, Alicia vyskočila; až v tej chvíli jej blyslo umom, že vlastne ešte nikdy nevidela králika s vreckom na veste, navyše aby si z vrecka vyberal hodinky. Rozpálená od zvedavosti rozbehla sa cez pole za ním, no zazrela už len to, ako sa šuchol do veľkej králičej nory pod kríkom.

V mihu sa spustila za ním a ani len nepomyslela na to, ako sa stade dostane zasa von.

Králičia nora bola na kúsku rovná ako tunel, no odrazu sa začala prudko zvažovať, tak prudko, že sa Alicia nestihla ani zastaviť, a už padala do akejsi hlbokej jamy.

Alebo bola tá jama veľmi hlboká, alebo padala veľmi pomaly, no Alicia mala dosť času obzerať sa okolo seba a rozmýšľať, čo bude ďalej. Najsamprv sa pokúšala pozerať dolu a zistiť, kam to vlastne padá, ale nič nevidela, tak tam

bolo tma. Nuž si obzerala steny jamy a videla na nich veľa kuchynských políc a priečinkov na knihy. Tu a tam viseli na klincoch mapy a obrazy. Ako padala, vzala z jednej police zaváraninovú fľašu s nálepkou POMARANČOVÁ MARMELÁDA; no sklamala sa, fľaša bola prázdna. Bála sa odhodiť ju, aby dolu niekoho nezabilila, tak ju zasa šikovne vopchala do police, popri ktorej letela.

„Teda,“ pomyslela si Alica, „po takomto páde zletieť zo schodov bude už pre mňa úplná hračka! A za akú hrдinku ma budú doma považovať! Čože, teraz keby som aj zo strechy spadla, ani by som nemukla!“ (To pravdepodobne naozaj nie.)

A stále dolu a dolu a dolu! Vari to padanie nemá konca? „Ktovie, koľko kilometrov som sa už prepadla?“ povedala nahlas. „Už budem hádam až dakde pri strede zemegule. Počkať – to by bolo, ak sa nemýlim, asi šesťtisíc päťsto kilometrov do hľbky.“ (Ako vidíte, Alica sa už v škole voľačo naučila, a hoci teraz nebola práve najvhodnejšia príležitosť popýšiť sa vedomostami, lebo ju nikto nepočul, opakovanie nikomu nezaškodí.) „Áno, asi toľko to bude – a zaujímalo by ma, na akej zemepisnej šírke a dĺžke sa nachádzam...“ (Alica nemala ani potuchy o zemepisnej šírke a zemepisnej dĺžke, ale čo, keď sú to také nádherné slová.)

A znova začala: „Čo ak sa prepadnem cez celú zemeguľu! To bude paráda, keď vyleziem medzi ľudmi, ktorí chodia dolu hlavou! Ako sa len volajú – tuším protichodci.“ (Teraz bola celkom rada, že ju nik nepočuje, lebo to slovo sa ani jej nepozdávalo.) „No musím sa ich opýtať, ako sa tá ich krajina volá. Prosím vás, pani, je toto Nový Zéland, či Austrália?“ (Pri tých slovách sa pokúšala ukloniť – predstavte si, klaňať sa, keď človek padá! Myslíte, že by sa vám to podarilo?) „Nie, ešte by si tá pani pomyslela, čo som to za nevzdelené dievča! Nie, pýtať sa nebudem, možno to uvidím dakde napísané.“

A stále dolu a dolu a dolu. Nič iné sa nedalo robiť, tak

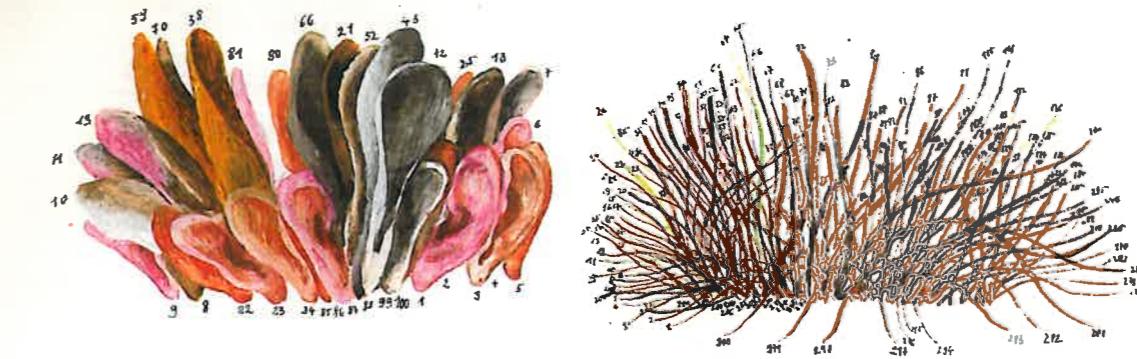

Alica znova začala vykladať: „Tine budem dnes večer ist veľmi chýbať!“ (Tina bola mačka.) „Dúfam, že jej nolovrant nezabudnú naliat do misky mlieka. Tinuška moja Keby si tu tak bola pri mne! Vo vzduchu asi nijaké myši niesú, ale možno by si si tu chytila netopiera a ten vyzerá skor ako myš. Len ktorie, či mačky žerú netopiere?“ A vtom padli na Alicu driemoty a ona si ospanlivo opakovala: „Žerú mačky netopiere? Žerú mačky netopiere?“ A potom zasa „Žerú netopiere mačky?“ Pretože – chápete – ak si ani na jednu otázku nevedela odpovedať, bolo úplne jedno, či sa pýta tak, alebo onak. Spánok ju premáhal a práve sa jej začalo snívať, že sa s Tinou vedú za ruky a ona jej veľmi vážne hovorí: „Počuj, Tina, povedz mi pravdu: jedla si už netopiera?“ – keď tu zrazu bum-bác! dopadla na kopu suchého lístia a raždia a bolo po páde.

Alica sa ani trošku neudrela a vo chvíli bola už zasa na nohách. Pozrela hore, ale tam bola iba tma tmúca; pred sebou mala ďalšiu dlhú chodbu a v nej zazrela uháňajúceho Bieleho králika. Nesmela stratíť ani minútu, letela za ním ako vietor, a keď zahýbal za roh, počula, ako zahundral „Sto uší a tristo fúzov, ale je už neskoro!“ Ešte keď zahýbal za roh, bola mu za päťami, no odrazu sa stratil. Ocitla sa v dlhej nízkej sieni, osvetlenej radom lámp visiacich zo stropu.

V sieni boli dookola samé dvere, no všetky zamknuté. Alica prešla sieňou po jednej strane, potom nazad po druhej a rad-radom všetky vyskúšala. Nakoniec smutne kráčala prostriedkom a rozmyšľala, ako sa dostanť von.

A vtom sa ocitla pred malým trojnohým stolíkom; celý bol z hrubého skla. Bol na ňom iba zlatý kľúčik a Alici hneď blysklo umom, či nie je od niektorých dverí v sieni. Ale kdeže Alebo boli zámky priveľké, alebo kľúčik primalý, ani jedny dvere sa nedali odomknúť. No keď sieň obchádzala po druhý raz, zbadala nízko nad zemou záves, ktorý si predtým nevšimla, a za ním boli dvierka vysoké ani nie

pol metra. Skúšila zlatý kľúčik, a sláva – kľúčik vkízol do zámky!

Alica odomkla dvierka a zistila, že vedú do chodbičky len o niečo širšej než potkania diera. Kľakla si a na druhom konci chodbičky videla čarokrásnu záhradu. Zatúžila dostať sa z tmavej siene a prechádzať sa medzi záhonmi žiarivých kvetov a chladivými fontánami, ale cez dvierka by neprestrčila ani hlavu. „A keby som hlavou aj prešla,“ rozmýšľala chudera Alica, „čo z toho, keď plecami neprejdem! Ach, keby som sa tak mohla poskladať ako sklápací ďalekohľad! Myslím, že by to aj šlo, len keby som vedela, ako začať.“ Lebo, ako ste si všimli, Alici sa v poslednom čase prihodilo toľko nezvyčajného, že sa jej už skoro všetko zdalo možné.

Vyčkávať pri dvierkach očividne nemalo zmysel, nuž sa vrátila k stolíku, či tam azda nenájde nejaký iný kľúč alebo aspoň príručku s návodom, podľa ktorého by sa človek sklápal ako ďalekohľad. Tentoraz tam našla fľaštičku („Tá tu predtým zaručene nebola!“ povedala si Alicia); na hrdle mala ceduľku a na ceduľke prekrásne vytlačené veľkými písmenami: VYPI MA!

To sa ľahko povie, „Vypi ma“, ale múdra Alice hned na všetko nenaletí. „Nie,“ povedala si, „najprv sa pozriem, či tam nie je označenie Pozor – jed! Neraz čítala príbehy o detoch, ktoré zhoreli alebo ich zožrala divá zver, a vôbec sa im prihodilo veľa nepríjemností len preto, že nedbali na základné ponaučenia svojich najbližších, tak napríklad, že

človek si popáli prsty, ak pridlho drží v ruke žeravý kutáč, alebo že mu prst začne krvácať, ak si doň zareže dosť hlboko. Alica nezabúdala ani na to, že ak sa človek napije z fľašky označenej Pozor – jed!, je takmer isté, že skôr či neskôr mu to nebude na osoh.

Ale na tejto fľaštičke nijakú výstrahu nenašla, tak sa odhodlala ochutnať, čo je v nej. Keď zistila, že je to veľmi dobré (malo to chuť ako čerešnový koláč, vaječný krém, ananás, pečený moriak, karamelky a maslové hrianky dokopy), raz-dva všetko vypila.

„Akosi mi je čudne!“ povedala Alica. „Asi sa už sklápam ako ten ďalekohľad!“

A naozaj: bola už iba dvadsať päť centimetrov vysoká a tvár sa jej rozžiarila, keď si pomyslela, že teraz má najlepšiu veľkosť na to, aby sa prepchala cez dvierka do tej utešenej záhrady. Pre istotu niekoľko minút počkala, či sa ešte väčšmi nescvrkne. Trochu ju to znepokojovalo, „lebo, chápate, čo ak pochodím ako sviečka, keď dohorí,“ pomyslela si Alica. „Kto vie, ako by som potom vyzerala?“ Skúšala si predstaviť, ako vyzerá plameň sviečky, keď sa sfúkne, ale nie a nie sa rozpamätať, či také niečo dakedy videla.

Nič sa s ňou už nedialo, nuž sa o chvíľu rozhodla, že pôjde rovno do záhrady. Ale beda-prebeda! Pri dvierkach si chuderka uvedomila, že zlatý kľúčik zabudla na stolíku, a keď sa poň vrátila, zistila, že teraz ho už nedočiahne. Cez sklo ho videla celkom zreteľne a zúfalo sa šplhala po jednej stolovej nohe, ale tá bola veľmi klzská. Nakoniec si, chúda, celkom vyčerpaná sadla na zem a rozplakala sa.

„Tak už dosť, pláčom si nepomôžeš,“ oborila sa Alica na seba. „Radím ti, aby si s tým hned a zaraz prestala!“ Alica si zväčša dávala veľmi dobré rady (no iba zriedka sa podľa nich aj správala) a niekedy sa vyhrešila tak prísne, až jej slzy vyhŕkli. Raz sa dokonca skoro vyzauškovala za š vindľovanie pri krokete, keď hrala sama so sebou. Toto zvláštne dieta si

totiž veľmi rado predstavovalo, že je v dvoch osobách. „V dvoch osobách...“ pomyslela si nešťastná Alica, „teraz to už nemá zmysel! Veď zo mňa neostalo ani na jednu poriadnu osobu!“

Vtom zazrela pod stolom sklenú škatuľku, otvorila ju a našla v nej koláčik a na ňom krásny nápis z hrozienok: ZJEDZ MA! „Aj ho zjem,“ povedala Alica, „a ak od neho narastiem, dočiahnem kľúčik; a ak sa ešte scvrknem, podleziem popod dvere; nedbám, čo sa so mnou stane, lebo do záhrady sa tak či onak nejako dostanem!“

Odhryzla si z koláča a s úzkosťou si vravela: „Tak ako? Hore, či dolu?“ Ruku si položila na vrch hlavy, aby zistila, či rastie, alebo sa zmenšuje, a veľmi ju prekvapilo, že sa vôbec nemení. Isteže, tak to býva, keď človek zje koláč; no Alica si už tak zvykla na samé nevídane a neslychané veci, že obyčajný život sa jej videl nudný a hlúpy.

Pustila sa teda do koláča a čoskoro bolo po ňom.

Mláka síz

DIV najdivovejší! Div najdivovejší!“ zhíkla Alicia.
 (Od prekvapenia zabudla aj správne hovoriť.)
 „Ved ja sa natahujem ako ten najdlhší ďalekohľad na svete.
 Zbohom, nožičky moje!“ (Lebo keď si pozrela na nohy,
 zdalo sa jej, že ich už-už stratí z dohľadu, tak veľmi sa
 vzdaľovali.) „Ach, moje úbohé nožičky, kto vás teraz obuje
 a kto na vás natiahne pančuchy? Ja to už asi nedokážem!
 Budem trocha prídaleko na to, aby som sa mohla o vás
 starať. Musíte si poradiť, ako samy najlepšie viete.“ „Ale
 musím byť k nim dobrá,“ pomysela si Alicia, „ešte si zmyslia
 chodiť inou cestou, ako ja budem chcieť! Uvidíme. Na každé
 Vianoce im darujem nový páár topánok.“

A už vymýšľala, ako to zariadi. „Budem ich musieť poslať
 poštou,“ vravela si, „to bude psina, posielat dary vlastným
 nohám! A ako čudne bude vyzerat adresa!

Vážená

Pravá noha Alicina

ROHOŽKA pred Kozubom

PRI OCHRANNEJ MRIEŽKE

(S pozdravom Alicia)

Prepánajána, čo to táram!“

V tej chvíli narazila hlavou do povaly: mala vám teraz vyše
 dva aj tri štvrti metra; hned vzala zlatý kľúčik a hybaj do
 záhrady.

Chúďa Alicia! Mohla si nanajvýš ľahnúť na bok a jedným
 okom do nej hľadieť, no dostať sa dnu bolo ešte beznádej-
 nejšie ako predtým. Sadla si a znova sa rozplakala.

„Hanbi sa,“ povedala si Alicia, „také veľké dievča,“ (to

teda bola) „a takto revať! Vravím ti, prestaň!“ Ale plakala
 ďalej a vyronila za celé vedrá síz, takže naplakala okolo seba
 velikánsku, zo desať centimetrov hlbokú mláku, čo sa
 rozlievala do polovice siene.

Po chvíli začula v diaľke drobné cupkavé krôčky; rýchlo si
 poutierala oči a pozrela, kto to ide. Vracal sa Biely králik,
 parádne vyobliekaný, v jednej ruke biele rukavice z pravej
 kozinky, v druhej veľký vejár. Náhlivo drobčil popri nej
 a šomral si popod nos: „Ach, tá Vojvodkyňa! Ach, tá
 Vojvodkyňa! Tá bude zúriť, že idem tak neskoro!“ Alicia
 bola už taká zúfalá, že by bola požiadala o pomoc hocikoho;
 a tak keď sa k nej Králik priblížil, ozvala sa tichým,
 bojazlivým hláskom: „Boli by ste taký láskavý, pane...“
 Králik sa strhol, biele rukavice i vejár mu vypadli z rúk
 a odtrielil do tmy tak rýchlo, ako len vládal.

Alicia zodvihla vejár a rukavice, a pretože v sieni bolo
 veľmi teplo, začala sa ovievať. „Bože, bože!“ vzdychla si.
 „Aké je dnes všetko čudné! A ešte včera to bolo ako
 inokedy. Vari som sa v noci nejak zmenila? Porozmýšľaj-
 me: Keď som dnes ráno vstávala, bola som tá istá ako včera?
 Veru sa mi zdá, že som sa cítila akosi inakšie. Ale ak už nie
 som tá čo včera, otázka je: Kto vlastne som? To je tá
 záhadá!“ A prebrala rad-radom všetky rovesníčky, či sa
 nebodaj nepremenila na niektorú z nich.

„Určite nie som Ada,“ povedala, „lebo tá má dlhé
 kučeravé vlasy, a moje sú rovné; nemôžem byť ani Mabel,
 lebo ja viem toľko vecí, a ona, ach, ona nevie skoro nič!
 A konečne, ona je ona a ja som ja, ach, môj ty svete, aké je to
 všetko pomotané! Zistím, či ešte viem všetko, čo som
 vedela. Povedzme: štyrikrát päť je dvanásť a štyrikrát šesť je
 trinásť a štyrikrát sedem je – ach, jaj, takto sa po dvadsiatku
 nikdy nedostanem! Ale násobilka nie je taká dôležitá,
 skúsim to so zemepisom. Londýn je hlavné mesto Paríža,
 Paríž je hlavné mesto Ríma a Rím – nie, tak to nie je, určite
 nie. Asi som sa predsa len zmenila na Mabel. Ešte skúsim
 nejakú básničku, povedzme Hľadte na tie čudné zvyky...“

Zložila si ruky, ako keď ju vyvolali v škole, a začala recitovať. Ale hlas mala chrapľavý a cudzí, ba ani slová nezneli tak ako inokedy:

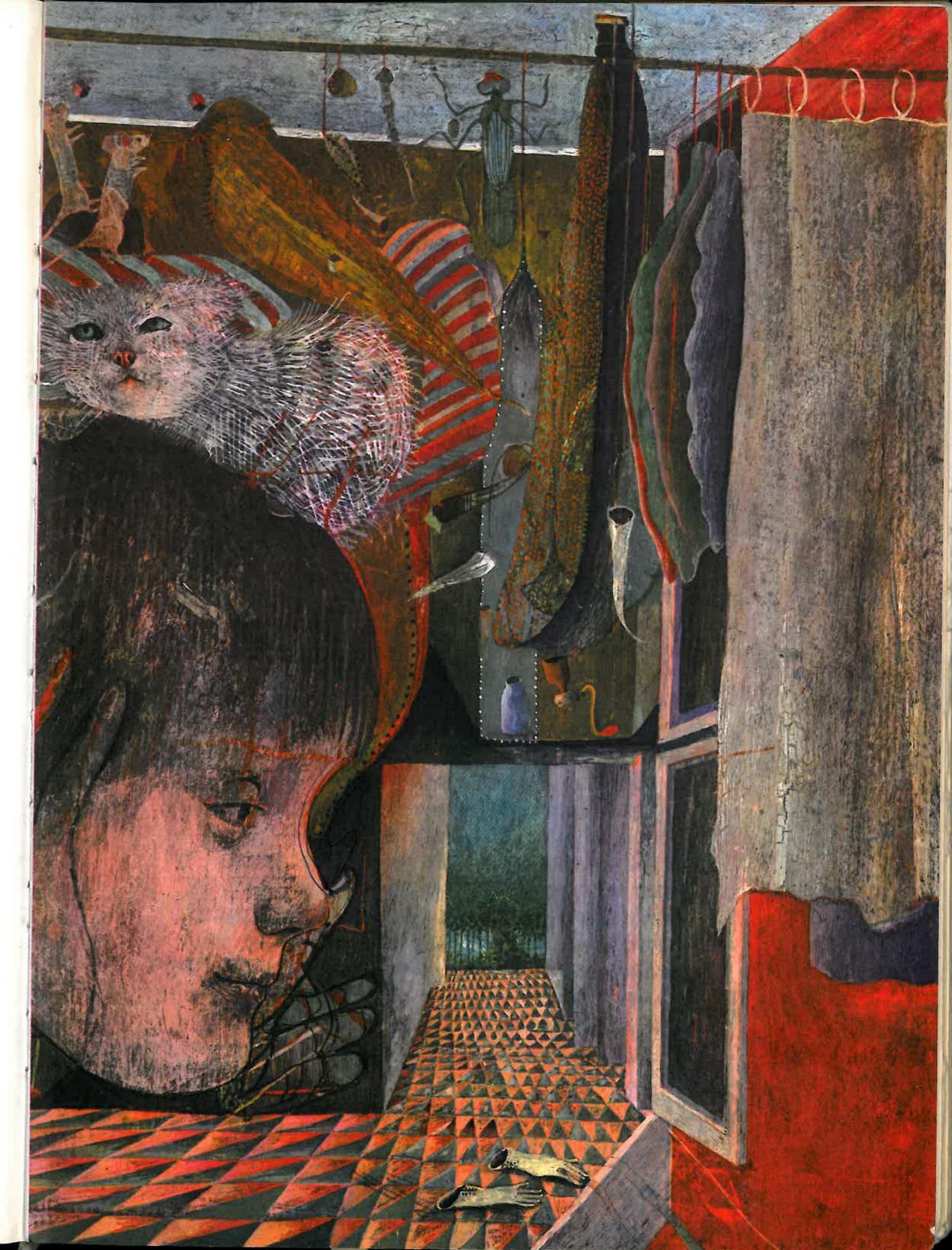
*Hľadte na tie čudné zvyky:
karty mastia i poníky!
Sedia v klietke do polnoci,
hrajú, hrajú, niet pomoci.*

*Sem sa, ľudia, pomáhajte,
karty z zoo odnášajte!
No čo mladé, len sa smialo,
a čo staré, zutekalo.*

„Nie, to nie je dobre,“ povedala nešťastná Alica a oči sa jej znova zaliali slzami: „Už je to tak, určite som Mabel a teraz sa musím odstahovať do toho ich tesného domca a rozlúčiť sa so všetkými hračkami, a toho učenia, no hrôza! Nie, už to mám: Ak som Mabel, tak radšej ostanem tu! Môžu sem pchať hlavy a vyvolávať: ‚Pod von, dušička!‘ Iba zodvihнем hlavu a poviem: ‚Tak kto som? Najprv mi to povedzte, a ak sa mi bude chcieť byť tým človekom, vyjdem; ak nie, zostanem tu, kým sa nestanem niekým iným.‘ Ale – jój!“ rozplakala sa Alica a slzy jej vyhŕkli prúdom. „Len keby sem dakto vopchal hlavu! Táto samota ma už celkom umorila!“

Ako to povedala, pozrela si na ruky a prekvapene zistila, že si medzi rečou natiahla na ruku Králikovu malú rukavičku z kozinky. „Ako je to možné?“ rozmýšľala. „Iste sa zasa zmenšujem.“ Vstala a podišla k stolíku, aby sa k nemu primerala, a len tak od oka odhadla, že už má znova len asi sedemdesiat centimetrov a očividne sa zmenšuje ďalej. Prišla na to, že je to od vejára, ktorý ešte stále držala v ruke. Rýchlo ho odhodila, a bol veru najvyšší čas, inak by sa bola v tej chvíli scvrkla načisto.

„Ale veľa mi už nechýbalo,“ povedala si Alica, poriadne

vystrašená tou náhlou zmenou a zároveň šťastná, že ešte stále jestvuje. „A teraz do záhrady!“ A rozbehla sa k dvierkom, no beda-prebeda! Dvierka boli znova zavreté a zlatý kľúčik ležal na sklenom stole ako predtým.

„Čím ďalej horšie,“ pomysela si chuderka, „lebo ešte nikdy som nebola taká malá ako teraz. Nikdy! A to je zle, veľmi zle!“

Ako to povedala, nohy sa jej pošmykli a člup! – bola až po bradu v slanej vode. V prvej chvíli si pomysela, že padla hádam do mora. „Tak sa teda vrátim domov vlakom,“ povedala si. Bola totiž pri mori iba jeden jediný raz a celkom vázne si myslala, že nech sa človek očitne kdekoľvek na anglickom pobreží, nájde tam množstvo kabín, deti, ktoré sa hrajú v piesku s drevenými lopatkami, potom rad penziónov a za nimi železničnú stanicu. Ale čoskoro prišla na to, že je v kaluži síz, ktoré vyplakala, keď mala dva a tri štvrté metra.

„Nemala som toľko plakať,“ vyčítala si Alica, ako plávala a usilovala sá dostať z kaluže. „Za trest sa teraz utopím vo vlastných slzách! To je teda čudné, len čo je pravda! Ale dnes je všetko čudné!“

A tu nedaleko nej v mláke čosi začlapotalo. Plávala ta pozriet, čo to je. Sprvu to vyzeralo ako nosorožec alebo hroch, ale potom si uvedomila, aká je teraz malá, a zistila, že je to iba myš, ktorá sa pošmykla takisto ako ona.

„Čo keby som sa jej prihovorila?“ rozmyšľala Alica. „Tu je všetko také nezvyčajné, ktorie, možno tá myš aj rozpráva. Tak či onak, nič sa nestane, keď to skúsim.“ A tak spustila: „Ó, Myš, ako by som sa dostala z tejto mláky? Už som od plávania celá zmorená. Ó, Myš!“ (Alica si myslala, že s myšou sa treba takto rozprávať. Nikdy sa ešte s nijakou nezhovárala, ale spomenula si, že v bratorej latinskej gramatike videla napísané: „myš – od myši – k myši – myš – ó, myš!“) Myš si ju skúmavo premerala, ba Alici sa zazdalo, že jedným okom aj zažmurkala, no nepovedala nič.

„Možno nerozumie po anglicky,“ pomysela si Alica. „Bude to podistým francúzska myš, ktorá k nám prišla s Viliamom Dobytateľom.“ (Aj keď z dejepisu všeličo vedela, nemala ani potuchy o tom, že tento vojvodca prišiel do Anglicka v jedenástom storočí.) A tak začala inakšie: „Où est ma chatte?“ prvou vetou zo svojej učebnice francúzštiny. V tej chvíli vyskočila Myš z vody a ani čo by sa celá triasla od strachu. „Ach, prepáč mi,“ vyhŕkla Alica vyčakaná, že sa dotkla citov úbohého zvieratka. „Celkom som zabudla, že ty nemáš rada mačky.“

„Že nemám rada mačky!“ prenikavým a zlostným hlasom zapišala Myš. „Ty by si ich na mojom mieste mala rada?“

„Asi nie,“ tišila ju Alica. „A už sa nehnevaj. No aj tak by som ti rada ukázala našu mačku Tinu. Myslím, že by si si mačky obľúbila, keby si ju čo len raz videla. Je to také milé, tiché zvieratko,“ pokračovala Alica viac-menej pre seba a pomaličky plávala v mláke. „Sedáva pri kozube, pekne pradie, olizuje si labky a umýva si tváričku... a má taký mäkučký kožuštek, čo sa dobre hladká... a v chytaní myší nemá páru... Ach, prepáč!“ znova vykríkla Alica, lebo Myš sa už celá zježila a Alica si uvedomila, že ju iste hlboko urazila. „Ak ti je to nepríjemné, nebudeme už o nej hovoriť.“

„Ako to: nebudeme!“ skríkla Myš a triasla sa od hlavy až po konček chvosta. „Akoby som sa o tom chcela rozprávať práve ja! Naša rodina mačky odjakživa nenávidela. Tie odporné, prízemné, vulgárne živočíchy! Nechcem už o nich ani počuť!“

„V poriadku!“ súhlasila Alica a chytrou zvrtla reč na iné. „Máš rada... máš rada psov?“ Myš neodpovedala, a tak Alica náhľivo pokračovala: „Blízko nás majú pekného psíka, toho by som ti chcela ukázať. Vieš, je to foxteriér s takými bystrými očkami a s hnedou dlhou a brčkavou srstou! Keď mu hodíš nejakú vec, on ti ju prinesie nazad, vie si vyprosiť jedlo a vie veľa všelijakých kúskov – ani na polovicu si teraz nespomeniem – patrí jednému gazdovi

a ten vraví, že je taký užitočný, že by ho nedal ani za stolibier! Doteraz mu vraj neušiel ani jeden potkan a – ach, prepánajána!“ skríkla Alica ľútostivo. „Tuším som ju zase urazila!“ Myš od nej plávala preč tak rýchlo, ako len vládala, takže rozvírala celú mláku.

Alica za ňou vľudne zavolala: „Milá Myška! Vráť sa, prosím ťa, a už sa nebudem zhovárať ani o mačkách, ani o psoch, keď ich nemáš rada.“

Keď to Myš počula, obrátila sa a pomaly plávala nazad. Tvár mala celkom bielu („To od zlosti,“ pomyslela si Alica) a tichým, trasúcim sa hlasom povedala: „Podme na breh, tam ti porozprávam svoj príbeh, aby si pochopila, prečo nenávidím mačky a psov.“

Bol najvyšší čas, lebo mláka sa už hemžila vtákmi a zvieratami, ktoré do nej popadali. Bola tam Kačica a Ohnívák Dodo, papagáj Lory a Orlík a iné čudesné stvorenia. Alica plávala na čele a celá perepút mierila k brehu.

Ablegačné preteky a príbeh s dlhočizným koncom

ZIŠLA sa tam na brehu naozaj čudná spoločnosť – vtáci s mokrým, špinavým perím, zvieratá so zablatenou srstou, a všetci premoknutí, podráždení a mrzutí.

Ich prvou starostou bolo, prirodzene, ako sa usušíť: radili sa a o chvíliku sa už Alica s nimi zhovárala nenútene a kamarátsky, akoby ich poznala od narodenia. S papagájom Lorym sa dohadovala tak dlho, kým jej namrzene neodsekol: „Som starší ako ty, tak to musím vedieť lepšie.“ Alica mu to nechcela uznáť. Chcela vedieť, koľko má Lory rokov. No papagáj tvrdohlavo odmietal prezradiť jej svoj vek. A tak sa nedalo nič robiť.

Napokon Myš, ktorá sa podľa všetkého tešila všeobecnej vážnosti, zvolala: „Sadnite si a počúvajte, čo vám poviem! Ja vás raz-dva usuším!“ Všetci si hneď posadali do veľkého kruhu. Myš ostala v strede. Alica hľadela na ňu s obavou, lebo si uvedomovala, že ak chytro neuschne, poriadne prechladne.

„Hm, hm!“ odkašlala si Myš významne. „Dávate všetci pozor? Toto je najsuchšia vec, akú poznám. Ticho, prosím! Viliam Dobytateľ, ktorému pápež žižil, si čoskoro podrobil Angličanov, ktorým chýbali vodcovia a v poslednom čase iba lúpežili a zbíjali. Edwin a Morcar, grófovia z Mercie a Northumbrie –“

„Bŕŕ!“ otriasol sa Lory.

„Prosím?“ spýtala sa Myš zamračene, ale zdvorilo. „Povedal si niečo?“

„Ja? Ale nie!“ chytro odpovedal Lory.

„Zdalo sa mi, že hej,“ na to Myš. „Tak pokračujem.

Edwin a Morcar, grófovia z Mercie a Northumbrie, sa pridali k nemu, a dokonca Stigand, vlastenecký arcibiskup canterburský, si v tom našiel dôvod — “

„Našiel si? Kde?“ spýtala sa Kačica.

„No predsa v tom,“ odpovedala Myš namrzene, „vari nevieš, kde si možno nájst?“

„Viem to veľmi dobre,“ odpovedala Kačica. „Keď ja hľadám žaby alebo červíky, viem, kde si ich nájdem. Otázka je, kde si ich našiel ten váš arcibiskup?“

Myš si otázku ani nevšimla a náhlivo pokračovala: „— našiel si v tom dôvod, aby sa vybral s Edgarem Athelingom Viliamovi v ústrety a ponúkol mu korunu. Viliam sa spočiatku správal mierumilovne. No bezočivosť jeho Normanov — ako sa cítiš, moja milá?“ obrátila sa zrazu k Alici.

„Taká mokrá ako predtým,“ smutno odpovedala Alicia. „Tie tvoje reči ma akosi nesušia.“

„V tom prípade,“ vyhlásil Dodo slávnostne a vstal, „navrhujem odložiť schôdzku za účelom neodkladného akceptovania účinnejších procedúr.“

„Hovor zrozumiteľne!“ povedal Orlík. „Ani polovici tých dlhočizných slov nerozumiem a neverím, že im rozumieš ty sám!“ A Orlík sklonil hlavu, aby skryl úsmev. Ale podaktori vtáci sa celkom nahlas zachichotali.

„Chcel som povedať iba toľko,“ bránil sa Dodo urazene, „že najrýchlejšie sa usušíme, ak usporiadame ablegačné preteky.“

„A to je zas čo, tie ablegačné preteky?“ spýtala sa Alicia; nie že by až tak veľmi túžila dozvedieť sa to, ale Dodo sa odmlčal, akoby čakal, že niekto niečo povie. Nikomu sa však akosi nechcelo.

„No,“ povedal Dodo, „najnázornejšie si to vysvetlíme, ak tie preteky usporiadame.“ (Ak by ste si to niekedy aj vy skúsili, porozprávam vám, ako to Dodo zorganizoval.)

Najsamprv vyznačil na zemi pretekársku dráhu, bol to približne kruh („Na presnom tvare nezáleží,“ povedal) a potom všetku tú perepúť rozostavil dookola na pretekár-

sku dráhu. Nijaké „Pripraviť sa! Pozor! Už!“, každý si vybehol, kedy chcel, i dobehol, kedy chcel, takže sa ľažko dalo povedať, kedy sa vlastne preteky skončili. No keď už behali asi pol druha hodiny a všetci boli suchí, Dodo zrazu zvolal: „Koniec pretekov!“ a všetci ho obstali a žaduchčane sa vypytovali: „Kto vyhral?“

Kým im Dodo odpovedal, hlboko sa zamysiel a hodnú chvíľu stál s prstom pritlačeným na čelo (asi tak ako na obrázkoch Shakespeare) a ostatní ticho čakali. Konečne Dodo vyhlásil: „Vyhrali všetci a každý dostane cenu.“

„Ale kto tie ceny odovzdá?“ ozvali sa zborove.

„Akože kto? No predsa ona,“ povedal Dodo a prstom ukázal na Alicu. Všetci ju obstali a jeden cez druhého vykrikovali: „Ceny! Ceny!“

Alica raz nevedela, čo robiť; v bezradnosti siahla do vrecka, vytiahla škatuľku ovocných cukríkov (slaná voda ju naštastie nepremočila) a rad-radom ich rozdávala ako ceny. Každému sa ušiel jeden.

„Ale aj jej musíme dať cenu, nie?“ povedala Myš.

„Samozrejme,“ odpovedal Dodo smrteľne vážne. „Čo máš ešte vo vrecku?“ obrátil sa na Alicu.

„Už iba náprstok,“ povedala Alica smutne.

„Sem s ním!“ na to Dodo.

Znova sa zhrčili okolo nej a Dodo jej slávnostne odvzdal náprstok so slovami: „Ráč prijať tento elegantný náprstok.“ A keď ten krátky prejav dopovedal, všetci skríkli sláva.

Alici sa celá záležitosť videla nezmyselná, ale všetci okolo nej boli takí vážni, že si netrúfala zasmiať sa. Nič vhodné jej neprišlo na um, tak sa iba uklonila a celkom vážne náprstok prevzala.

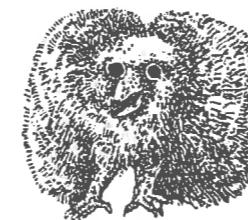
Potom prišli na rad cukríky. Nezaobišlo sa to bez kriku a zmätku. Veľkí vtáci sa stažovali, že sú malé a že ich nestihli ani ochutnať, malí sa zasa dusili a museli im búchat po chrbte. Keď bolo po cukríkoch, znova si posadali do kruhu a prosili Myš, aby im ešte niečo rozprávala.

„Slúbila si mi, že porozprávaš niečo zo svojho života,“ povedala Alica, „a prečo nemáš rada M a P,“ dodala pošepty, lebo sa bála, že ju zasa urazí.

„Je to príbeh o myši s dlhočizným a smutným koncom,“ povedala Myš Alici a vzdychla si.

Alica nepočula dobre, čo to Myš vraví, a začudovane sa zahľadela na jej chvost. „Naozaj je dlhočizný,“ pripustila, „ale prečo vravíš, že je smutný?“ A rozmýšľala nad tým po celý čas, čo Myš rozprávala, takže sa jej príbeh začal meniť pred očami na takýto zvlenený chvost:

Zlostný pes
stretol myš.

Riekol jej:

„Len sa smej,

ešte dnes

dopišťš.

Na súd bež,

čosi zvieš.

Hybaj už!

A len skús

zdvihnuť hlas!

Dnes mám čas,

nuž ti tam

osud sám

prichystám.“

Riekla myš

psisku zas:

„Nemám chut'

na ten špás.

O ten súd

málo dbám;

mrháš čas!“

„Ja ti dám!“

rie kol pes

zúri vec.

„Súdim sám!

Ešte dnes

celú vec

právo mám

rozhodnút.

Žiadny klam!

Prisahám:

Čakaj smrt!“

„Vedť ty ma nepočúvaš!“ hrešila Myš Alicu. „Na čo myslíš?“

„Prepáč,“ povedala Alice skrúšene. „Ak sa nemýlim, más už za sebou štyri zákruty.“

„Tak krutý!“ ešte väčšmi sa nazlostila Myš.

„Vravíš – krutý!?“ ustarostene sa obzerala okolo seba Alice. „Ach, vedľ povedz, nedovolím, aby ti ubližoval!“

„O nič ťa neprosím!“ odsekla Myš, vstala a šla preč. „Urážaš ma tými nezmyselnými rečami!“

„Ja som to tak nemyslela,“ bránila sa chudera Alice. „Prečo si taká urážlivá?“

Myš namiesto odpovede len čosi zahundrala.

„Prosím ťa, vráť sa a dorozprávaj nám to!“ volala za ňou Alice. A ostatní za ňou zborove: „Áno, áno, prosíme!“ Ale Myš iba zlostne pokrútila hlavou a pridala do kroku.

„Škoda, že tu neostala!“ vzdyhol si Lory, keď sa im stratila z očí. A stará Krabová to využila a povedala dcére: „Dieta moje, nech ti je to poučením, že sa nikdy netreba dať vyviest z rovnováhy.“ „Mlč, mama!“ odsekla jej mladá. „Ty by si dožrala aj ustricu.“

„Keby som tu mala Tinu, vedľ by som si ja poradila,“ povedala Alice nahlas, ale iba pre seba. „Tá by mi ju raz-dva dovliekla nazad.“

„A kto je to Tina, ak sa sмиem spýtať?“ zaujímal sa Lory.

Alice odpovedala ochotne, lebo o svojom miláčikovi vždy rada rozprávala: „Tina je naša mačka. Tá vám chytá myši, jedna radosť! A keby ste ju videli, ako striehne na vtákov! Len vám na vtáčka pozrie, a už je po ňom!“

Tieto slová vyvolali medzi prítomnými hotový rozruch. Niektorí vtáci sa odrazu zodvihli a odišli. Jedna stará Straka sa dôkladne zababušila do vlniaka a utrúsilas: „Ja už musím ísť. Večerný vzduch mi škodí na hrdlo.“ A Kanárik rozechveným hlasom zvolával deti: „Podte, deťúrence moje! Už aby ste boli v posteli!“ Tak sa pod rozličnými zámienkami jeden za druhým povytrácali a Alice ostala sama.

„Nemala som tú Tinu spomínať!“ povedala si smutne.

„Tu dolu ju akosi nik nemá rád, hoci je to tá najlepšia mačka na svete. Ach, moja drahá Tina! Či ťa ja ešte dakedy uvidím!“ A v tej chvíli sa nešťastná Alice od veľkého žiaľu a clivoty znova rozplakala. Ale o chvíľku začula z diaľky cupkanie. Dychtivo zodvihla hlavu, či si to Myš predsa len nerozmyslela a nejde jej dopovedať svoj príbeh.

Ako Vilo vyletel z komína

ALE to k nej pomaličky cupkal Biely králik a vystrašené sa obzeral, akoby niečo stratil. Počula, ako si šomre popod fúzy: „Tá Vojvodkyňa! Tá Vojvodkyňa! Ach, labôčky moje! Ach, kožuštek môj, fúziky moje! Tá ma dá iste popravíť, ako že dvakrát dva je štyri! Keby som len vedel, kde som ich pohodil!“ Alicu hned uhádla, že Králik hľadá vejár a biele kozinkové rukavice, tak ich bez dlhých rečí začala hľadať, ale nikde ich nevidela. Po tom kúpeli v kaluži akoby sa všetko zmenilo a veľká sieň so skleným stolíkom a dvierkami načisto zmizla.

Králik si všimol, ako tam Alicia pobehuje, a hned ju okríkol: „Prosím vás, Marianna, čo tu robíte?! Už aj bežte domov a doneste mi rukavice a vejár! Ale chytro!“ Alicia sa tak zlakla, že v tej chvíli sa rozbehla, kde jej Králik ukázal, ani si len netrúfala vysvetliť mu, že je to nejaký omyl.

„Očividne si ma zmýlil so svojou služkou,“ povedala si v behu.

„Ten bude otvárať oči, keď zistí, kto som! Ale ten jeho vejár i s rukavicami mu už len donesem – samozrejme, ak ich nájdem.“ Len čo to povedala, ocitla sa pred chutným domčekom. Na dverách sa blyšťala mosadzná tabuľka s vyrytým menom B. KRÁLIK. Vošla dnu bez zaklopania a vybehla hore schodmi, celá vystrašená, aby náhodou nestretla skutočnú Mariannu. Tá by ju iste vyhnala z domu skôr, ako nájde vejár a rukavice.

„Aké je to čudné,“ vravela si Alicia, „že robím poslíčka Králikovi! Najbližšie si urobí zo mňa poslíčka aj Tina!“ Predstavovala si, ako by to asi vyzeralo: „Slečna Alicia! Podte sem chytro a oblečte sa na prechádzku!“ „Hned,

hned,ňanka! No kým sa Tina vráti, musím dozrieť na túto myšaciu dieru, aby jej myš neušla.“ „Ibaže,“ uvažovala ďalej, „Tinu by sme v dome asi dlho netrpeli, keby nám takto rozkazovala.

Medzitým Alicia vošla do útulnej izbičky; pri okne bol stolík a na ňom (ako dúfala) vejár a dva či tri páry drobných bielych rukavíc z kozinky. Vzala vejár i jedny rukavice a už chcela z izby odísť, keď tu zrazu pri zrkadle zbadala fľaštičku. Tentoraz neboli na nej lístok s nápisom VYPIMA!, no aj tak vytiahla zátku a priložila si fľaštičku k perám. „Vždy keď niečo zjem alebo vypijem,“ povedala si, „prihodí sa čosi zaujímavé. Uvidím, čo urobí táto fľaštička. Dúfam, že od nej zasa narastiem, lebo byť takýmto škvŕňaťom, to ma už naozaj otravuje!“

Tak sa aj stalo, a oveľa rýchlejšie, ako sa nazdala. Nevypila ešte ani pol fľaštičky, a už narazila hlavou do povaly a musela sa zohnúť, aby si nedolámalá väzy. Chytrou položila fľašku na zem a povedala si: „To stačí – dúfam, že viac už neporastiem – veď ani takto už neprejdem cez dvere – škoda, že som toho toľko vypila!“

Beda-prebeda! Neskoro ľutovala. Len rástla a rástla, čoskoro si musela kľknúť na zem, no o chvíľu už ani to nestačilo, skúšila si teda ľahnúť, laktom sa oprieť o dvere a druhou rukou si podložiť hlavu. No ešte vždy rástla, a tak jej napokon neostávalo nič iné, len jednu ruku vystrčiť von oknom a jednu nohu vopchať do komína. Potom si povedala: „A teraz nech sa už robí, čo chce, ja už viac nemôžem. Čo len so mnou bude?“

Naštastie zázračná fľaštička práve prestala účinkovať a Alicia už viacej nerástla. Bola tam však veľmi stiesnená. Vyzeralo to, že sa z tej izby tak ľahko nedostane, nuž nečudo, že bola nešťastná.

„Doma mi bolo oveľa lepšie,“ pomyslela si nešťastná Alicia, „tam sa človek každú chvíľu nezväčšoval a nezmensoval a nerozkozovali mu tam všelijaké myši a králiky. Hádam som nemala liezť do tej kráľičej nory – nuž ale –

nuž ale – takýto život je predsa len zaujímavý! Keby som vedela, čo sa to vlastne so mnou porobilo! Keď som si čítala rozprávky, myslela som si, že sa také veci nikdy nestávajú, a teraz som to zažila na vlastnej koži! Niekto by mal o mne napísať knihu, teda to by mal! Keď narastiem, napíšem ju sama – ale veď už som narastla,“ dodala zarmútene. „Aspoň v tejto izbe už ďalej rásť nemôžem.“

„Ale to znamená,“ rozmyšľala Alica, „že ani roky mi nebudú pribúdať! Keby zo mňa nikdy nebola starena, to by bolo ohromné. Ale zasa – večne sa len učiť! Och, to by sa mi nechcelo!“

„Ty hlúpa Alica,“ odpovedala si. „Ako sa tu chceš učiť? Veď tu nictieta ani pre teba, ako by sa sem zmestili učebnice?“

A tak to šlo ďalej; najprv to zvážila z jednej strany, potom z druhej a dlho sa tak rozprávala sama so sebou. Ale o chvíľu začula zvonka nejaký hlas, nuž stíhla a počúvala.

„Marianna! Marianna!“ ozývalo sa vonku. „Hned mi prineste rukavice!“ A potom niekto cupkal po schodoch. Alica vedela, že to ju hľadá Králik, a zachvela sa, až sa domček otriasol. Celkom zabudla, že teraz je najmenej tisíckrát väčšia ako Králik a nemá sa čoho báť.

Králik podišiel k dverám a chcel ich otvoriť, ale keďže sa otvárali dnu a Alica sa opierala o ne laktom, nepodarilo sa mu to. Alica počula, ako si Králik vraví: „Tak dom obídem a vojdem dnu oknom.“

„A to teda nie!“ pomyslela si Alica, chvíľu počkala, a keď sa jej zdalo, že Králik je už pod oknom, rýchlo roztvorila dlaň a chmatla do prázdnia. Nechytila nič, ale niekto zvrieskol a zvalil sa a zarinčalo sklo; usúdila, že Králik spadol do pareniska s uhorkami alebo do niečoho takého.

Potom niekto zlostne skríkol – bol to Králik: „Pat! Pat! Kde si?“ A nato hlas, ktorý dosiaľ nepočula: „Ná de bych ból? Tot jablká kopem, Vaša Milost.“

„No prosím, on si kope jablká!“ hundral Králik. „Pod sem a pomôž mi stadeto!“

(A znova zarinčalo sklo.)

„A teraz mi, Pat, povedz, čo je to tamto v okne?“

„Ná co by to malo byť! Ruka, Vaša Milost.“

„Ruka, ty chumaj! Ktože kedy videl takú obrovskú ruku?! Ved jej je plné okno!“

„Bár jéj je plné okno, aj tak je to ruka, Vaša Milost.“

„Ruka tam nemá čo robiť. Už aj ju odprac!“

Potom bolo ticho, iba občas počula Alica šepot ako: „Mne sa to, Vaša Milost, nepozdáva, ej, nijako sa mi to nepozdáva!“ „Rob, ako ti kážem, ty zbabelec!“ Znova roztvorila dlaň a po druhý raz chmatla do prázdnia. Tento raz zvrieskli dvaja a zasa zarinčalo sklo. „Koľko je tam tých parenísk s uhorkami!“ pomyslela si Alica. „Som zvedavá, čo urobia teraz! Keby ma tak chceli vytiahnuť z okna, nič iné si neželám. Lebo jedno je isté, že už mám tohto tu dosť!“

Chvíľu čakala, ale nič už nepočula. Napokon prihrkotal nejaký vozík a potom sa viacero hlasov navzájom prekrikovalo: „Kde je druhý rebrík? – Mal som priniesť iba jeden. Druhý má Vilo. Vilo! Podaj ho sem, chlapče! Tuto, o tento roh ich opri! – Nie, najprv ich zviaž – inak nedosiahnu ani do polovice. – Tak, teraz to už stačí. Len pokojne. – Hej, Vilo! Chyť ten povraz! – Len či ho strecha udrží! – Pozor na uvoľnenú škridlu – už letí! Pozor na hlavu!“ (niečo tresklo) – „Kto to urobil? – To iste Vilo. – Kto vlezie do komína? – Ja nie, chod si ty! – Ešte čo! – Nech ta ide Vilo. – Počuješ, Vilo? Pán vraví, že máš vliezť do komína ty!“

„Tak teda Vilo polezie do komína,“ povedala si Alica. „Zdá sa, že všetko väľajú na toho Vila. Nechcela by som byť na jeho mieste, kozub je úzky, len čo je pravda. Ale trocha si hádam len kopnem!“

Stiahla nohu z komína, ako sa len dalo, a čakala, kým nepočula, ako sa nejaké zvieratko (neuhádla, aké) tesne nad

ňou škriabe a driape v komíne. Povedala si: „To je asi ten Vilo,“ kopla z celej sily a čakala, čo sa bude robiť.

Najprv zborove skríkli: „Vilo letí!“ Nato Králikov hlas: „Chyťte ho, vy tam pri plote!“ Potom ticho, a znova zmätok a krik: „Nadvihnite mu hlavu! – Trocha pálenky! – Nech sa nezadusí! – Čo to bolo, braček? Čo sa ti stalo? Rozprávaj!“

Konečne niekto slabučko zapišťal. „To bude Vilo,“ pomyslela si Alica. „Čo ja viem – už nie, ďakujem, už mi je lepšie – ešte som z toho prveľmi rozrušený – viem len toľko, že sa na mňa čosi vyrútilo ani čert zo škatule, a už som letel ako raketa.“

„To si teda letel, braček,“ prikyvovali ostatní.

„Dom treba podpáliť!“ ozval sa Králik. Alica zvolala z celej sily: „Ak to urobíte, pošlem na vás Tinu!“

Nastalo hrobové ticho a Alica si pomyslela: „Kto vie, čo urobia teraz? Keby mali trocha rozumu, strhli by strechu.“ Po minúte-dvoch zasa začali pobehovať a Alica začula Králika: „Na začiatok stačí za jedny táčky.“

„Za jedny táčky? Ale čoho?“ rozmyšľala Alica. No nebola dlho na pochybách, lebo v nasledujúcej chvíli vleteli do okna okruhliaky a niektoré ju zasiahli do tváre. „Toto im zarazím!“ povedala si Alica a skríkla: „Prestaňte s tým!“ Opäť nastalo hrobové ticho.

Alica s úžasom zistila, že len čo kamienky dopadnú na dlážku, premenia sa na koláče. Razom ju osvetila myšlienka: „Ak jeden z tých koláčov zjem,“ pomyslela si, „iste to zapôsobí na moju veľkosť. A keďže väčšia už nemôžem byť, asi budem od toho menšia.“

Jeden teda zjedla a s radosťou zistila, že sa skutočne zmenšuje. Keď už bola taká malá, že prešla dverami, vybehl a vonku na ňu čakal celý kŕdeľ drobných zvieratiek a vtáčkov. Uprostred stál chudák jašteričiak Vilo, podopierali ho dve morčatá a napájali ho z fľaše. Ked sa Alica zjavila, všetko sa vrhlo na ňu, ale ona uháňala, ako len vládala, a čoskoro bola v bezpečí v hustom lese.

– ako to mám urobiť? Myslím, že by som mala niečo vypíť alebo zjesť, alebo niečo také, no otázka je – čo?“

Čo, to bola naozaj veľká otázka. Alica sa obzerala po kvetoch a trávach, no nič také, čo by sa za daných okolností dalo zjesť alebo vypíť, tam nevidela. Nedaleko rástla huba, skoro taká veľká ako ona. Obzrela si ju odspodu i z oboch strán a prišlo jej na um, aby sa pozrela, čo je navrchu.

Zodvihla sa na prsty a ponad okraj huby pozrela, čo je na klobúku. Oči sa jej stretli s veľkými modrými očami Húseničiaka. Sedel tam so založenými rukami, ticho si bafkal z dlhej vodnej fajky a nevšímal si ani Alicu, ani nič iné.

Húseničiakova rada

HÚSENIČIAK a Alica chvíľu mlčky na seba hľadeli. Napokon Húseničiak vybral fajku z úst a ozval sa mdlým, ospanlivým hlasom:

„A ty si kto?“

Takýto začiatok veru nepovzbudzoval do rozhovoru. Alica odpovedala zarazene: „Ani – ani neviem, pane, teraz naozaj neviem – viem iba to, kto som bola dnes ráno, keď som vstala, ale odvtedy som sa už iste niekoľkokrát premenila.“

„Ako to myslíš?“ spýtal sa Húseničiak strmo. „Vyjadri sa!“

„Ľutujem, pane, ale vyjadriť sa nemôžem,“ povedala Alica, „lebo ja nie som ja – rozumiete?“

„Nerozumiem,“ odpovedal Húseničiak.

„Ľutujem, ale zrozumiteľnejšie vám to už neviem povedať,“ zdvorilo odpovedala Alica, „neviem, ako by som začala, viete, ja tomu sama nerozumiem; mať za jeden jediný deň také premenlivé rozmetry, to človeka celkom popletie.“

„Vôbec nie,“ povedal Húseničiak.

„No, možno ste to ešte neskúsili,“ povedala Alica, „ale keď sa zakuklíte – a jedného dňa sa tomu nevyhnete – a potom sa zmeníte na motýľa, iste nebudeste celkom vo svojej koži, nemyslíte?“

„Ani trocha,“ Húseničiak na to.

„Zdá sa, že vy to prijímate inakšie,“ povedala Alica, „no keby šlo o mňa, ja by som sa určite cítila nesvoja.“

„Ty, ty!“ opovrživo povedal Húseničiak. „A kto vlastne si?“

Tak sa v rozhvore dostali znova tam, kde začali. Húseničiakové skúpe odpovede Alicu už trocha hnevali, nuž sa vystrela a odsekla mu: „Hádam by ste mi mali povedať najsamprv vy, kto ste!“

„A prečo?“ spýtal sa Húseničiak.

Ďalšia otázka, na ktorú Alica nevedela odpovedať. Nič vhodné jej neprichádzalo na um a Húseničiak mal podľa všetkého zlú náladu, nuž sa rozhodla, že odíde.

„Vráť sa!“ volal za ňou Húseničiak. „Poviem ti niečo dôležité.“

To už bola iná reč. Alica sa zvrtla a vrátila sa.

„Nebud zlostná,“ povedal Húseničiak.

„A to je všetko?“ spýtala sa Alica a len-len že nevybuchla od zlosti.

„Nie,“ rieko Húseničiak.

Alica si povedala, že teda ešte počká, ved aj tak nemá čo robiť, a možno jej napokon predsa len povie niečo, čo bude stáť za to. Niekoľko minút bez slova pobafkával. Potom rozhodil rukami, vybral z úst fajku a povedal: „Tak ty si myslíš, že si sa premenila, čo?“

„Už je to tak, pane,“ povedala Alica. „Nepamätam si, čo som kedysi vedela – a každých desať minút mením veľkosť!“

„Čo si nepamätaš?“ spýtal sa Húseničiak.

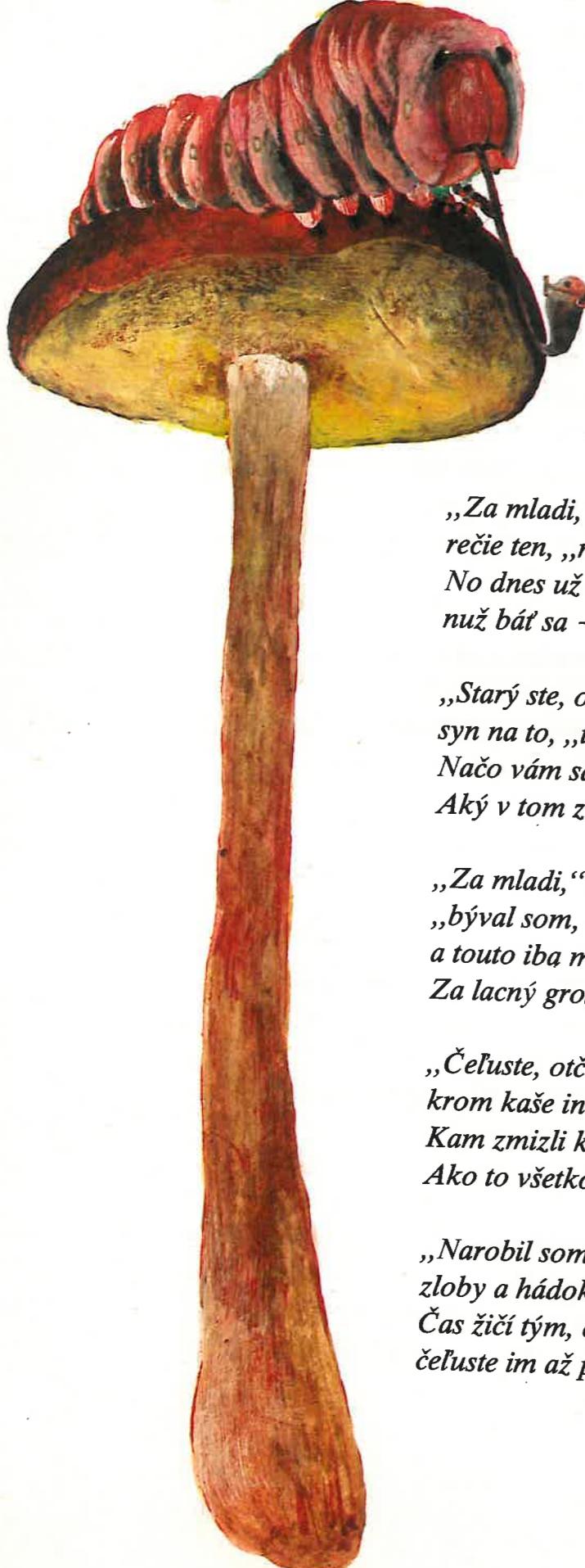
„No, skúšila som zarecítovať „Hľadte na tie čudné zvyky“, a vyšlo mi z toho niečo celkom iné,“ odpovedala Alica zronene.

„Tak mi zarecítuj niečo z klasiky,“ povedal Húseničiak.

Alica si zložila ruky a začala:

„Starý ste, otče, priam vo veku kmeta,
rečie syn, „dávno obelel vám vlas.“

Ako to, že vám nebránia tie letá
na hlave stáť – a denne toľký čas?“

Alica v krajine zázrakov

„Za mladi, prznám, mával som aj strach,“
rechie ten, „mozog či tým neutrpi.“

No dnes už viem, že v lebke mám len prach,
nuž báť sa – čoho? Nie som predsa hlúpy.“

„Starý ste, otče, hrubý ani žoch,“
syn na to, „tučný ako prasa v žite.
Načo vám saltá, stojky, odzemok?
Aký v tom zmysel? Nože vysvetlite!“

„Za mladi,“ starec prázdnym pohne ďasnom,
„býval som, synu, šibký ako trstie
a touto iba mastil som sa masťou.
Za lacný groš ti predám zo dve hrste.“

„Čeľuste, otče, slabé máte už,
krom kaše iné ľažko pohryziete.
Kam zmizli kosti, zobák, celá hus?
Ako to všetko zjete? Môj ty svete!“

„Narobil som vždy všade veľa kriku,
zloby a hádok – tak sa škrane tužia.
Čas žičí tým, čo nevychodia z cviku;
čeľuste im až po hrob dobre slúžia.“

Húseničiakova rada

„Starý ste, otče,“ mladík neustáva,
„oči sa kalia so slabnúcim zrakom.
A dobre viete: sláva – polná tráva;
načo na nose balansovať s rakom?!“

„Otázok troje – dosť je, synku milý,“
odvetí starec, „prisám, neznás miery.
Čuš! Lebo počúvať ťa ďalej – v chvíli
vykopnúť by ťa musel z týchto dverí!“

„Tak to nie je,“ povedal Húseničiak.

„Aj mne sa tak vidí,“ povedala Alica bojazlivu. „Niektoré
slová sú celkom inakšie.“

„Je to zle od začiatku do konca,“ vyhlásil Húseničiak
rozhodným hlasom a potom bolo niekoľko minút ticho.
Prvý sa ozval Húseničiak.

„Aká veľká by si chcela byť?“ spýtal sa.

„Na veľkosť mi ani tak nezáleží,“ vyhŕkla Alica, „no
nepáči sa mi, že sa tak často mením, viete?“

„Neviem,“ odpovedal Húseničiak.

Alica nepovedala nič. Za celý život jej nikto toľko
neodporoval. Cítila, že už stráca trpežlivosť.

„Takto si so sebou spokojná?“ spýtal sa Húseničiak.

„Nuž, ak dovolíte, radšej by som bola o trochu väčšia,“
povedala Alica. „Výška desať centimetrov, to je predsa len
úbohosť.“

„To je celkom dobrá výška,“ nasrdil sa Húseničiak a za
reči sa vystrel (meral presne desať centimetrov).

„Ale ked' ja na to nie som zvyknutá,“ bránila sa nešťastná
Alica. A pomyslela si: „Keby sa len to čudo tak neurá-
žalo!“

„Časom si zvykneš,“ povedal Húseničiak, vopchal si fajku
do úst a zasa fajčil.

Tentoraz Alica trpeživo čakala, kým sa mu uráči preho-
voríť. O chvíľku Húseničiak vybral z úst vodnú fajku, raz či

dva razy zazíval a striasol sa. Potom zišiel z huby, odliezol do trávy a len tak mimochodom utrúsil: „Ked' vezmeš z jednej strany, narastieš, keď z opačnej, zmenšíš sa.“

„Z jednej strany... z opačnej – ale čoho?“ rozmyšľala Alica.

„Huby,“ ozval sa Húseničiak, akoby sa bola spýtala nahlas; a v ďalšej chvíli ho už nebolo.

Zamyslená Alica si hubu asi minútu prezerala a rozmyšľala, kde vlastne má tie dve strany; ľažko povedať, keď je celkom okrúhla. A tak roztaiahla ruky, objala hubu čo možno najďalej a každou rukou z kraja kúsok odštipla.

„A teraz ktorá je ktorá?“ povedala si a odhryzla z kúsku v pravej ruke, aby si overila, čo sa stane. Vtom ju niečo udrelo do brady; narazila ľinou na vlastné nohy.

Náhla zmena ju veľmi vyfakala, ale uvedomila si, že ak sa tak rýchlo scvrkáva, nesmie marniť čas a treba sa pustiť do druhého kúска. Bradu mala takú pritlačenú k noham, že ledva ústa otvorila; napokon sa jej horko-ľažko podarilo prehltnúť kúštek huby z ľavej ruky.

„Konečne mám voľnú hlavu,“ povedala si Alica natešene, ale jej radosť sa v najbližšom okamihu zmenila na hrôzu, lebo zistila, že si nedovidí na plecia. Ked' pozrela dolu, videla iba dlhočizný krk, čo vyrastal ani tenké steblo z mora zeleného lístia, ktoré ležalo hlboko pod ľinou.

„Čo je to za zeleň?“ čudovala sa Alica. „A kde sa mi podeli pleciä? Ach, a moje úbohé ručičky, ako to, že vás ani nevidím?!“ Pri tých slovách pohýbala rukami, ale nič nedocielila, iba to zelené lístie sa v diaľke zachvelo.

Kedže nemala zrejme ani najmenšiu nádej dočiahnuť si rukami hlavu, pokúsila sa skloniť hlavu k rukám a s potešením zistila, že krk sa jej ľahko ohýba na všetky strany celkom ako had. Podarilo sa jej ohnúť ho do elegantnej krvinky a už ponárala hlavu do lístia – boli to koruny stromov, pod ktorými sa predtým prechádzala –, keď tu na ľinu niekto prudko zasipel, takže sa zháčila; vyletela proti nej veľká Holubica a zúrivo ju tŕkla krídlami.

„Had!“ zvrieskla.

„Nie som nijaký had!“ odpovedala Alica nahnevane.

„Dajte mi pokoj!“

„Had si, keď ti vravím,“ opakovala Holubica miernejšie a zavzlykala: „Skúšala som už všeličo, ale tým, ako vidieť, v ničom nevyhoviem.“

„Nemám poňatia, o čom hovoríte,“ povedala Alica.

„Skúšala som to v korenoch stromov, skúšala som to na brehoch rieky, skúšala som to v živých plotoch,“ vykladala Holubica a ani ju nepočúvala, „ale tie hady! V ničom im neulahodíš!“

Alicu jej reči čoraz väčšimi miatli, no usúdila, že nemá zmysel miešať sa do toho, kým Holubica neskončí.

„Nie dosť, že znášam vajíčka,“ povedala Holubica, „ešte aby som ich vo dne v noci chránila pred hadmi. Tri týždne som ani oka nezažmúrila!“

„Mrzí ma, že ste sa tak vyplášili,“ povedala Alica, ktorej pomaly začalo svitať.

„A keď som si napokon našla najvyšší strom v lese,“ pokračovala Holubica a celkom sa rozkričala, „a myslala si, že konečne budem mať od nich pokoj, priplazia sa ku mne rovno z neba! Fuj, hadisko akési!“

„Ale ved' vám vravím, že nie som had!“ povedala Alica.

„Ja som – ja som –“

„Tak čo si teda?“ spýtala sa Holubica. „Čo si napochytre vymyslíš?“

„Ja... ja som dievčatko,“ povedala Alica neistým hlasom, lebo si spomenula, koľko ráz sa za ten deň už premenila.

„Povedačky!“ zasmiala sa Holubica opovrživo. „Videla som už veľa dievčatiek, ale ani jedno nemalo taký krk! Nie, nie. Si had a nemá zmysel zapierať to. Ešte mi nakoniec povieš, že si v živote nemala v ústach vajce!“

„Mala som, čoby nie,“ povedala Alica, navyknutá vraviet vždy pravdu, „ved' dievčatká majú rady vajíčka takisto ako hady.“

„To teda neverím,“ povedala Holubica, „ale ak áno, tak aj ony patria medzi hady a hotovo!“

Tento záver Alicu tak prekvapil, že na chvíľu celkom stratila reč. Holubica to využila a dodala: „Je mi jasné, že sliedíš za vajíčkami, a nezáleží mi na tom, či si dievča alebo had.“

„Ale mne na tom záleží,“ vyhŕkla Alica, „okrem toho, ja za vajíčkami nesliedim. A keby aj, o vaše nestojím; surové nemám rada.“

„Tak zmizni!“ povedala Holubica nasrdene a znova sa usalašila v hniezde.

Alica sa skrčila a predierala sa pomedzi stromy. No aj tak musela podchvíľou zastať a vymotať si krk, čo jej uviazol medzi konármi. Po chvíľke si spomenula, že v rukách ešte stále drží kúsky huby; veľmi opatne sa do nich pustila, po kústičku odštipla najprv z jedného, potom z druhého, raz trocha podrástla, nato sa zasa scvrkla, kým sa jej napokon nepodarilo dosiahnuť pôvodnú výšku.

Už dávno nebola ani približne taká veľká ako teraz, takže spočiatku sa cítila nesvoja; no o chvíľu si zvykla a začala sa zhovárať sama so sebou, ako to robievala aj inokedy: „Tak, polovica môjho želania sa splnila. Aké záhadné sú tie premeny! Človek nikdy nevie, čo sa s ním stane v najbližšej chvíli! Tak či onak, mám zasa svoju výšku, teraz už len dostať sa do tej krásnej záhrady – ale ako?“ Len čo to povedala, ocitla sa zrazu na čistinke; stál tam domček vysoký len čosi vyše metra. „Nech už tam býva ktokoľvek,“ pomyslela si Alica, „takáto veľká k nim nemôžem prísť, ved by od ľaku zošaleli!“ A tak začala znova odštipkávať z huby v pravej ruke, a až keď sa zmenšila asi na štvrt metra, odvážila sa približiť k domcu.

Prasacie bábätko

CHVÍĽU stála, hľadala na domček a rozmýšľala, čo urobiť, keď tu zrazu vybehol z lesa lokaj v livreji (za lokaja ho považovala pre tú livrej; inak podľa tváre by hľdala skôr na rybu) a členkom zabúchal na dvere. Otvoril mu iný livrejovaný lokaj s okrúhlou tvárou a vypúlenými žabími očami. Alica si všimla, že obaja lokaji mali po celej hlate napudrované kučery. Bola veľmi zvedavá, o čo vlastne ide, nuž vyšla kúsok z lesa, aby si ich vypočula.

Rybí lokaj vytiahol spod pazuchy list, veľký skoro ako on sám, a škrobene ho podal druhému lokajovi: „Pre Vojvodkyňu. Pozvanie od Kráľovnej na partiу kroketu.“ Žabí lokaj to po ňom opakoval rovnako škrobene, ibaže trochu poprehadzoval slová: „Od Kráľovnej. Pozvanie pre Vojvodkyňu na partiу kroketu.“

Nato sa obaja hlboko poklonili, až sa im kučery zapletli.

Alicu to tak rozosmialo, že sa znova musela stiahnuť do lesa – bála sa, že ju začujú. Keď odtiaľ o chvíľu vykukla, rybieho lokaja už nebolo a ten druhý sedel pri dverách na zemi a tupo zíhal do neba.

Alica placho pristúpila k dverám a zaklopala.

„Klopať je zbytočné,“ povedal lokaj, „a to pre dve príčiny. Po prvé preto, že som na tej istej strane dverí ako ty. A po druhé – tam dnu je taký hrmot, že ťa nikto nepočuje.“ A skutočne, vnútri sa rozliehal neslýchaný lomoz – ktorí tam neprestajne vrieskal a kýchal, do toho z času na čas čosi treslo, ako keď sa tanier alebo hrniec rozbije na kusy.

„Ale, prosím vás,“ spýtala sa Alica, „ako sa teda mám dostať dnu?“

„Klopať by malo zmysel iba vtedy,“ pokračoval lokaj a Alicu si vôbec nevšímal, „keby dvere boli medzi nami. Napríklad keby si bola dnu, mohla by si zaklopať a ja by som ťa pustil von.“ Po celý čas ako rozprával, hľadel do neba a to sa Alici videlo vyslovene neslušné. „Ale možno za to nemôže,“ povedala si, „keď má oči takmer navrch hlavy. No aspoň na otázku by mi mohol odpovedať. – Ako sa teda mám dostať dnu?“ opakovala nahlas.

„Ostanem tu sedieť dozajtra,“ podotkol lokaj.

Vtom sa dvere na domci otvorili a vyletel z nich veľký tanier, lokajovi rovno na hlavu; odrel mu nos a roztrieskal sa na kúsky o strom za ním.

„– alebo možno do pozajtra,“ pokračoval lokaj rovnakým hlasom, akoby sa nič nestalo.

„Ako sa mám dostať dnu?“ spýtala sa Alica ešte hlasnejšie.

„A máš sa ty vôbec dostať dnu?“ spýtal sa lokaj. „To je totiž prvá otázka.“

To bola bezpochyby pravda, no Alici sa nepáčilo, že jej niekto dal takú otázku. „To je hrozné,“ zahundrála si, „ako sa tá čeliadka pre všetko škriepli. Človek by sa z toho zbláznil.“

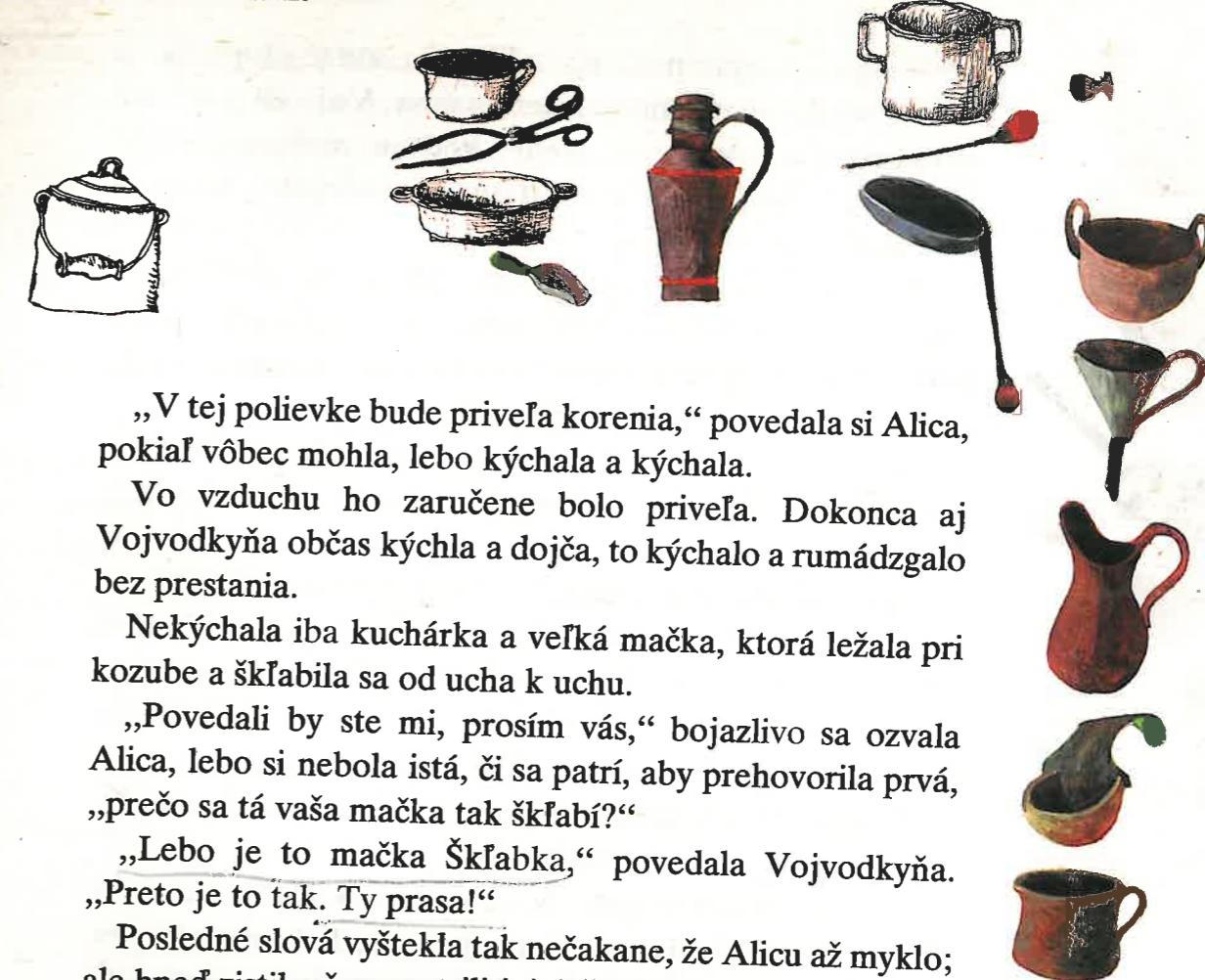
Lokajovi sa zdalo, že je vhodná chvíľa zopakovať s istými obmenami predošlú poznámku: „Ostanem tu sedieť a sedieť, hoci aj celé dni,“ povedal.

„Ale čo mám robiť ja?“ spýtala sa Alica.

„Rob si, čo chceš,“ lokaj na to a začal si pískat.

„Och, nemá zmysel zhovárať sa s ním,“ povedala si zúfalá Alica. „Vedť je to akýsi chmuľo!“ Otvorila dvere a vošla dnu.

Dverami sa vchádzalo rovno do priestrannej, no neuveriteľne začmudenej kuchyne. Uprostred na trojnožke sedela Vojvodkyňa a pestovala dojča. Kuchárka sa skláňala nad ohňom a miešala plný kotol, podľa všetkého s polievkou.

„V tej polievke bude priveľa korenia,“ povedala si Alica, pokial vôbec mohla, lebo kýchala a kýchala.

Vo vzduchu ho zaručene bolo priveľa. Dokonca aj Vojvodkyňa občas kýchla a dojča, to kýchalo a rumádzgalo bez prestania.

Nekýchala iba kuchárka a veľká mačka, ktorá ležala pri kozube a škľabila sa od ucha k uchu.

„Povedali by ste mi, prosím vás,“ bojazivo sa ozvala Alica, lebo si nebola istá, či sa patrí, aby prehovorila prvá, „prečo sa tá vaša mačka tak škľabí?“

„Lebo je to mačka Škľabka,“ povedala Vojvodkyňa. „Preto je to tak. Ty prasa!“

Posledné slová vyštakla tak nečakane, že Alicu až myklo; ale hned zistila, že nepatrili jej, lež bábätku. Dodala si teda odvahy a pokračovala:

„Nevedela som, že sú nejaké mačky Škľabky. Nevedela som ani to, že sa mačky vôbec vedia škľabiť.“

„Všetky sa vedia,“ vysvetľovala Vojvodkyňa, „a väčšinou sa aj škľabia.“

„Neviem ani o jednej, čo by sa škľabila,“ povedala Alica veľmi zdvorilo, lebo bola rada, že sa má s kým porozprávať.

„Veľa toho teda nevieš,“ na to Vojvodkyňa, „len čo je pravda.“

Tón tejto poznámky sa Alici nepozdával, nuž si pomyslela, že najlepšie bude rozprávať sa o niečom inom. Kým premýšľala, o čom, kuchárka odtiahla kotol z ohňa a všetko, čo jej prišlo pod ruky, začala odrazu hádzať do Vojvodkyne

a bábätko – najprv prišli na rad kliešte, kutáč a lopatka, za nimi nasledovali panvice, taniere a misy. Vojvodkyňa si ich nevšímala, dokonca ani vtedy, keď ju niektoré udreli; a bábätko tak či tak neprestajne rumádzgalo, takže sa nevedelo, či aj ono dačo neutŕžilo.

„Prepánajána, dávajte, prosím, pozor, čo robíte!“ vykíkla Alica, od hrôzy celá bez seba. „Ach, noštek!“ zvolala, keď mu popri nose preletela riadne veľká panvica a veľa nechýbalo, bola by mu ho odrazila.

„Keby sa každý staral len o svoje veci,“ povedala Vojvodkyňa chraplavým hlasom, „svet by sa krútil oveľa rýchlejšie.“

„A čo by sme tým získali,“ povedala Alica a potešila sa, že sa môže trochu pochváliť svojimi vedomosťami. „Veď si len predstavte, čo by sa stalo s dňom a nocou! Iste viete, že Zem potrebuje dvadsaťtyri hodín, aby sa obrátila okolo svojej osi, no keby sme z tohto času chceli odsek –“

„Odseknite jej hlavu,“ skočila jej do reči Vojvodkyňa. „Dobre, že si mi to pripomenula.“

Alica so strachom pozrela na kuchárku, či sa toho chytí, ale tá už zase miešala polievku a podľa všetkého nepočúvala, nuž Alica pokračovala: „Dvadsaťtyri hodín, myslím... Či len dvanásť? Ja –“

„Daj mi s tým pokoj!“ povedala Vojvodkyňa. „Počty mi nikdy nešli!“ A znova začala čičíkať dieťa, spievala mu pritom akúsi uspávanku a po každom verši ním riadne potriasla.

„Len ty zrúkni na chalana
a zmláť ho, keď ti kýcha;
kýcha naschvál, líška planá,
trcuje, ako dýcha.“

ZBOR

(pridala sa kuchárka i bábätko):
„Vau! Vau! Vau!“

Pri druhej slohe Vojvodkyňa pohadzovala dieťa tak prudko, že sa ten drobček náramne rozplakal a Alica slovám piesne skoro nerozumela:

„Chlapčísku sa výcvik zišiel:
hned dostal, len čo kýchol;
tak koreniu na chuť prišiel
a doma máme ticho.“

ZBOR:

„Vau! Vau! Vau!“

„Na! Popestuj ho chvíľu, ak chceš,“ povedala Vojvodkyňa Alici a hodila jej decko. „Treba sa mi prichystať na ten kroket s Kráľovnou,“ a už jej nebolo. Kuchárka šmarila zaňou pekáč a len-len že ju netrafila.

Alica mala čo robiť, aby dieťa zachytila, lebo to bolo akéosi neforemné stvorenie, ruky a nohy mu trčali na všetky strany.

„Ako morská hviezdica,“ pomyslela si Alica. Keď to úbožiatko konečne držala v náručí, fučalo ako rušeň, neprestajne sa zmršťovalo a znova rozpínalo, takže v prvej chvíli ho ledva udržala.

Keď prišla na to, ako ho má správne pestovať (zvinula ho do akéhosi uzlíka a mocne držala za pravé ucho a ľavú nohu, aby sa nemohlo vystrieť), vyniesla ho na čerstvý vzduch. „Ak to dieťa neodnesiem,“ rozmyšľala, „za deň, za dva bude poňom. Nechať ho tu by bola hotová vražda.“ Posledné slová povedala už nahlas a škvírna jej na odpoveď zakrochkaló (kýchať už prestalo). „Nekrochkaló,“ hrešila ho Alica, „to sa nepatrí!“

Dieťa znova zakrochkaló a Alica mu znepokojene pozrela do tváre, čo mu vlastne je. Noštek malo bezpochyby privelmi ohnutý, bol to skôr rypáčik ako poriadny nos; aj oči boli na bábätko primalé: jedným slovom – to stvorenie sa jej ani trocha nepáčilo. „Možno len zavzlykaló,“ pomyslela si Alica a znova mu pozrela do očí, či v nich nemá slzy.

Nie, slzy nemalo. „Ak sa zmeniš na prasiatko, moje milé,“ povedala Alica vážnym hlasom, „nič s tebou nechcem mať. To si pamäтай!“ Úbohé škvíra zasa zavzlykalo (alebo zakrochkal - ľažko povedať, čo to bolo) a chvíľu bolo ticho.

Alica práve rozmyšľala: „Čo si ja s ním len doma počнем?“ keď sa znova tak rozkrochalo, že mu celá vyťakaná pozrela do tváre. Nemýliť sa: bolo to naozaj prasiatko a Alica si uvedomila, že niesť ho ďalej už nemá zmysel.

Postavila teda zvieratko na zem a veľmi jej odľahlo, keď pokojne odbehlo do lesa. „Keby podrástlo,“ povedala si, „bolo by z neho veľmi škaredé dieťa. Ale prasiatko bude z neho azda celkom pekné.“

Rozmýšľala o známych deťoch, z ktorých by boli celkom obstoné prasiatka, a práve si vrvala: „Len keby človek vedel, ako ich premeniť –“ no vtom sa prelakla; niekoľko metrov pred ňou sedela na strome mačka Škľabka.

Keď zbadala Alicu, iba sa zaškľabila. „Vyzerá celkom dobrosrdečne,“ pomyslela si Alica. No pri pohľade na jej zuby a dlhé pazúry si povedala, že bude istejšie správať sa k nej úctivo.

„Milá Škľabka,“ začala nesmelo, lebo si nebola istá, či sa jej také oslovenie bude pozdávať. Ale Mačka sa len väčšmi zaškľabila. „No prosím, jej sa to celkom páči,“ pomyslela si Alica a pokračovala. „Povedala by si mi, prosím, ako sa stadeto dostanem?“

„Záleží na tom, kam sa chceš dostať,“ odpovedala jej Mačka.

„To je mi jedno,“ Alica na to.

„Nuž tak je jedno, kade pôjdeš,“ povedala Mačka.

„– len aby som sa dakde dostala,“ vysvetľovala Alica.

„Ale to sa iste dostaneš,“ povedala Mačka, „len musíš dobre kráčať.“

Alica uznala, že to nemožno poprieti, a tak to skúšila z iného konca. „Akí ľudia tu na okolí žijú?“

„Týmto smerom,“ povedala Mačka a kývla pravou labkou, „býva Klobučník; a tamtým smerom,“ kývla druhou labkou, „býva Aprílový zajac. Chod, za ktorým chceš, obaja sú šibnutí.“

„Ale ja nechcem ísť medzi šibnutých,“ bránila sa Alica.

„Čo sa dá robiť,“ vraví Mačka. „Tu sme všetci šibnutí. Ja som šibnutá. Ty si šibnutá.“

„Ako vieš, že som šibnutá?“ spýtala sa Alica.

„Musíš byť,“ povedala Mačka, „inak by si sem neprišla.“

Alica to nepovažovala za dôkaz, no pýtala sa ďalej: „Ako vieš, že ty si šibnutá?“

„Predovšetkým,“ povedala Mačka, „pes nie je šibnutý. V tom sa iste zhodneme, či nie?“

„Možno,“ súhlasila Alica.

„No prosím,“ pokračovala Mačka, „pes, keď je nazlosteň, vrčí, a keď má radosť, krúti chvostom. A ja vrčím, keď mám radosť, a krútim chvostom, keď sa zlostím. Som teda šibnutá.“

„Ja by som to nenazývala vrčanie, ale pradenie,“ namietla Alica.

„Nazvi si to, ako chceš,“ povedala Mačka. „Hráš dnes u Kráľovnej kroket?“

„Rada by som,“ povedala Alica, „ale ešte som nedostala pozvánku.“

„Uvidíš ma tam,“ povedala Mačka a zmizla.

Alicu to ani neprekvapilo, celkom si už zvykla, že sa tu dejú čudné veci. Pozerala na miesto, kde predtým bola Mačka, a tá sa zrazu opäť zjavila.

„Mimochodom – čo je s tým dieťaťom?“ spýtala sa Mačka. „Skoro som sa zabudla opýtať.“

„Zmenilo sa na prasiatko,“ odpovedala Alica tak pokojne, akoby to bolo celkom normálne.

„Myslela som si to,“ povedala Mačka a opäť zmizla.

Alica chvíľu čakala, či sa ešte neukáže, ale keď sa nezjavovala, o chvíľu pokračovala v ceste tým smerom, kde

vraj býva Aprílový zajac. „Klobučníkov som už videla dosť,“ povedala si, „Aprílový zajac bude oveľa zaujímavejší – a keďže je máj, nebude hádam až tak veľmi šibnutý – aspoň nie natoľko ako v apríli.“ Ako to povedala, zodvihla hlavu a ľaľa, na strome znova sedela Mačka.

„Povedala si prasiatko, či mačiatko?“ spýtala sa.

„Povedala som prasiatko,“ odpovedala Alica, „ale nemala by si sa tak z ničoho nič zjavovať a zase miznúť. Človeku sa z toho krúti hlava!“

„Prosím,“ povedala Mačka a tentoraz sa strácala veľmi pomaly, začala končekom chvosta a skončila úškľabkom a ten tam ostal ešte chvíľu po tom, keď jej už nebolo.

„Nuž, mačku bez úškľabku som už neraz videla,“ pomysela si Alica, „ale úškľabok bez mačky? To je najpodivuhodnejšia vec, s akou som sa kedy stretla.“

Netrvalo dlho a stála pred domom Aprílového zajaca. Dovtípila sa, že to bude on, lebo komínky pripomínali zajačie uši a strecha nebola pokrytá slamou, ale kožušinou. Bol to veľký dom, a tak si netrúfala priblížiť sa k nemu, kým si neodštípla kúsok huby z ľavej ruky a nepovyrástla na šesťdesiat centimetrov. Ešte aj potom kráčala k nemu bojazlivou, lebo si myslela: „Čo ak je priveľmi šibnutý? Tuším som mala ísť radšej ku Klobučníkovi.“

Bláznivý olovrant

POD stromom na priedomí bol prestretý stôl; Aprílový zajac a Klobučník pili čaj, medzi nimi sedel plch Sedmospáč a spal ako zabity. Tí dvaja sa opierali o neho laktami ako o operadlo a zhovárali sa mu nad hlavou. „Bohvieaké pohodlné to nemá,“ pomysela si Alica, „ale keď spí, hádam je mu to jedno.“

Stôl bol veľký, ale tí traja sa tlačili na jednom rohu. „Niet tu miesta! Niet tu miesta!“ vykrikovali, keď zbadali Alicu.

„Miesta je tu až-až,“ odsekla im Alica a sadla si do veľkého kresla na druhom konci stola.

„Napi sa vína,“ ponúkal ju Aprílový zajac.

Alica pozrela na stôl, ale bol tam len čaj. „Nijaké víno nevidím,“ povedala.

„Ved tam ani nie je,“ na to Aprílový zajac.

„Tak nebolo od vás veľmi slušné ponúkať mi ho,“ hnevala sa Alica.

„Ani od teba nebolo veľmi slušné sadnúť si k nám len tak bez pozvania,“ povedal jej Aprílový zajac.

„Nevedela som, že je to váš stôl,“ bránila sa Alica. „Ved je tu prestreté pre viac ľudí, nie iba pre troch.“

„Mala by si sa dať ostríhať,“ povedal Klobučník. Už dlhší čas si Alicu zvedavo prezeral a iba teraz sa ozval.

„Nechajte si také osobné poznámky a nemiešajte sa do mojich súkromných vecí,“ odsekla mu Alica. „To je bezočivosť!“

Klobučník vyleštíl oči, ale zmohol sa iba na otázku: „Prečo je havran ako písací stôl?“

„Teraz bude veselo. Som rada, že začali s hádankami,“

pomyslela si Alica. „Myslím, že to uhádнем,“ povedala nahlas.

„Chceš povedať, že na to vieš odpovedať?“ spýtal sa Aprílový zajac.

„Presne to,“ povedala Alica.

„Tak povedz, čo si myslíš,“ pokračoval Aprílový zajac.

„A či nevravím?“ vyhíkla Alica. „Totiž – totiž myslím si to, čo vravím – vedť to je, dúfam, to isté.“

„Vôbec nie,“ odporoval jej Klobučník. „Kdeže. Tak by si mohla povedať, že ,Vidím, čo jem‘ je to isté ako ,Jem, čo vidím!“

„A takisto by si mohla povedať,“ ozval sa Sedmospáč akoby zo sna, „že ,Dýcham, ked spím‘ je to isté ako ,Spím, ked dýcham!“

„No, u teba je to, pravdaže, to isté,“ povedal Klobučník. Rozhovor ustal, na chvíľu sa odmlčali. Alica sa v duchu rozpamätavala, čo vie o havranoch a písacích stoloch. Nebolo toho veľa.

Prvý sa ozval Klobučník. „Koľkého je dnes?“ obrátil sa na Alicu. Vytiahol z vrecka hodinky, rozčílene ich potriásal a prikladal si ich k uchu.

Alica chvíľu rozmyšľala: „Štvrtého.“

„Dva dni meškajú!“ vzdychol si Klobučník. „Vravel som ti, že maslo im uškodí,“ oboril sa na Aprílového zajaca.

„Vedť to bolo výberové maslo,“ odpovedal Aprílový zajac zronene.

„Dobre, ale s maslom sa ta iste dostali aj omrvinky,“ hundral Klobučník, „nemal si to robiť nožom na chlieb.“

Aprílový zajac vzal hodinky a zamračene na ne pozeral, potom ich ponoril do šálky čaju a znova si ich prezeral, ale nič mûdrejšie mu neprišlo na um, len čo už raz povedal: „Vedť to bolo výberové maslo.“

Alica mu zvedavo pozerala ponad plece. „Aké sú to čudné hodinky,“ utrúsilas. „Ukazujú, koľkého je, a nie koľko je hodín.“

„Čo je na tom čudné?“ zahndral Klobučník. „Ukazujú vari tvoje hodinky, ktorý rok máme teraz?“

„Jasné, že nie,“ pohotovo odpovedala Alica. „Načo by aj, keď rok trvá tak dlho.“

„No a tak je to i v mojom prípade,“ na to Klobučník.

To Alicu už celkom zmätlo. Klobučníkova poznámka akoby nemala zmysel, hoci z jazykovej stránky bola správna.

„Akosi vám dosť dobre nerozumiem,“ povedala čo najzdvoriejšie.

„Ten Sedmospáč zasa spí,“ povedal Klobučník a kvapil mu na nos trocha horúceho čaju.

Sedmospáč nervózne potriásol hlavou, ani oči neotvoril a povedal:

„Jasné, jasné, aj ja som to chcel povedať.“

„Rozlúštila si už tú hádanku?“ obrátil sa Klobučník na Alicu.

„Nie, oddávam sa,“ odpovedala Alica. „Čo je to?“

„Nemám ani poňatia,“ povedal Klobučník.

„Ani ja,“ na to Aprílový zajac.

Alica omrzene vzdychla. „Podľa mňa by ste mali tráviť čas mûdrejšie, a nie zabíjať ho hádankami, čo sa nedajú uhádnuť.“

„Keby si poznala Čas tak ako ja,“ povedal Klobučník, „nevrávela by si, že ho zabíjam. Skôr on zabíja mňa.“

„Ja vám nerozumiem,“ povedala Alica.

„Ani nemôžeš,“ povedal Klobučník a pohŕdavo kývol hlavou. „Iste si sa s Časom ešte nikdy ani nezhovárala.“

„Asi nie,“ poznamenala Alica opatrne, „ale viem, že ked cvičím na klavíri, musím si čas vydupávať nohou.“

„Ach! Teraz je to už jasné!“ povedal Klobučník. „Čas neznáša, keď ho niekto vydupáva, a ešte k tomu nohou. Ale kto je s ním zadobre, tomu napraví hodiny, ako si zažiada. Povedzme, je osem hodín ráno, začína sa vyučovanie. Len Času naznačíš, čo chceš, a ručičky doslova preletia po ciferníku. Pol jednej, ide sa na obed!“

„Na to by som pristal aj ja!“ zašeplal Aprílový zajac.
„To by bolo úžasné,“ zamyslela sa Alica, „ibaže, viete, ja by som ešte nebola hladná.“

„Spočiatku možno nie,“ povedal Klobučník, „ale na tej pol jednej by ručičky ostali tak dlho, koľko by si chcela.“

„A vy to tak robíte?“ spýtala sa Alica.

Klobučník smutne zavrtel hlavou. „Kdežе! Pohádali sme sa vlani v apríli – vieš, tesne pred tým, ako tomuto tu preskočilo –“ (a čajovou lyžičkou ukázal na Aprílového zajaca) „bolo to na gálakoncerte u Srdcovéj kráľovnej a ja som tam mal spievať:

*Keby som bol malým netopierom,
hojdal by sa každým podvečerom...*

Poznáš tú pieseň?“

„Už som ju kdesi počula,“ povedala Alica.

„Tak vieš,“ pokračoval Klobučník, „ako to ide ďalej:

*s napchatým gágorom,
s čajkami nad morom,
v zelenej sukniči
ako čaj v kanvici...“*

Vtom sa Sedmospáč strhol a začal spievať:

„Čaj, čaj, čaj, zelenaj sa háj,
čaj, čaj, čaj, zelenaj sa háj,“

a spieval tak dlho, kým ho neuštipli, aby už prestal.

„Nuž a ledva som dospieval prvú strofu, Kráľovná zvrešťala:

„Zabíja čas! Odtnite mu hlavu!“

„To je strašne surové!“ skríkla Alica.

„A odvtedy,“ pokračoval Klobučník smutne, „môžem prosiť, koľko chcem, v ničom mi nevyhovie. Stále je päť hodín.“

Alici svitlo: „Tak preto sa vám tu nakopilo toľko čajových šálok?“ spýtala sa.

„Hej, preto,“ prisvedčil Klobučník a vzdychol si: „Stále je olovrant, nemáme čas ani riad poumývať.“

„Tak si len zakaždým presadnete o kúsok ďalej?“ opýtala sa Alica.

„Ako vravíš,“ prisvedčil Klobučník, „keď sa jedny šálky a príbory zašpinia, trocha sa posunieme.“

„A čo keď sa vrátite na samý začiatok?“ osmelila sa spýtať Alica.

„Zhovárajme sa radšej o niečom inom,“ skočil jej do reči Aprílový zajac a zívol. „Už ma to zunovalo. Navrhujem, aby nám slečinka porozprávala nejakú rozprávku.“

„Ale ja nijakú neviem,“ prelakla sa Alica.

„Tak nech rozpráva Sedmospáč!“ skríkli obaja. „Hore sa, Sedmospáčik!“ a štuchali do neho z jednej i druhej strany.

Sedmospáč pomaly otváral oči. „Ja som nespal,“ ozval sa mdlým, chraplavým hlasom, „počul som každé vaše slovo, bračekovci.“

„Rozprávaj nám rozprávku!“ povedal Aprílový zajac.

„Áno, rozprávaj!“ prosíkala Alica.

„A ponáhľaj sa s ňou,“ dodal Klobučník, „lebo zasa zapís skôr, ako dôjdeš na koniec.“

„Kde bolo, tam bolo, boli raz tri sestričky,“ spustil Sedmospáč tak rýchlo, ako len vedel, „Elza, Lolka a Tinka, a žili na dne studničky –“

„A čím sa žili?“ spýtala sa Alica, ktorá vždy prejavovala veľký záujem o jedenie a pitie.

„Živili sa melasou,“ odpovedal Sedmospáč po krátkom rozmýšľaní.

„To nie je možné,“ poznamenala Alica mierne. „Z toho by ochoreli.“

„Ved aj ochoreli, a ako!“ povedal Sedmospáč.

Alica sa pokúšala predstaviť si, ako asi vyzerá taký

nezvyčajný život, ale nevedela si s tým rady, tak pokračovala: „Prečo vlastne žili na dne studničky?“

„Dolej si ešte čaju,“ povedal Alica Aprílový zajac celkom vážne.

„Nijaký čaj som ešte nemala,“ odpovedala Alica urazene, „tak si nemôžem doliať.“

„Chceš povedať odliať, nie?“ povedal Klobučník. „Tam, kde nič nie je, ľahšie sa dolieva ako odlieva.“

„Vás sa nik nepýtal,“ odvrkla mu Alica.

„Aha! A kto teraz robí osobné poznámky?!“ spýtal sa Klobučník víťazoslávne.

Alica nevedela, čo na to povedať. Naliala si teda trocha čaju, vzala si chlieb s maslom a znova sa spýtala Sedmospáča: „Prečo vlastne žili na dne studničky?“

Sedmospáč zasa chvíľu rozmýšľal a potom povedal: „Bola to melasová studnička.“

„Také nebývajú!“ rozčúnila sa Alica, ale Klobučník a Aprílový zajac ju tíšili: „Pst! Pst!“ – a Sedmospáč povedal namrzene: „Keď sa nevieš slušne správať, dorozprávaj si rozprávku sama!“

„Nie, rozprávajte ďalej!“ prosila Alica. „Už vás nebudem vyrušovať. Myslím si, že jedna taká studňa by voľakde azda aj mohla byť.“

„Vraj jedna a azda!“ rozhorčoval sa Sedmospáč. No dal si povedať a pokračoval: „Tie tri sestričky sa veľmi vyčerpávali tým, že –“

„Čo? Vyčerpávali?“ spýtala sa Alica; celkom zabudla, čo slúbila.

„Čo vyčerpávali?! No melasu!“ odpovedal Sedmospáč tentoraz bez rozmyšľania.

„Chcem čistú šálku,“ prerusil ich Klobučník, „presadníme si o jedno miesto.“

A hneď si sadol na vedľajšiu stoličku. Sedmospáč urobil to isté. Aprílový zajac si presadol na Sedmospáčovo miesto a Alica si voľky-nevoľky sadla na miesto Aprílového zajaca. Dobre pochodil iba Klobučník, Alica bola na tom oveľa horšie ako predtým, lebo Aprílový zajac si pred chvíľou prevrhol na tanier kanvicu na mlieko.

Alica nechcela Sedmospáča znova uraziť, preto začala veľmi opatrne: „Ale ja tomu dobre nerozumiem. Skade tú melasu vyčerpávali?“

„Ak sa zo studne na vodu čerpá voda,“ povedal Klobučník, „tak sa zo studne na melasu čerpá melasa, ty hlu-paňa!“

„Ale ako z nej mohli čerpať, keď boli v nej?“ povedala Alica Sedmospáčovi; Klobučníkovu poznámku si ani nevšimla.

„V nej čerpali z nej a z nej čerpali v nej,“ vysvetľoval jej Sedmospáč.

Táto odpoveď chuderu Alicu tak zmatila, že Sedmospáča chvíľu vôbec neprerusovala.

„Ako som povedal, veľmi sa tým vyčerpávali,“ pokračoval Sedmospáč, pritom zíval a trel si oči, lebo bol už veľmi ospalivý, „a kým nevyčerpali tú melasu a všetko ostatné, čo sa začína na M –“

„Prečo na M?“ spýtala sa Alica.

„Prečo nie?“ spýtal sa Aprílový zajac.

Alica zmíkla.

Sedmospáč už zavieral oči a podriemkaval, ale keď ho Klobučník štuchol, slabo zaškrečal, trocha sa prebral a pokračoval: „– všetko, čo sa začína na M, napríklad myšacie chvosty, mesiac, márnosť, mucha – viete, že sa vraví: ‚Márnosť, mucha mu sadla na nos‘ – no počuli ste už, aby niekto čerpal zo studne muchy?“

„Keď sa tak pýtate,“ povedala Alica v rozpakoch, „ja naozaj nemyslím –“

„Tak by si nemala ani hovoriť,“ prerusil ju Klobučník.

To už bolo priveľa aj na Alicu. Znechutene vstala a odchádzala. Sedmospáč ihneď zaspal a tí dvaja si ani nevšimli, že odchádza, hoci sa raz či dva razy obzrela v nádeji, že ju zavolajú nazad. Naposledy zazrela, ako pchajú Sedmospáča do čajovej kanvice.

„Tam sa už nevrátim za nič na svete,“ povedala si Alica, keď sa predieraťa lesom. „Bláznivejší olovrant som ešte nezažila.“

Ako to povedala, všimla si, že na jednom strome sú dvierka. „To je čudné!“ pomyslela si. „Ale dnes je všetko čudné. Najlepšie bude, keď pôjdem rovno dnu.“ A vošla.

A znova sa ocitla v dlhej sieni, hneď vedľa skleného stolíka. „Už si dám lepší pozor,“ povedala si, vzala zlatý kľúčik a odomkla dvierka do záhrady. Potom si odštipkávala z huby (kúštok ešte mala vo vrecku), kým sa nezmenšila asi na tridsať centimetrov. Potom prešla chodbičkou a potom – konečne bola v prekrásnej záhrade medzi žiarivými záhonmi kvetov a chladnými vodometmi.

Kráľovnino kroketové ihrisko

PRI vchode do záhrady bol veľký ružový ker. Rástli na ňom biele ruže, ale traja záhradníci ich usilovne natierali na červeno. Alici sa to videlo veľmi čudné, chcela sa im prizrieť zblízka, a keď došla k nim, počula, ako jeden vraví: „Dávaj pozor, Pätorka! Fŕkaš na mňa farbu!“

„Ja za to nemôžem,“ zahundredal Pätorka. „Sedmička ma štuchol do lakta.“

Sedmička hneď zdvihol hlavu a povedal: „Tak, tak, Pätorka! Len to vždy zvaľ na druhého.“

„Ty sa radšej neozývaj!“ povedal Pätorka. „Práve včera som počul Královnú, ako vravela, že by si si zaslúžil, aby ťa popravili.“

„A za čo?“ spýtal sa ten prvý.

„Teba, Dvojka, do toho nič!“ povedal Sedmička.

„Ako to, že nič!“ povedal Pätorka. „Ja mu to poviem – za to, že namiesto cibule doniesol kuchárovi tulipánové ciбуľky.“

Sedmička šmaril štetec o zem a začal lamentovať: „Počuli ste, taká nespravodlivosť –“ no vtom zbadal Alicu, ako tam postáva a pozoruje ich, a hneď sa zarazil. Aj ostatní sa obzreli a všetci sa hlboko poklonili.

„Povedzte mi, prosím,“ začala Alice nesmelo, „prečo natierate tie ruže?“

Pätorka a Sedmička nepovedali nič, iba hľadeli na Dvojku. Dvojka ticho vysvetľoval: „Viete, slečinka, to je tak, toto mali byť červené ruže, ale my sme omylom zasadili biele. Keby to Královná zistila, prišli by sme o hlavy. A tak, slečinka, robíme, čo môžeme, kým príde –“ Vtom Pätorka, ktorý vystrašene napínal zrak cez celú záhradu, zvolal:

„Kráľovná! Kráľovná!“ Všetci traja záhradníci sa razom hodili tvárou k zemi. Ozval sa dupot a Alica sa obzrela, lebo na Kráľovnú bola veľmi zvedavá.

Prví šli krížoví vojaci. Vyzerali ako tí traja záhradníci, boli podlhovastí a plochí a ruky a nohy mali v rohoch. Potom šlo desať kárových dvoranov, takisto ako vojaci aj oni pochodovali v dvojstupe. Za nimi šlo desať kráľovských detí; drobizo sa po dvoch držal za ruky a veselo poskakoval. Deti boli vyzdobené srdcami. Ďalej kráčali hostia, zväčša kráľovia a kráľovné, a medzi nimi Alica zazrela aj Bieleho králika; rozčúlene niečo mlel, všetkému, čo kto povedal, sa smial a prešiel popri Alici, ani ju nezbadal. Srdcový dolník niesol na tmavočervenej zamatovej poduške kráľovskú korunu. Na samom konci tohto veľkolepého sprievodu kráčali **SRDCOVÝ KRÁĽ a SRDCOVÁ KRÁĽOVNÁ**.

Alica vähala, či sa nevrhnúť tvárou k zemi ako tí traja záhradníci, ale nepamätala sa, že by bol pri sprievodoch taký predpis. „Okrem toho, aký zmysel by mal sprievod,“ pomyslela si, „keby sa všetci ľudia hádzali tvárou k zemi a nič by z neho nevideli?“ A tak tam len stála a čakala.

Ked' sa sprievod priblížil k Alici, všetci zastali, pozerali na ňu a Kráľovná sa strmo spýtala: „A toto je kto?“ Obrátila sa na Srdcového dolníka, no ten sa iba uklonil a namiesto odpovede sa usmial.

„Truľo!“ Kráľovná nazlostene mykla hlavou a obrátila sa k Alici: „Ako sa voláš, dievča?“

„Volám sa Alica, vaša výsost,“ odpovedala jej veľmi zdvorilo, ale v duchu si povedala: „Ved sú to vlastne len karty! Prečo by som sa ich mala báť?!“

„A čo tamtí?“ Kráľovná ukázala na troch záhradníkov pri ružovom kríku. Ležali, ako vieme, tvárou k zemi a na chrbte mali takú vzorku ako ostatní, nuž nevedela, či sú to záhradníci, vojaci, dvorania, alebo dokonca tri z jej vlastných detí.

„Ako to ja mám viedieť?“ odpovedala Alica, prekvapená vlastnou trúfalosťou. „To nie je moja starosť.“

„Kráľovná od zlosti očervenela ani paprika, chvíľu si ju premeriavala ako dravá šelma a napokon zjačala: „Hlavu jej zotat! Hlavu jej –!“

„Hlúpost!“ zvolala Alica a Kráľovná stíchla.

Kráľ položil Kráľovej ruku na plece a nesmelo sa ozval:

„Uváž, drahá, že je to len dieťa.“

Kráľovná sa mu zlostne vytrhla a rozkázala Dolníkovi:

„Obráť ich!“

Dolník ich opatrne jednou nohou poobracal.

„Vstaňte!“ zvrieskla Kráľovná. Traja záhradníci v mihu skočili na nohy a klaňali sa Kráľovi, Kráľovnej, kráľovským deťom a všetkým ostatným.

„Prestaňte!“ skríkla Kráľovná. „Už sa mi z vás hlava krúti!“ Nato pozrela na ružový krík a spýtala sa: „Čo ste to tu stvárali?“

„Ak dovolíte, vaša výsost,“ povedal Dvojka ponížene a kľakol si na jedno koleno, „my sme chceli –“

„Ach ták!“ skočila mu do reči Kráľovná, ktorá si už medzitým poobzerala ruže. „Hlavy im zoťať!“ A sprievod sa pohol ďalej, zostali tam iba traja vojaci, aby vykonali rozsudok. Nešťastní záhradníci hľadali pomoc u Alice.

„Popraviť vás nepopravia!“ povedala Alica a strčila ich do veľkého kvetináča, ktorý stál obďaleč. Vojaci sa tam chvíľu motali, hľadali ich a potom pokojne odpochodovali za ostatnými.

„Tak čo je s ich hlavami?“ skríkla Kráľovná.

„Sú preč, vaša výsost!“ skríkli aj vojaci.

„Dobre!“ skríkla Kráľovná. „Vieš hrať kroket?“

Vojaci hľadeli na Alicu, lebo zrejme sa pýtala jej.

„Viem!“ skríkla Alica.

„Tak pod s nami!“ zrevala Kráľovná. Alica sa pridala k sprievodu a típla, čo bude ďalej.

„Dnes je – dnes je veľmi pekne,“ placho sa ozval niekto pri nej. Kráčala vedľa Bieleho králika a ten na ňu úzkostlivо pokukoval.

„Pekne je,“ povedala Alica. „Kde je Vojvodkyňa?“

„Pst! Pst!“ na to Králik ticho. Vystrašene sa poobzeral, potom sa postavil na prsty a s ústami pri Alicinom uchu zašeplal: „Odsúdili ju na smrť.“

„A za čo si to vyslúžila?“ dozvedala sa Alica.

„Vravíš, že si to zaslúžila?“ spýtal sa Králik.

„Nie, nie,“ povedala Alica. „Tak som to nemyslela. Pýtala som sa, čo vyviedla, že ju idú popravit?“

„Dala Kráľovnej zauchô –“ začal Králik. Alica vyprskla smiechom. „Pst! Pst!“ šepkal Králik vyfakane. „Aby ťa nepočula Kráľovná! Vieš, trocha sa oneskorila a Kráľovná povedala –“

„Na svoje miesta!“ zrevala Kráľovná. Sprievod sa roz-

tekal na všetky strany, všetci do seba vrážali, no po chvíli sa predsa len zoradili a hra sa začala.

Alica si povedala, že také čudné ihrisko v živote nevidela. Všade samý hrboľ, všetko rozryté, namiesto kroketových loptičiek živé ježe, namiesto palíc živé plameniaky a bránky robili vojaci, predklonení tak, že sa rukami i nohami opierali o zem.

Spočiatku mala Alica najväčšie ťažkosti s plameniakom. Nevedela si s ním poradiť. Podarilo sa jej sice vopchať si jeho trup pod pazuchu tak, že nohy mu viseli, no zakaždým, keď mu narovnala krk a hlavou chcela odpaliť ježa, plameniak sa obrátil a pozeral jej do tváre s takým zmäteným výrazom v očiach, že ju to rozosmialo. Keď mu napravila hlavu a opäť sa chystala udrieť, rozčúnil ju zasa jež, ktorý sa medzitým rozvinul a liezol preč. Navyše zakaždým, keď chcela ježa odpaliť, prekážal jej v tom hrbolec alebo ryha. Aj predklenení vojaci sa jednostaj vztyčovali a odchádzali na inú časť ihriska, takže Alica čoskoro usúdila, že takto hrať je naozaj veľmi ťažko.

Všetci hráči hrali naraz, nik sa nedržal poradia, ustavične sa škripeli pre ježe. Kráľovná sa tak rozzúrila, že takmer bez prestania dupotala a jačala: „Zotnite mu hlavu!“ alebo „Zotnite jej hlavu!“

Alici z toho bolo už úzko. S Kráľovnou sa sice ešte nepovadila, no vedela, že k tomu môže dôjsť každú chvíľu. „A čo potom so mnou bude?“ pomyslela si. „Akosi strašne radi tu ľuďom stínajú hlavy, div, že tu ešte niekto ostal nažive.“

A tak hľadala spôsob, ako zmiznúť, rozmýšľala, či sa jej podarí nepozorované ujsť, a tu práve zbadala v povetri akési čudné zjavenie. Spočiatku ju to zmätlo, ale keď sa lepšie prizrela, videla, že to sa niekto škľabí, a hned vedela: „Ved je to mačka Škľabka, aspoň sa mám s kým porozprávať.“

„Ako sa máš?“ spýtala sa Mačka, keď jej pribudlo z úst točko, aby mohla rozprávať.

Alica počkala, kým sa zjavia oči, a potom len prikývla.
„Nemá zmysel zhovárať sa s ňou,“ vravela si, „kým sa jej nevynoria uši, alebo aspoň jedno.“ O chvíľu sa zjavila celá hlava, a tak Alica postavila plameniaka na zem a rozhovorila sa o hre; bola rada, že ju konečne niekto počúva. Mačka si zrejme myslela, že už z nej vidieť dosť veľký kus, nuž viac sa ani neobjavilo.

„To nie je nijaká hra,“ postažovala sa Alica, „a tak príšerne sa hádajú, že človek vlastného slova nepočuje. Pravidlá podľa všetkého nepoznajú, a ak aj poznajú, nik ich nedodržiava. Nevieš si predstaviť, aký je z toho zmätok, keď je tu kadečo živé – napríklad bránka, do ktorej som práve

Príbeh Falošnej korytnačky

„**N**EVIEŠ si predstaviť, srdiečko moje, aká som rada, že ťa zasa vidím,“ povedala Vojvodkyňa, nežne chytala Alicu pod pazuchu a tak spolu odchádzali z ihriska.

Alica bola rada, že Vojvodkyňa má dobrú náladu; v kuchyni bola pravdepodobne taká zlostná iba od toho korenia.

„Keď ja budem Vojvodkyňou,“ povedala si (ale neznelo to veľmi presvedčivo), „nebudem mať v kuchyni ani zrnko korenia. Polievka je výborná aj bez neho. Možno práve od korenia bývajú ľudia podráždení,“ rozmyšľala ďalej celá natešená, že prišla na nový objav, „a od octu kyslí, od harmančeka horkí – a – a od cukríkov a podobných sladkostí sa deti sladko usmievajú. Keby si to dospelí uvedomili, iste by s cukríkmi tak nežgrlošili.“

Na Vojvodkyňu medzitým úplne zabudla a skoro sa naňakala, keď sa jej ozvala pri samom uchu. „Ty o niečom rozmyšľaš, dušička, a zabúdaš hovoriť. V tejto chvíli neviem, aké z toho vyplýva ponaučenie, ale ved ja si spomienim.“

„A čo keď z toho nijaké ponaučenie nevyplýva?“ odvážila sa podotknúť Alica.

„Ale, ale, dieťa!“ povedala Vojvodkyňa. „Zo všetkého vyplýva nejaké ponaučenie, len ho treba nájsť.“ A pritisla sa k nej ešte tuhšie.

Alica nebola jej blízkosťou práve nadšená. Po prve preto, lebo Vojvodkyňa bola veľmi škaredá, po druhé preto, lebo bradou, nepríjemne špicatou, dosahovala presne po Alicino plece. Neschcela však byť nezdvorilá a znášala to, ako sa dalo.

„Zdá sa, že hra je teraz zaujímavejšia,“ povedala, aby reč nestála.

„Tak je,“ povedala Vojvodkyňa, „a z toho plynie ponaučenie, že svetom hýbe láska.“

„Ktosi povedal,“ zašepkala Alica, „že svet sa hýbe vtedy, keď sa každý stará, o čo sa má starať.“

„Hej! Veď to je takmer to isté,“ povedala Vojvodkyňa, zaryla sa špicatou bradou do Alicinho pleca a dodala: „Z toho plynie ponaučenie: Dávaj pozor na zmysel, slová ti vyplynú samy.“

„Ako rada vo všetkom hľadá ponaučenie,“ pomyslela si Alica.

„Iste sa čuduješ, prečo ťa nechytím okolo pása,“ ozvala sa Vojvodkyňa po chvíli. „Len preto, lebo neviem, akú má povahu tvoj plameniak. Mám to skúsiť?“

„Mohol by vás uštipnúť,“ varovala ju Alica, lebo ani najmenej netúžila po tom, aby to Vojvodkyňa skúsila.

„To je pravda,“ povedala Vojvodkyňa, „horčica a plameniaky štípu. Z čoho plynie ponaučenie: Vrana k vrane sadá, rovný rovného si hľadá.“

„Ibaže horčica nie je vták,“ podotkla Alica.

„Správne ako zvyčajne,“ povedala Vojvodkyňa. „Ako jasne sa vyjadruješ.“

„Je to nerast, ak sa nemýlim,“ pokračovala Alica.

„Isteže,“ povedala Vojvodkyňa, ktorá sa zrejme rozhodla súhlasiť so všetkým, čo Alica povie. „Tu nedaleko je veľká horčičná baňa. A z toho plynie ponaučenie: Aj najväčšia baňa sa raz preberie.“

„Už viem!“ poslednú vetu Alica ani nepočula. „Je to rastlina. Nevyzerá ako rastlina, ale je to rastlina.“

„Celkom s tebou súhlasím,“ povedala Vojvodkyňa, „a z toho plynie ponaučenie: Budť taká, aká by si sa chcela zdať. Alebo ak chceš, aby som to povedala jednoduchšie: Nikdy si nepredstavuj, že si iná, než aká by si sa mohla zdať iným, a že to, aká si bola si či mohla si byť, bolo iné než to, aká by si sa bola mohla zdať iným.“

„Azda by som to lepšie pochopila,“ povedala Alica veľmi zdvorilo, „keby som si to napísala. Keď mi to takto vravíte, celkom tomu nerozumiem.“

„To je ešte nič v porovnaní s tým, ako by som ti to vedela povedať, keby som chcela,“ odpovedala natešená Vojvodkyňa.

„Len sa, prosím vás, neunúvajte povedať mi to ešte obšírnejšie,“ prosila Alica.

„Aké unúvanie!“ povedala Vojvodkyňa. „Všetko, čo som doteraz povedala, ti dávam do daru.“

„To je veru lacný dar!“ pomyslela si Alica. „Ešte dobre, že sa také dary nedávajú na narodeniny!“ Ale nahlas sa to neodvážila povedať.

„Zasa rozmýšľaš?“ spýtala sa Vojvodkyňa a znova sa zaryla špicatou bradou do Alicinho pleca.

„Mám právo rozmýšľať,“ povedala Alica ostrým hlasom, lebo Vojvodkyňa ju už začínala dozierať.

„To je asi také právo,“ povedala Vojvodkyňa, „aké majú prasce na lietanie; a z toho plynie ponau —“

Vtom Vojvodkyni, na Alicino veľké prekvapenie, zamreli slová na perách, obľúbené slovo „ponaučenie“ už nedopovedala a ruka, ktorá ju držala pod pazuchou, sa chvela. Alica zodvihla hlavu a pred nimi stála Kráľovná so založenými rukami a mračila sa ani pred búrkou.

„Aký krásny deň, vaša výsost,“ začala Vojvodkyňa tichým hlasom.

„Naposledy vás varujem,“ zrúkla Kráľovná a dupla nohou, „alebo zmiznete vy, alebo vaša hlava — a to skôr ako narátam do troch! Tak si vyberte!“

Vojvodkyňa si vybrala, a už jej nebolo.

„Pokračujme v hre,“ povedala Kráľovná Alici; tá sa od strachu nezmohla ani na slovíčko, len pomaly kráčala za Kráľovnou na kroketové ihrisko.

Ostatní hostia využili Kráľovninu neprítomnosť a odpočívali v tieni. Len čo ju zazreli, ozlomkrky sa vracali k hre.

Kráľovná idúcky utrúsila, že kto sa čo len o sekundu oneskorí, príde o život.

Hrali teda ďalej. Kráľovná sa neprestajne hádala s hráčmi a vykrikovala: „Zotnite mu hlavu!“ a „Zotnite jej hlavu!“ Tých, nad ktorými vyniesla ortieľ, vojací hned zatýkali, a tak, pravdaže, nemohli robiť bránky – takže po polhodine alebo tak nejako nebolo na ihrisku ani jednej bránky a všetci hráči okrem Kráľa, Kráľovnej a Alice sedeli vo väzení, odsúdení na smrť.

Kráľovná, celá zadýchčaná, nechala hru tak a spýtala sa Alice: „Videla si už Falošnú korytnačku?“

„Nie,“ povedala Alice, „ani neviem, čo to je – Falošná korytnačka.“

„Robí sa z nej falošná korytnačia polievka,“ vysvetľovala Kráľovná.

„Nikdy som ju nevidela, ani o nej nepočula,“ povedala Alice.

„Pod, ideme za ňou,“ povedala Kráľovná, „nech ti rozovie svoj príbeh.“

Ked' odchádzali, Alice ešte začula Kráľa, ako vraví tichým hlasom: „Všetkým udeľujem milosť.“ „No, aspoň to,“ povedala si, lebo z toľkých popráv, čo nariadila Kráľovná, bola už celá neštastná.

Čoskoro natrafili na Grifóna; spal na slnku. (Ak neviete, ako vyzerá Grifón, pozrite si ho na obrázku.) „Vstávaj, leňoch,“ povedala Kráľovná, „a zaved túto slečinku k Falošnej korytnačke, nech jej rozovie svoj príbeh. Ja sa musím vrátiť, aby som dozrela na niekoľko popráv, ktoré som nariadila.“ Odišla a nechala Alicu s Grifónom osamote. Alici sa neveľmi páčilo to čudné stvorenie, no usúdila, že zostať s ním nie je o nič nebezpečnejšie než ísť za tou zlostnou Kráľovnou. A tak čakala, čo bude ďalej.

Grifón si sadol a pretieral si oči. Sledoval Kráľovnú, kým nezmizla, a potom sa uškrnul: „Je na smiech,“ povedal spola sebe, spola Alici.

„Kto je na smiech?“ spýtala sa Alice.

„Kto? Nuž ona!“ povedal Grifón. „To všetko si iba namýšla. Ved oni aj tak nikdy nikoho nepopravia. Tak pod!“

„Tu je každý samé ,Pod!“ pomyslela si Alice a vliekla sa za ním. „V živote mi nik toľko nerozskazoval!“

Prešli kúsok a hned nedaleko zazreli Falošnú korytnačku, ako sedí smutná a opustená na skalisku. Ked' podišli bližšie, počula ju Alice vzduchat, akoby jej malo srdce puknúť. Veľmi jej bolo Korytnačky lúto. „Prečo sa tak trápi?“ spýtala sa Grifóna. A Grifón jej odpovedal skoro tými istými slovami ako pred chvíľou: „To si iba namýšla, ved nijaký žiaľ nemá. Pod!“

Falošná korytnačka si ich prezerala veľkými zaslzenými očami, ale nič nevravela.

„Táto slečinka, rozumieš,“ vraví jej Grifón, „by si rada vypočula tvoj príbeh.“

„Porozprávam jej ho,“ ozvala sa Falošná korytnačka hlbockým, dutým hlasom. „Sadnite si obaja, no kým neskončím, nechcem počuť ani slovo.“

Tak si sadli a chvíľu bolo ticho. Alica si pomyslela: „Neviem, ako chce skončiť, keď ani nezačala.“ Ale trpezivo čakala.

„Kedysi,“ povedala napokon Falošná korytnačka a hlboko si vzdychla, „som bola pravá Korytnačka.“

A znova nastalo dlhé ticho, tu a tam ho narušilo iba Grifónovo hdžkíff! a Korytnačkino srdcervúce vzlykanie.

Alica už-už chcela vstať a povedať: „Ďakujem vám za váš zaujímavý príbeh,“ ale akosi sa nevedela striať myšlienky, že to ešte nie je všetko, tak len ticho sedela a mlčala.

„Ked sme boli malí,“ pokračovala konečne Falošná korytnačka, teraz už pokojnejšie, aj keď z času na čas ešte zavzlykala, „chodili sme do morskej školy. Učila nás tam stará korytnačka a my sme ju nazvali Nazučila.“

„Prečo ste ju volali Nazučila, keď to nebola Nazučila?“ spýtala sa Alica.

„No preto, lebo nás učila, ty hlupaňa!“ zlostila sa Falošná korytnačka.

„Hanbil by som sa pýtať na také samozrejmosti,“ dodal Grifón a potom obaja mlčky sedeli a hľadeli na chuderu Alicu, ktorá by sa bola najradšej pod zem prepadla. Napokon riekol Grifón Korytnačke: „Tak do toho, starká. Nech to netrvá celý deň,“ a Falošná korytnačka pokračovala:

„Chodili sme teda do školy v mori, aj keď mi to možno neuveríte –“

„Nepovedala som, že vám neverím,“ prerusila ju Alica.

„Povedala,“ tvrdila Falošná korytnačka.

„Ty čuš!“ okríkol Grifón Alicu, skôr ako otvorila ústa. Falošná korytnačka pokračovala.

„Dostali sme to najlepšie vzdelenie – veď si len predstavte, chodili sme do školy každý deň.“

„Aj ja som chodila do školy každý deň,“ povedala Alica.

„Tak sa tým toľko nechvascite!“

„A mali ste aj nepovinné predmety?“ neistým hlasom sa spýtala Falošná korytnačka.

„Mali sme,“ povedala Alica, „francúzštinu a hudobnú výchovu.“

„A bielizeň?“ spýtala sa Korytnačka.

„To nie,“ ohradila sa Alica.

„Och, tak tá vaša škola za veľa nestála!“ Falošnej korytnačke sa očividne uľavilo. „V našej škole bolo pri platení školských poplatkov jasne uvedené: francúzština, hudobná výchova a bielizeň – zvláštny príplatok.“

„Ale veď bielizne ste veľa nepotrebovali,“ namietla Alica, „keď ste žili na morskom dne.“

„Však som si to ani nemohla dovoliť,“ vzdychla si Falošná korytnačka. „Ja som chodila iba na povinné predmety.“

„To boli ktoré?“ vyzvedala sa Alica.

„No predovšetkým pichanie a číhanie,“ odpovedala Korytnačka, „a potom aritmetika a rozličné počtové úkony, ako je štípanie, odtínanie, nasolenie a desenie.“

„O nasolení som ešte nepočula,“ odvážila sa povedať Alica. „Čo je to?“

Grifón od úžasu zdvihol laby. „Ty si ešte nepočula o nasolení?!“ vykrikol. „Ale čo je nacukrenie, to dúfam vieš?“

„Áno,“ povedala Alica váhavo, „to je – keď sa niečo posype cukrom.“

„Správne. Ak ešte ani teraz nevieš, čo je to nasolenie, tak si obyčajný truľo,“ povedal Grifón.

Alica už nemala odvahu klásť ďalšie otázky, tak sa znova obrátila na Falošnú korytnačku: „Čo ste sa ešte učili?“

„No, ešte sme mali hystériu,“ rátala Korytnačka na labách, „hystériu starovekú a novovekú, morepis, ďalej kriesenie – to nás učil starý úhor, chodieval iba raz do týždňa – a mali sme aj lisovanie a spaľovanie.“

„Čo ste robili na jeho hodinách?“

„To ti ja už tažko ukážem,“ povedala Falošná korytnačka.

„Na to som už trocha neohybná. A Grifón sa to neučil.“

„Nemal som čas,“ povedal Grifón. „Ja som sa viac venoval klasickým jazykom; u toho starého kraba.“

„K tomu som ja vôbec nechodila,“ povedala Falošná korytnačka a vzdychla si. „Vraj vyučoval slatinu a škrečtinu.“

„Vyučoval, vyučoval, to hej,“ povedal Grifón, pre zmenu si vzdychol zasa on a obaja si zakryli tváre labami.

„A koľko hodín denne ste mali?“ spýtala sa Alica, aby obrátila reč na iné.

„Prvý deň desať hodín,“ povedala Falošná korytnačka, „druhý deň deväť a tak ďalej.“

„Aké čudné vyučovanie!“ zvolala Alica.

„Prečo čudné? Veď vyučovanie, to je vlastne vylučovanie,“ vysvetľoval Grifón, „každý deň vylúčite jednu hodinu, a tak si pekne vylučujete, a čím viac vylučujete, tým rýchlejšie vyučujete, chápeš už?“

To bola pre Alicu celkom nová myšlienka. Chvílu o nej rozmýšľala a zrazu vyhŕkla: „Jedenásty deň ste mali teda voľno?“

„Pravdaže,“ povedala Falošná korytnačka.

„A čo ste robili dvanásťty deň?“ vyzvedala sa Alica.

„Dost už o vyučovaní,“ rázne zasiahol Grifón. „Teraz jej povedz niečo o tom, ako ste sa hrali.“

Račia štvorylka

FALOŠNÁ korytnačka si sťažka vzduchla a opakom laby si pretrela oči. Pozrela na Alicu a chcela niečo povedať, ale pláč ju celkom zadúšal. „Akoby jej koň zaskočila,“ povedal Grifón a začal ju triať a búchať do chrbta. Napokon predsa len našla reč a so zaslzenou tvárou rozprávala:

„Ty si v mori asi dlho nežila,“ („To veru nie,“ povedala Alice) „a s Rakom si sa pravdepodobne nikdy neoznámiла,“ (Už-už chcela Alice podotknúť: „Raz som jedného ochutnala,“ ale vzápäť sa zháčila: „Nie, nikdy.“) „a tak nemáš potuchy, aká krásna je račia štvorylka.“

„Nie, nemám,“ prisvedčila Alice. „Aký je to tanec?“

„No, to sa tanečníci najprv postavia na pobreží do radu,“ ozval sa Grifón.

„Do dvoch radov!“ skríkla Falošná korytnačka. „Tulene, korytnačky, lososy a tak ďalej. Potom sa odpracú z cesty všetky medúzy –“

„Zvyčajne to chvíľu trvá,“ skočil jej do reči Grifón.

„– urobia sa dva kroky vpred –“

„Za tanečníka má každý morského raka!“ skríkol Grifón.

„To je jasné,“ povedala Falošná korytnačka. „Dva kroky vpred so svojím tanečníkom –“

„– potom sa tanečníci vymenia a cívne sa dva kroky vzad,“ pokračoval Grifón.

„Potom, chápeš,“ pokračovala Falošná korytnačka, „sa hodia –“

„Raky!“ skríkol Grifón a vyskočil.

„– čo najďalej do mora –“

„A pláva sa za nimi!“ zvreskol Grifón.

„V mori sa urobí kotrmelec!“ skríkla Falošná korytnačka a skákala ako divá.

„Raky sa znova vymenia!“ reval Grifón z plného hrdla.

„Pláva sa naspäť na breh a – to je prvá figúra,“ povedala Falošná korytnačka a hlas sa jej náhle zlomil; obe stvorenia, čo do tej chvíle vyvádzali ani pojašené, sedeli tu odrazu zasa smutné a tiché a pozerali na Alicu.

„Je to iste veľmi pekný tanec,“ bojazivo sa ozvala Alice.

„Chcela by si aspoň kúsok z neho vidieť?“ spýtala sa Falošná korytnačka.

„Veľmi rada,“ povedala Alice.

„Skúsme teda prvú figúru,“ povedala Falošná korytnačka Grifónovi. „Bez rakov sa hádam aj zaobídeme. Kto bude spievať?“

„Spievaj ty,“ povedal Grifón. „Ja som zabudol slová.“

A tancovali vážne okolo Alice, a keď prechádzali popri nej, stúpali jej na prsty, prednými labami si udávali tempo a Falošná korytnačka ľahavo, smutne spievala:

„Pridaj, slimák, do kroku!“ belica mu ruku zviera.

„Delfín za mnou sa tak náhli, že mi päty dooskiera.

Pozri, ako sa sem zbehli – korytnačky, morské raky, všetci si chcú zatancovať, a nie tanec hocijaký.“

Pôjdeš, alebo nepôjdeš do tanca s nimi?

Pôjdeš, alebo nepôjdeš tancovať?

Pôjdeš, alebo nepôjdeš do tanca s nimi?

Pôjdeš, alebo nepôjdeš tancovať?

„Spolu s rakmi ťa tu zdvihnu, vyhodia na šíre more.

„Aká rozkoš, aké blaho, vyletieť tak zrazu hore!“

„Tak ďaleko?“ váha slimák. „Tak ďaleko sa ja bojím.“

„A že nechce, že ďakuje, že on o tanec nestojí.“

Že nepôjde, že nemôže do tanca s nimi,
že nepôjde, že nemôže tancovať.

Že nepôjde, že nemôže do tanca s nimi,
že nepôjde, že nemôže tancovať.

„Aká diaľka? Čo ta máta?“ šupinatá družka na to.

„Breh je aj na tamtej strane, s pieskom ako čisté zlato;
ak si ďalej od jedného, druhý breh je o to bližší,
nuž nebledni, milý slimák, zatancovať sme si prišli.“

Pôjdeš, alebo nepôjdeš do tanca s nami,
pôjdeš, alebo nepôjdeš tancovať?

Pôjdeš, alebo nepôjdeš do tanca s nami,
pôjdeš, alebo nepôjdeš tancovať?

„Ďakujem, na pohľad je to veľmi zaujímavý tanec,“
vydýchla si Alica, že už konečne skončili. „A tá zvláštna
pieša o belici sa mi veľmi páči.“

„Ach, belica,“ vzdychla si Falošná korytnačka, „predpo-
kladám, že belicu poznáš?“

„Áno,“ povedala Alica, „často som ich vídala pri obe –“
no ešte včas sa zarazila.

„Neviem, kde leží Ob,“ povedala Falošná korytnačka,
„ale keď si ich tak často vídala, iste vieš, ako vyzerajú?“

„No – áno,“ odpovedala Alica zamyslene. „Chvostíky
majú v papuľke – a celé sú posypané strúhankou.“

„S tou strúhankou to nie je pravda,“ povedala Falošná
korytnačka, „more by im ju zmylo. Ale chvostíky – tie majú
naozaj v papuľke, a to preto, lebo –“ vtom Falošná
korytnačka zívla a zatvorila oči.

„Povedz jej prečo a všetko ostatné,“ obrátila sa na
Grifóna.

„Preto, lebo chceli tancovať s morskými rakmi,“ povedal
Grifón. „A tak ich hodili do mora. A tak padali hrozne,
hrozne dlho. A tak si chvostíky vopchali do papuľky. A tak
si ich už nemohli vytiahnuť. A tak to už vieš.“

„Ďakujem,“ povedala Alica, „je to veľmi zaujímavé.
Doteraz som o beliciach veľa nevedela.“

„Ak chceš, poviem ti o nich viac,“ povedal Grifón. „Vieš
napríklad, prečo sa volajú belice?“

„Nikdy som o tom nerozmýšľala,“ povedala Alica.
„Prečo?“

„Lebo sa nimi lešťia topánky a čižmy,“ smrteľne vážne
povedal Grifón.

Alicu to zmatlo. „Topánky a čižmy?“ opakovala začudo-
vane.

„No – a ty si čím leštiš topánky?“ spýtal sa Grifón. „No
– od čoho sa ti ligocú?“

Alica si pozrela na topánky a chvíľu uvažovala. „Myslím,
že od černidla.“

„Nuž a pod morom sa topánky lešťia bielidlom – bielid-
lom z belíc,“ dodal Grifón hlbokým hlasom. „Tak už to
vieš.“

„A z čoho sa tam topánky vyrábajú?“ spýtala sa Alica
zvedavo.

„Z podustiev a z úhorov, z čoho iného?!“ podráždene
jej odpovedal Grifón. „To vie každý morský rak.“

„Keby som ja bola belica,“ odpovedala Alica, ktorej ešte
chodila po rozume tå pieša, „povedala by som slimákov: Keď máš strach, uteč – a rýchlo! Nechceme ťa tu! Načo sa
toľko prosit?“

„Vylúčené,“ povedala Falošná korytnačka. „Aj tak by
neušiel.“

„Ako to môžete vedieť?“ čudovala sa Alica.

„Čo sa vlečie, neutečie,“ rieksla Falošná korytnačka.
„Nepoznáš to porekadlo? No a slimák sa predsa vlečie,
nie?“

Kým Alica nad tým uvažovala, ozval sa Grifón:

„Teraz nám porozprávaj ty niečo zo svojich dobrodruž-
stiev!“

„Mohla by som vám rozprávať, aké dobrodružstvá som
zažila – ale iba od dnešného rána,“ nesmelo povedala

Alica, „rozprávať o včerajšku nemá zmysel, včera som bola celkom iná osoba.“

„To nám musíš vysvetliť,“ povedala Falosná korytnačka.

„Nie, nie! Najprv dobrodružtvá,“ netrpezlivo nástojil Grifón, „vysvetlovanie vždy trvá veľmi dlho.“

A tak im Alicia začala rozprávať, čo zažila od chvíle, keď po prvý raz zbadala Bieleho králika. Spočiatku bola trochu nervózna, lebo obe stvorenia sa na ňu tlačili, každé z jednej strany, s vyleštenými očami a ústami dokorán, ale potom sa spamätnala. Poslucháči ani nemukli, kým nedošla k tomu, ako recitovala Húseničiakovi báseň Starý ste, otče..., ale po jazyku sa jej plietli akéosi iné slová. Tusa Falosná korytnačka zhlobka nadýchla a povedala: „To je akési čudné!“

„Čudnejšie to už ani nemôže byť,“ povedal Grifón.

„Všetky slová poplietla,“ zamyslene povedala Falosná korytnačka. „Mala by skúsiť aj nám niečo zarecítovať. Povedz jej, nech začne!“ A pozrela na Grifóna, akoby ten mal nad Alicou nejakú moc.

„Vstaň a zarecítuj nám Do tmava ma uvarili,“ povedal Grifón.

„Tieto stvorenia by ustavične len rozkazovali,“ pomyslela si Alicia. „Nútia človeka odrieckať úlohy – celkom ako v škole.“ Voľky-nevoľky vstala a začala recitovať, no hlavu mala ešte vždy plnú račej štvorylky, takže ani nevedela, čo vratí, a aj tieto verše zneli akosi čudne:

*Do tmava ma uvarili, ej, veru tak,
spieva si na morskom brehu udatný Rak.
Teraz nech mi vlasy cukria čistým prosom,
gombičky a remeň si viem zrovnať nosom,
ako kačky parádnice, ej, veru tak,
tak budem vykrúcať špice, nie naopak.*

*Veselí sa v suchom piesku udatný Rak,
od žraloka pohŕdavo odvracia zrak.*

*Až keď príliv znova začne máčať skaly,
trasie sa i s klepetami celkom malý.
Žraloka si opäť cení náš milý Rak,
najmä keď je nevarený, ej, veru tak.*

„Neznie to tak, ako som sa to učil za mladi,“ povedal Grifón.

„Ja som tú báseň v živote nepočula,“ povedala Falošná korytnačka, „ale je to číry nezmysel.“

Alica nepovedala nič, sedela s tvárou v dlaniach a rozmyšľala, či okolo nej bude ešte niekedy niečo normálne a prirodzené.

„Keby mi to niekto vysvetlil...“ nadhodila Falošná korytnačka.

„Ona to nevie vysvetliť,“ prerusil ju Grifón. „Zareciť inú báseň!“

„Ale ako je to s tými gombičkami?“ nástojila Falošná korytnačka. „Ako sa zrovňavajú nosom?“

„To je základný postoj pri tanci,“ povedala Alica, lebo bola z toho už celkom popletená a chcela to nejak zahovoriť.

„Zareciť inú báseň!“ opakoval Grifón. „Tú, ktorá sa začína Čo všeličo človek vidí.“

Alica sa neodvážila odporovať, hoci vedela, že sa to zasa nevydarí, a tak recitovala traslavým hlasom:

*Čo všeličo človek vidí, keď po sade chodí:
tuhľa Pardál so Sovou si prichystali hody.
Mäso, kôrka, šťava z mäsa – všetko podľa manier
zožral Pardál; Sove zostal iba prázdný tanier.
Dovolil jej spratať príbor – keď nebolo iné –
a do vrecka mu ho vopchať – ako po hostine.
Keď zazrel nôž a vidličku, dostal vám hlad znova,
zavŕchal a s chuťou zožral i chuderu ---*

„Recitovať také táraniny nemá zmysel,“ prerusila ju

Falošná korytnačka, „keď nám to poriadne nevysvetlíš!
V živote som nepočula bláznejšie verše.“

„Vari naozaj s tým radšej prestaň,“ povedal Grifón a Alica mu veľmi rada vyhovela.

„Čo keby sme skúsili druhú figúru račej štvorylky?“ navrhoval Grifón. „Alebo ti má Falošná korytnačka niečo zaspievať?“

„Áno, zaspievať, zaspievať, ak bude Falošná korytnačka taká láskavá,“ prosila Alica tak žiadostivo, že Grifón povedal urazene: „Hm. Proti gustu žiadnen dišputát. Zaspievaj jej teda Ódu na polievku, starká!“

Falošná korytnačka si zhľboka vzdychla, a hoci sa zadúšala od pláču, začala spievať:

*„Ó, moku nebeský! Hustá a zelená
čakáš ma horúca v náruči taniera.
Komu by pred tebou neklesli kolena?
Ktože ti odolá, kráľovská večera?
Hustá a zelená voniaš mi z taniera.*

*Ó, polievka! Ó-ó, polievka!
Nič lepšie nepoznám.
Ó, polievka! Ó-ó, polievka!
Kto postaví ti chrám?*

*Ó, moku nebeský! Kto raz ťa okúsi,
zabudne na ryby, na misy s divinou,
posledný halier dá, veď v jeho oku si
odteraz jedinou vábivou vidinou.
Kto raz ťa okúsi, pohrdne divinou.*

*Ó, polievka! Ó-ó, polievka!
Nič lepšie nepoznám.
Ó, polievka! Ó-ó, polievka!
Kto postaví ti chrám?“*

„Refrén ešte raz!“ skríkol
Grifón a Falošná korytnačka práve začala, keď sa v diaľke ozvalo:

„Pojednávanie sa začína!“

„Pod!“ skríkol Grifón, zdrapil Alicu za ruku a tahal ju preč, ani nevyčkal koniec piesne.

„A čo je to za súd?“ spýtala sa Alice zadýchčaným hlasom, ale Grifón povedal len: „Pod!“ a bežal ešte rýchlejšie. S vánkom k nim z diaľky doletovala čoraz slabšia ozvena melancholického refrénu:

„Ó, polievka! Ó-ó, polievka!
Kto postaví ti chrám?“

Kto ukradol koláče?

KEĎ ta prišli, Srdcový kráľ so Srdcovou kráľovnou už sedeli na tróne a okolo nich sa hrčil veľký dav – všakovaké drobné vtáctvo, zvieratká a všetky karty. V popredí stál Dolník, ruky v retaziach, po boku vojací, ktorí ho strážili. Pri Kráľovi stál Biely králik, v jednej ruke držal trúbku, v druhej pergamenový zvitok. Uprostred súdnej siene bol stôl a na ňom veľká misa koláčov. Vyzerali také chutné, že sa Alici začali sliny zbiehať. „Keby už bolo po pojednávaní,“ pomyslela si, „a podávalo sa občerstvenie!“ Zatiaľ to nebolo na programe, nuž sa obzerala okolo seba, aby jej čas rýchlejšie ubehol.

Na súde Alice ešte nebola, ale o pojednávaniach čítala v knihách a veľmi ju tešilo, keď zistila, že vie, ako sa čo volá. „Toto je sudca,“ povedala si, „lebo má veľkú parochňu!“

Sudcom, mimochodom, bol Kráľ; a keďže korunu si založil na parochňu, necítil sa veľmi pohodlne, ba ani mu to veľmi nepristalo.

„Toto je lavica pre porotcov,“ pomyslela si Alice, „a tých dvanásť stvorení (musela ich nazvať stvoreniami, lebo boli medzi nimi zvieratá aj niekoľko vtákov), to sú zrejme porotcovia.“ Posledné slovo si zopakovala dva i tri razy a bola hrdá, lebo si myslala – a oprávnene –, že iba veľmi málo dievčat v jej veku pozná zmysel tohto slova. Ale takisto by sa mohlo povedať členovia poroty.

Dvanásť porotcov usilovne písalo na bridlicové tabuľky.

„Čo to píšu?“ šepkala Alice Grifónovi. „Pojednávanie sa ešte nezačalo, tak nemajú čo zapisovať.“

„Zapisujú si svoje mená,“ pošepkal jej Grifón, „le-

bo sa boja, že ich zabudnú skôr, ako sa pojednávanie skončí.“

„Chumaji!“ rozhorečene vybuchla Alica, ale hneď stíchla, lebo Biely králik zavolał: „Ticho v súdnej sieni!“ a Kráľ si založil okuliare a prezeral si miestnosť, aby zistil, kto sa to ozval.

Alica videla, ani čo by im hľadela ponad plecia, že všetci porotcovia si zapisujú na bridlicové tabuľky slovo ‚chumaji‘, jeden z nich dokonca nevedel, či sa ‚chumaji‘ píšu na konci s mäkkým ‚i‘, alebo s tvrdým ‚y‘, a pýtal sa na to suseda. „Kým sa pojednávanie skončí, budú na tých tabuľkách pekné nezmysly,“ pomyslela si Alica.

Jeden porotca mal grifeľ, ktorý škrípal. Alica to nezniesla, obišla teda sieň, stala si mu za chrbát a pri najbližšej príležitosti mu grifeľ vzala. Urobila to tak šikovne, že chudák porotca (bol to jašteričiak Vilo) vôbec nechápal, čo sa stalo. Chvíľu grifeľ márne hľadal a zvyšok pojednávania si potom zapisoval prstom. Nebolo to, pravdaže, na nič, lebo na tabuľke to nebolo poznáť.

„Hlásateľ, prečítajte obžalobu!“ povedal Kráľ.

Biely králik tri razy zatrúbil, rozvinul pergamenový zvitok a čítal:

*„Srdcová kráľovná napiekla koláčov
s makom a tvarohom,
Srdcový dolník ich uchmatol z pekáčov
a zmizol za rohom.“*

„Poradte sa o rozsudku,“ povedal Kráľ porote.

„Ešte nie, ešte nie!“ náhlivo mu skočil do reči Králik.

„Predtým treba ešte prerokovať veľa otázok.“

„Tak predvolajte prvého svedka,“ povedal Kráľ; Biely králik zatrúbil a zavolał: „Prvý svedok!“

Prvým svedkom bol Klobučník. Vošiel do súdnej siene v jednej ruke so šálkou čaju, v druhej s krajcom maslového chleba. „Prosím vašu výsost o prepáčenie,“ začal, „že

prichádzam takto, ale prišli po mňa a ja som sa nestihol naolovrantovať.“

„Olovrant si ešte mal stihnut,“ povedal Kráľ. „Kedy si začal olovrantovať?“

Klobučník pozrel na Aprílového zajaca, ktorý šiel s ním až na súd a popod pazuchu viedol Sedmospáča. „Ak sa nemýlim, bolo to štrnásteho apríla,“ povedal.

„Pätnásteho,“ povedal Aprílový zajac.

„Šestnásteho,“ povedal Sedmospáč.

„Zapíšte to!“ povedal Kráľ porote; porotcovia si bleskučne poznačili na tabuľky všetky tri dátumy, sčítali ich a výsledok prerátali na koruny a haliere.

„Klobúk dolu!“ povedal Kráľ Klobučníkovi.

„Nie je môj!“ povedal Klobučník.

„Ukradnutý!“ zvolal Kráľ; porotcovia na jeho pokyn ihneď spísali zápisnicu.

„Ja klobúky predávam,“ dodal Klobučník na vysvetlenie.

„Sám nijaký nemám. Som Klobučník.“

Tu si Kráľovná založila okuliare a premerala si Klobučníka tak prísne, že pobledol a znervóznel.

„Vypovedaj!“ povedal Kráľ. „A netras sa, lebo ťa dám na mieste popraviť.“

Kráľov výrok podľa všetkého nedodal svedkovi odvahy; jednostaj prešlapoval z nohy na nohu, celý vyľakaný hľadel na Kráľovnú a taký bol popletený, že namiesto z maslového chleba si odhryzol zo šálky. V tej chvíli premkol Alicu čudný pocit; hodnú chvíľu nevedela, čo je na príčine, napokon na to prišla: znova sa zväčšovala. Najprv chcela vstať a odísť zo sály, no potom sa rozhodla, že zostane, pokým tam bude mať dosť miesta.

„Netlač sa tak!“ povedal Sedmospáč, ktorý sedel vedľa nej.

„Nemôžem si pomôcť,“ povedala Alica skrúšene, „rasťiem.“

„Tu nemáš čo rást,“ povedal Sedmospáč.

„Netáraj nezmysly,“ povedala Alica smelšie, „dobre vieš, že aj ty rastieš.“

„Áno, ale ja rastiem rozumne,“ povedal Sedmospáč, „nie takou šialenou rýchlosťou.“ Namrzený vstal a prešiel na druhú stranu súdnej siene.

Kráľovná po celý čas uprene hľadela na Klobučníka, a práve keď sa Sedmospáč predieral sieňou, povedala jednému súdnemu zriadencovi: „Prines mi zoznam spevákov z posledného koncertu!“ Nato sa nešťastný Klobučník tak roztriasol, že si striasol topánky z nôh.

„Vypovedaj!“ opakoval Kráľ nahnevane. „Lebo ťa dám popraviť, či už máš strach, alebo nie.“

„Ja som taký úbohý človek, vaša výsost,“ začal Klobučník roztraseným hlasom, „ani ten čaj som nestihol dopíť – je to vari týždeň alebo tak nejako – ani dojeseť maslový chlieb, je ho čoraz menej – a tie o-o-opletačky s olovantom.“

„Aké o-o-opletačky?“ spýtal sa Kráľ.

„Nuž tie, ktorými sa začal náš olovrant,“ odpovedal Klobučník.

„Samozrejme, že ‚olovrant‘ sa začína na ‚o‘,“ osopil sa na neho Kráľ. „Myslíš, že sa zhováraš s hlupákom? Hovor!“

„Ja som taký úbohý človek,“ pokračoval Klobučník, „a všetky tie opletačky s olovantom, ibaže Aprílový zajac povedal –“

„Nepovedal,“ skočil mu do reči Aprílový zajac.

„Povedal si!“ tvrdil Klobučník.

„Popieram to!“ povedal Aprílový zajac.

„On to popiera,“ povedal Kráľ. „Túto časť vynechajte!“

„V každom prípade Sedmospáč povedal –“ pokračoval Klobučník a bojazlivu sa obzrel, či to aj Sedmospáč nepoprie, ale ten nič nepoprel, spal ako zabitý.

„Tak som si,“ pokračoval Klobučník, „odkrojil ešte chleba a natrel si ho maslom –“

„Ale čo ten Sedmospáč povedal?“ spýtal sa jeden z porotcov.

„Na to sa už nepamätam,“ povedal Klobučník.

„Rozpamäтай sa,“ prikázal mu Kráľ, „inak ťa dám popraviť.“

Nešťastný Klobučník pustil na zem šálku čaju i maslový chlieb a klesol na kolená: „Ja som taký úbohý človek, vaša výsost –“ začal.

„Najmä úbohý rečník,“ povedal Kráľ.

Akési morča skríklo Sláva mu!, ale také prejavy súdni zriadenci ihneď eliminovali. (Keďže je to dosť nezvyčajné slovo, vysvetlím vám, čo urobili.

Mali plátenné vrece, ktoré sa zaväzovalo na motúzik.
Morča doň strčili dolu hlavou a potom si naň sadli.)

„Konečne som teda videla, ako sa to robí,“ pomysela si Alica. „Neraz čítam v novinách, že na konci pojednávania sa vyskytli ojedinelé prejavy súhlasu alebo nesúhlasu, ale súdni zriadenci ich ihneď eliminovali, a doteraz som nevedela, čo sa za tým skrýva.“

„Ak o tom už viac nevieš, môžeš zísť dolu,“ pokračoval Kráľ.

„Nižšie to už nejde,“ povedal Klobučník, „stojím na dlážke.“

„Tak si sadni,“ povedal Kráľ.

A ďalšie morča skríklo Sláva mu!, no jeho prejav súhlasu ihneď eliminovali.

„Morčatá sú teda odpísané,“ pomysela si Alica. „Teraz to už iste pôjde rýchlejšie.“

„Rád by som dokončil olovrant,“ povedal Klobučník a uprel bojazlivý pohľad na Kráľovnú, ktorá si prezerala zoznam spevákov.

„Môžeš ísť,“ povedal Kráľ a Klobučník vyletel zo súdnej siene, ani topánky si neobul.

„— a vonku mu hneď zotnite hlavu,“ obrátila sa Kráľovná na jedného dôstojníka, ale Klobučník sa stratil skôr, ako dôstojník došiel k dverám.

„Predvolajte ďalšieho svedka,“ povedal Kráľ.

Ďalším svedkom bola Vojvodkynina kuchárka. V ruke mala koreníčku a Alica uhádla, kto je to, skôr než vkročila do siene, lebo všetci ľudia pri dverách sa rozkýchali.

„Vypovedaj!“ vyzval ju Kráľ.

„Ešteže čo,“ povedala kuchárka.

Kráľ ustastene pozrel na Bieleho králika a ten mu ticho povedal: „Vaša výsost, túto svedkyňu musíte podrobniť krížovému výsluchu.“

„Nuž, keď musím, tak musím,“ zatváril sa Kráľ melancholicky, potom si založil ruky, zamračil sa na kuchárku, takže mu oči celkom zapadli, a zahučal: „Z čoho sa robia koláče?“

„Zväčša z korenia,“ povedala kuchárka.

„Z melasy,“ ozval sa za ňou ospanlivý hlas.

„Zdrapte tam toho Sedmospáča za golier!“ skríkla Kráľovná. „Zotnite mu hlavu! Vyhodte toho plcha zo súdnej siene! Eliminujte ho! Doštípte ho! Vyšklbte mu fúzy!“

Kým Sedmospáča vyhadzovali, bol v sieni obrovský zmätok, a keď konečne obnovili poriadok, kuchárky už nebolo.

„Nič to zato,“ povedal kráľ, akoby mu spadol kameň zo srdca. „Predvedte ďalšieho svedka!“ A polohlasne povedal Kráľovnej: „Drahá, tohto svedka musíte podrobniť krížovému výsluchu vy. Mňa z toho už rozbolela hlava.“

Alica pozorovala Bieleho králika, ako sa nešikovne prehrabuje v spisoch, a bola veľmi zvedavá na ďalšieho svedka, „— lebo veľa dôkazov ešte teda nemajú,“ povedala si. Viete si predstaviť, ako ju prekvapilo, keď Biely králik svojím pisklavým hlasom prečítal: „Alica!“

Alicina výpoved'

TU,“ skríkla Alice taká rozčúlená, že celkom zabudla, „aká veľká narástla v poslednej chvíli, a vyskočila tak prudko, že lemom sukne prevrátila lavicu pre porotu a všetkých porotcov vysypala divákom na hlavy; ako tam ležali a hrabali okolo seba, veľmi jej pripomínali guľaté akvárium so zlatými rybkami, ktoré pred týždňom nešťastnou náhodou prevrhla.

„Ach, prepáčte!“ zvolala celá vydesená a zbierala ich tak rýchlo, ako sa len dalo, lebo nehodu so zlatými rybkami mala ešte čerstvo zapísanú v pamäti a marilo sa jej, že ak ich čo najskôr nepozbiera a neposadí na lavicu pre porotu, zahynú.

„Pojednávanie sa odkladá,“ povedal Kráľ veľmi vážne, „kým všetci porotcovia nebudú na svojich miestach – ale všetci,“ opakoval veľmi dôrazne a pri poslednom slove sa na Alicu zamračil.

Alice pozrela na lavicu pre porotcov a zbadala, že v tej rýchlosťi posadila Vila dolu hlavou a to chúďa, neschopné iného pohybu, teraz iba smutne kývalo chvostíkom. Ihneď ho vzala a posadila správne; „Nie že by na tom bohvieako záležalo,“ povedala si, „ved Či sedí tak, alebo onak, pojednávanie to nijako neovplyvní.“

Len čo sa porotcovia trocha spamäťali z otrusu a zriadenci im pozbierali postrácané tabuľky a grifle, usilovne sa dali do práce a celú nehodu dopodrobna zapisovali. Všetci okrem Vila, ktorý bol ešte taký otrásený, že iba sedel s otvorenými ústami a tupo zíhal na povalu súdnej siene.

„Čo vieš o celej záležitosti?“ spýtal sa Kráľ Alice.

„Nič,“ odpovedala.

„Vôbec nič?“ nástojil Kráľ.

„Vôbec nič,“ opakovala Alice.

„To je veľmi dôležité,“ povedal Kráľ a obrátil sa k porotcom.

Už-už si to zapisovali na tabuľky, keď vtom sa ozval Biely králik: „Vaša výsost chcela azda povedať – nedôležité.“ Povedal to úctivo, no mračil sa pritom a strúhal na Kráľa grimasy.

„Pravdaže som chcel povedať nedôležité,“ rýchlo sa opravil Kráľ a ticho si mrmlal: „Dôležité – nedôležité – nedôležité – dôležité –“ akoby skúšal, čo znie lepšie.

Niektoří z porotcov si zapísali „dôležité“, iní „nedôležité“. Alice to videla, lebo stála celkom blízko. „Ale veď na tom nezáleží,“ povedala si.

Vtom Kráľ, ktorý si už chvíľu usilovne čosi značil do zápisníka, zvolal: „Ticho!“ a prečítal odtiaľ: „Paragraf štyridsiaty druhý. Všetky osoby, ktoré merajú vyše kilometra, nech opustia súdnu sieň.“

Všetky oči sa upreli na Alicu.

„Ja nemeriam kilometer,“ povedala Alice.

„A veru meriaš,“ povedal Kráľ.

„Meriaš takmer dva kilometre,“ povedala Kráľovná.

„A keby aj, nepôjdem,“ povedala Alice, „nijaký taký paragraf nejestvuje, vy ste si ho práve vymysleli.“

„Je to najstarší paragraf z celého zákonníka,“ povedal Kráľ.

„Tak by to mal byť paragraf prvý,“ povedala Alice.

Kráľ zbledol a chytrou zavrel zápisník. „Poradte sa o rozsudku,“ povedal porote tichým, roztriaseným hlasom.

„Máme tu ďalší dôkaz,“ Biely králik vyskočil zo stoličky ani strela. „Ak dovolíte, vaša výsost, na zemi sa práve našiel tento papier.“

„Čo je na ňom?“ spýtala sa Kráľovná.

„Ešte som si ho neprezrel,“ povedal Biely králik, „ale podľa všetkého je to list nejakého väzña – no, niekomu.“

„Ako ináč!“ povedal Kráľ. „Iba že by bol písaný – níkomu, a to sa, ako viete, nerobieva.“

„Aká je adresa?“ spýtal sa ktorísi porotca.

„Nijaká,“ povedal Biely králik, „navrchu nie je nič napísané.“ Medzitým papier rozložil a dodal: „Ani to vlastne nie je list, je to báseň.“

„Je napísaná väzňovým rukopisom?“ spýtal sa iný porotca.

„Nie, nie je,“ povedal Biely králik, „a to je na tom najčudnejšie.“

(Porota bola z toho už celkom zmätená.)

„Tak teda napodobnil cudzí rukopis,“ povedal Kráľ.

(Tváre porotcov sa opäť vyjasnili.)

„Prosím, vaša výsost,“ ozval sa Dolník, „ja som to nepísal a nikto mi to nedokáže. Na konci nie je nijaký podpis.“

„Ak si to nepodpísal,“ povedal Kráľ, „tým horšie. Iste si mal za lubom niečo nečestné, inak by si sa bol podpísal ako každý poriadny človek.“

Ozval sa všeobecný potlesk; bola to prvá múdra myšlienka, ktorú Kráľ v ten deň vyslovil.

„To je dôkaz, že je vinný,“ povedala Kráľovná, „a tak mu hned zot –“

„To nie je nijaký dôkaz,“ povedala Alice, „veď ani neviete, čo v tých veršoch je.“

„Prečítaj ich!“ povedal Kráľ.

Biely králik si založil okuliare: „Kde začať, vaša výsost?“

„Začni od začiatku,“ povedal Kráľ vážne, „čítaj, a keď prídeš na koniec, tak prestaň.“

V sieni ostalo ticho a Biely králik čítał:

„Riekli mi, že si u nej bol
a spomenul ma sám;
vraj z dobrého som plota kôl,
len žiaľ, že neplávam.

Dostal som odkaž: Zúrila.
Pravdivo to tam stálo.
Ak by to príliš súrila,
čo by sa s Tebou stalo?

Dal som jej jeden, dostał päť,
Ty si vzal tri (lest' umná!);
tak vrátili sa Tebe späť
všetky, čo boli u mňa.

Ak sme sa ja či ona (píš!)
zapletli do tej siete,
verí, že všetkých zachrániš
ako nás vtedy v lete.

Dodnes si myslím, že si bol
(než dostala ten záхват)
prekážkou medzi ním a mnou
a tým – nuž pánbohzaplat!

Len nezrad, ak máš v tele čest,
ako ich ona ľubi,
tá tajnosť nech už ododnes
len mňa a Teba snúbi.

„To je najzávažnejší dôkaz, aký sme si kedy vypočuli,“
povedal Kráľ a mädlil si ruky. „Nuž a teraz nech poro-
ta –“

„Ak nieko z poroty objasní zmysel týchto veršov,“
povedala Alica (v poslednej chvíli tak vyrástla, že sa už ani
trocha nebála skočiť Kráľovi do reči), „dám mu dvojkoru-
náčku. Ja vratím, že nemajú ani byľku zmyslu.“

Celá porota si zapisovala na tabuľky: „Ona vratí, že
nemajú ani byľku zmyslu, ale nik sa neprihlásil, že verše
vysvetlí.“

„Ak nemajú nijaký zmysel,“ povedal Kráľ, „ušetrí nám to

veľa práce, lebo ho nemusíme hľadať. A jednako, neviem, neviem,“ rozložil si verše na kolene a jedným okom do nich pozeral, „istý zmysel v nich vari predsa len vidím – ,len žiaľ, že neplávam‘ – a ty nevieš plávať, či vieš?“ obrátil sa k Dolníkovi.

Dolník smutne potriasol hlavou: „Vari na to vyzerám?“ spýtal sa. (Naozaj na to nevyzeral, lebo bol z lepenky.)

„No prosím, zatial to súhlasí,“ povedal Kráľ a ďalej si mrmlal verše: „,Dostal som odkaž‘ – to nech si porota poznačí – ,zúrila‘ – toto bude istotne o Kráľovnej – ,Ak by to príliš súrila, čo by sa s Tebou stalo?‘ – to by som aj ja rád vedel – ,Dal som jej jeden, dostał päť, Ty si vzal tri‘ – no prosím, tu hovorí, čo robil s tými koláčmi, to je úplne jasné.“

„Ale ďalej tam stojí: ,tak vrátili sa Tebe späť všetky, čo boli u mňa,“ povedala Alica.

„No a tu sú,“ povedal Kráľ víťazoslávne a ukázal prstom na misu. „Jasné ako facka. Podme ďalej – ,než dostala ten záхват‘ – čo sa pamätam, drahá, vy ste nikdy nemali záхват,“ povedal Kráľovnej.

„Nikdy!“ napajedila sa Kráľovná a za reči šmarila do Vila kalamár. (Chudáčik Vilo už prestal písanie na tabuľku prstom, lebo zistil, že po takom písaní na tabuľke nič nevidieť; teraz sa však znova chytrou dal do písania; písal atramentom, čo mu

stekal po tvári, a chcel využiť každú chvíľku, pokým úplne nestečie.)

„Nuž v tomto prípade slová na vás neplatia,“ povedal Kráľ a s úsmevom sa rozhliadol po sieni. Bolo v nej ticho ani v hrobe.

„To je iba taká slovná hra!“ vysvetlil Kráľ nahnevane a všetko sa rozosmialo. „Nech sa porota poradí o rozsudku,“ povedal v ten deň hádam už dvadsiaty raz.

„Kdeže! Kdeže!“ povedala Kráľovná. „Najprv trest – potom rozsudok.“

„Čo je to za sprostosť!“ povedala Alica nahlas. „Kto to kedy počul – najprv trest.“

„Ty čuš!“ povedala Kráľovná.

„A nebudem!“ povedala Alica.

„Zotnite jej hlavu!“ zjačala Kráľovná.

Nik sa ani len nepohol.

„Kto by sa vás bál?!“ povedala Alica (vtedy už mala zasa normálnu výšku). „Vedť ste len obyčajné karty!“

Vtom všetky karty vzlietli do vzduchu a vzápäť sa zniesli na ňu; Alica chabo vykrikla, sčasti od strachu, sčasti od hnevu, a pokúsila sa striať ich zo seba; tu zistila, že leží na brehu rieky, s hlavou na sestrinom lone a sestra jej z tváre zhadzuje suché lístie, čo jej tam napadalo zo stromu.

„Prebudť sa, Alica moja!“ vravela jej sestra. „Ale si si pospala!“

„Ach, taký čudný sen sa mi prisnil,“ povedala Alica a rozpovedala sestre, nakoľko si pamätala, všetky tie čudesné príhody, o ktorých ste práve čítili; keď dorozprávala, sestra ju pobozkala a povedala: „Bol to, milá moja, čudný sen, ale teraz sa bež naolovrantovať, lebo sa už stmieva.“

Alica vstala, rozbehla sa a celou cestou rozmýšľala, aký to bol nádherný sen.

Sestra tam zostala sedieť, jednou rukou si podopierala hlavu, pozorovala zapadajúce slnko a rozmýšľala o príhodách malej Alice. Napokon začala aj ona snívať a mala takýto sen:

Najprv sa jej snívalo s Alicou, ako jej rúčkami objíma kolená a jasnými zvedavými očkami dychtivo hľadí do jej očí, počula zvuk jej hlasu a videla ju pred sebou, ako známym pohybom pohadzuje hlavou a striasa dozadu neposedné vláske, ktoré jej jednostaj padali do tváre. Načúvala teda, alebo aspoň sa jej zdalo, že načúva, a všetko okolo nej ožilo stvoreniami zo sna jej sestričky.

Pri nohách jej zašuštala tráva, keď tade prebehol Biely králik – v mláke obďaleč zašpliechala vylakaná Myš – počula cvengot čajových šálok pri nekonečnom olovrente Aprílového zajaca a jeho druhov – a prenikavý Kráľovních hlas, keď vydávala rozkazy na popravy chudákov hostí – kýchanie prasacieho bábätku vo Vojvodkyninom náručí – Grifónove škreky, škrípanie Vilovho grifla na bridlicovej tabuľke i pridusený piskot „eliminovaných“ morčiat – všetko to napĺňalo vzduch a miešalo sa so vzdialenými vzlykmi nešťastnej Falošnej korytnačky.

A tak tam sedela so zavretými očami a chcela veriť, že aj ona sa ocitla v krajine zázrakov, hoci vedela, že len čo otvorí oči, všetko sa znova zmení na všednú skutočnosť – tráva bude šuštať len od vetra a mláku rozčerí len rozhojdané trstie – cvengot čajových šálok sa zmení na zvonce pasúcich sa oviec a Kráľovnine prenikavé výkriky na pastierikov hlas – kýchanie prasiatka, Grifónove škreky a všetko ostatné sa ukáže (dobre to vedela) len ako každodenná mätež zvukov na neďalekom gazuovstve a namiesto srdcervúcich vzlykov Falošnej korytnačky doletí k nej z diaľky iba ľahavé bučanie dobytka.

Napokon si predstavila, ako jej sestrička bude po rokoch dospelou ženou a ako si aj v zrelem veku uchová čisté a vrúcne srdce; ako bude pritahovať malé deti a rozsvecovať im oči čudesnými rozprávkami – možno aj svojím dávnym snom o krajine zázrakov; ako sa bude vziať do ich malých zármutkov a nachádzať potešenie vo všetkých ich drobných radostiach, lebo stále bude mať pred očami šťastné dni svojho vlastného detstva.

Za zrkadlom
a s čím sa tam Alica stretla

*Ty ešte vždy máš čelo bez mráčika
a oči, ktoré rady blúdia s nami.
A hoci čas, ten galgan, nepostojí
(života pol je stále medzi nami),
dar prijmeš vlúdne, najmä – dobre viem –
ak rozprávku ti opäť ponúknem.*

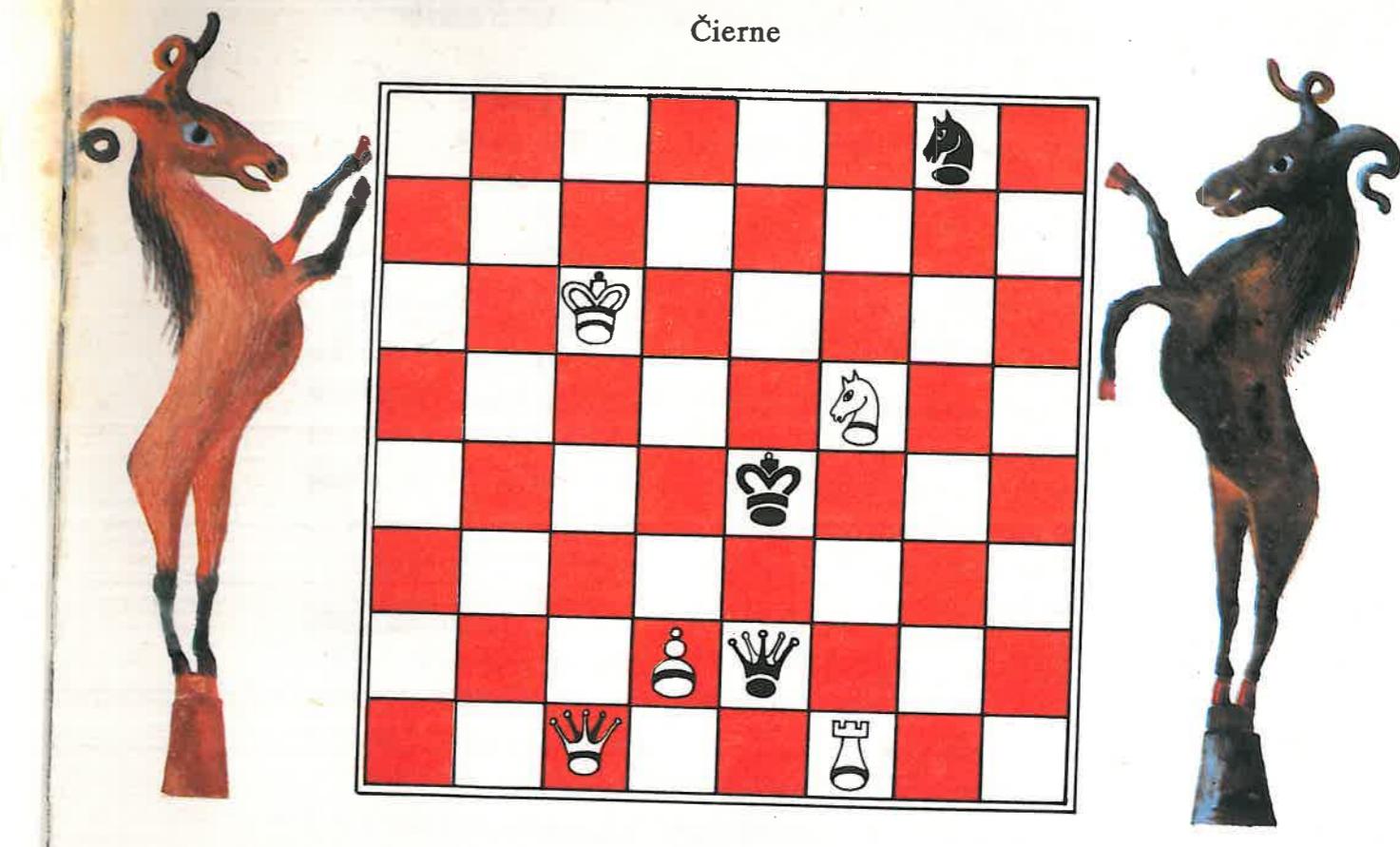
*Nečujem zvonce zvoníť v tvojom smiechu,
nevidím slnko svietiť v tvojej tvári.
Nieto už miesta v tvojom žití-bytí
ani pre malý kúštok zo mňa vari...
Nuž teším sa, že aspoň chvíľu snáď
v rozprávke zas ma budeš počúvať.*

*Pamätáš ešte? Jedna z našich bájok
vzklíčila v letnej spare na jazere;
žičilo jej to ticho zátočiny
a súlad našich vesiel v modrom šere.
Dodnes je vo mne a v nej čosi clivé,
márne ju mútia roky závistlivé.*

*Počúvaj teda, dieťa, trpezivo
(stále sme deti, iba staršie snáď),
o chvíľu možno znova zburcujú ťa,
budeš sa zlostiť, že je čas ísť spať.
Počúvaj, sed', bo nevitaný hlas
roztrhne nielen dej, no s ním i nás.*

*Sneh vonku ľahne, ticho privrie oči,
víchor sa schúli v suchej lanskej vňati,
kozub ti bude šepkať čosi dávne
a hniezdo detstva známo zavonia ti...
Bude len Slovo – spúta ťa a skuje;
zahudie vietor – nik ho nezačuje.*

*Možno i vzdychy – tiene nad lúkami –
zavanú zľahka dnešným príbehom:
že letná sláva dýcha strniskami,
že už je koniec šťastným detským dňom.
No tento smutný dáždik iskrivý
rozprávke ani vlások neskrivi.*

AUTOROV PREDSLOV

Kedže niektorých čitateľov zmatila šachová úloha na tejto strane, treba azda podotknúť, že je zostavená správne, aspoň čo sa týka ťahov. Striedanie bielych a čiernych sa hádam nedodržiava tak presne, ako by sa malo, a rošáda troch kráľovien naznačuje iba to, že vstúpili do paláca, ale šach Bielemu královi v šiestom ťahu, branie Čierneho jazdca v siedmom ťahu a nakoniec mat Čiernemu královi je celkom podľa pravidiel hry; o tom sa presvedčí každý, kto si dá prácu postaviť figúrky na šachovnicu a robí ťahy podľa toho, ako ich opisujem na nasledujúcej strane.

Začína Biely pešiak (Alica) a vyhráva v jedenástich ťahoch.

1. Alica stretne Č. k.	1. Č. k. na h5
2. Alica prejde d3 (vlakom) na d4 (Tidli a Fidli)	2. B. k. na c4 (za šálom)
3. Alica stretne B. k. (so šálom)	3. B. k. na c5 (premení sa na ovca)
4. Alica na d5 (obchod, rieka, obchod)	4. B. k. na f8 (nechá na pulte vajce)
5. Alica na d6 (Hupky-Dupky)	5. B. k. na c8 (uteká pred Č. j.)
6. Alica na d7 (les)	6. Č. j. na e7 (šach)
7. B. j. berie Č. j.	7. B. j. na f5
8. Alica na d8 (korunovácia)	8. Č. k. na e8 (skúška)
9. Alica kráľovnou	9. Kráľovné robia rošádu
10. Alica robí rošádu (hostina)	10. B. k. na a6 (polievka)
11. Alica berie Č. k. a vyhráva	

Dom za zrkadlom

JEDNO je isté: biele mačiatko za nič nemohlo – všetkému bolo na vine len a len čierne mačiatko. Bielemu mačiatku stará mačka už dobrú štvrt hodinu umývala tvár (a treba povedať, že to znášalo celkom dobre), takže je jasné, že v tom huncútstve nemohlo mať prsty.

Tina umývala deťom tvár takto: najprv si jednou labkou pridržala drobčeka za ucho a druhou mu potom od ňufáčika vyšúchala tvár proti srsti; a práve teraz, ako som už povedal, mala v robote biele mačiatko; ležalo tichučko a pokúšalo sa priast – nepochybne si myslelo, že všetko, čo sa s ním deje, deje sa v jeho prospech.

Čierne mačiatko si odbavilo umývanie už zavčas popoluďní, a tak kým Alica sedela schúlená v kútku kresla, trocha si čosi šemotila a trocha podriemkavala, mačiatko šantilo s klbkom vlny, čo Alica namotala, a dotiaľ ju gúľalo sem a tam, kým ju úplne nerozmotalo: domotaná a zauzlená vlna bola rozťahaná na rohožke pri kozube a uprostred toho všetkého si mačiatko naháňalo vlastný chvostík.

„Ach, ty nezbedný drobček!“ zvolala Alica, schytila mačiatko, aby bolo jasné, že je v nemilosti, a bozkala ho.

„Tina by ťa mala naučiť lepším móresom! Však, Tina, a ty to dobre vieš!“ dodala tak nazlostene, ako len vedela, a vycítavo pozrela na starú mačku. Potom sa znova vydriapala do kresla s mačiatkom i s vlnou a znova namotávala klbko. Ale nešlo jej to veľmi rýchlo, lebo po celý čas sa rozprávala alebo s mačiatkom, alebo so sebou. Micka jej vážne sedela na kolenách a naoko sledovala, ako Alica namotáva. Tu i tam natiahla labku a jemne sa dotkla klbka, akoby chcela naznačiť, že by jej rada pomohla.

„A vieš, Micka, čo bude zajtra?“ začala Alice. „Keby si pred chvíľou bola bývala so mnou pri okne, uhádla by si to – ale Tina ťa práve vtedy umývala, tak si nemohla. Dívala som sa na chlapcov, ako znášali polienka na vatru – a na vatru treba hŕbu dreva, Micka. Ibaže sa tak ochladilo a napadalo toľko snehu, že to museli nechať tak. Nič to zato, Micka, pôjdeme si vatru obzrieť zajtra,“ Alice niekoľko ráz omotala mačiatku vlnu okolo krku, chcela vidieť, ako by mu to pristalo. Nastala ľahána, pri ktorej sa klubko zgúľalo na dlážku a celé metre vlny sa znova odmotali.

„Vieš, Micka, aká som bola na teba nazostená?“ pokračovala Alice, keď sa zasa pohodlne uhnieszdili. „Keď som videla, akú neplechu si narobila, mala som sto chutí otvoriť okno a vyhnať ťa na sneh! Veru by si si to zaslúžila, ty šibalka! No ako sa chceš brániť? A neskáč mi do reči!“ pohrozila jej prstom. „Poviem ti, čo všetko máš na svedomí. Po prve: keď ti Tina dnes popoludní umývala tváričku, dva razy si zapišala. Nie, nie, Micka, to nezatajíš, počula som ťa! Čo vravíš?“ (predstierala, že mačiatko niečo namietlo). „Že ti labkou pichla do oka? Nuž, to si si sama zavinila, lebo si mala otvorené oči – keby si ich bola zatvorila, nebolo by sa to stalo. Len nijaké výhovorky! Počúvaj! Po druhé: keď som položila pred Snehuľku mliečko, odtiahla si ju od misky za chvost! Čo vravíš? Že si bola smädná? Nevrav! A Snehuľka azda nebola? Po tretie: keď som sa nepozerala, úplne si mi rozmotala vlnu!

To sú tri hriechy, Micka, a ani za jeden som ťa nepotrestala. Vieš, ja si všetky tvoje tresty odkladám na budúcu stredu – predstav si, keby tak odkladali aj moje tresty,“ pokračovala už viac pre seba ako pre mačiatko, „čo by so mnou urobili na konci roka? Asi by ma poslali do väzenia. Alebo čo keby mi za každé previnenie nedali obed! V ten nešťastný deň by som nedostala päťdesiat obedov odrazu. No, to by ma ani tak veľmi nemrzelo. Horšie by bolo, keby som ich všetky musela zjest!

Počuješ, Micka, ako padá sneh do okien? Ako nežne

a milo to znie! Akoby niekto zvonku to okno bozkával. Ozaj, čo myslíš, ľúbi sneh stromy a polia, keď ich tak nežne bozkáva? A prikrýva ich, vedvieš, bielou mäkkou perinou a možno im vratí: „Drahí moji, spite až do jari.“ A keď sa na jar prebudia, Micka, oblečú sa celé do zeleného a zakaždým, keď zaveje vetrik, roztancujú sa – ach, to je krása!“ zatlieskala Alice a pritom jej padlo klubko. „Keby to už bola pravda! Na jeseň, keď im listy zhnednú, vyzerajú stromy tak ospanlivо!

Vieš hrať šachy, Micka? No, neusmievaj sa, milá moja, ja to myslím vážne. Keď sme sa nedávno hrali, pozerala si, akoby si tomu rozumela, a keď som povedala „šach!“ – tak si spokojne zamrnkala! Vieš, Micka, bola to pekná partia, a nebyť toho zlého jazdca, čo sa zatúlal medzi moje figúrky, mohla som vyhrať. Milá Micka, predstav si, že sme – „Keby som vám mohol vymenovať aspoň polovicu vecí, ktoré Alice začínala svojím oblúbeným „Predstav si, že sme...“ Včera sa napríklad poškripila so sestrou – a to len preto, že Alice začala: „Predstav si, že sme králi a královne...“ a sestra, ktorá mala rada presnosť, namietla, že to nie je možné, lebo sú iba dve, až napokon Alice zlavila aspoň v tom, že povedala: „Dobre, ty budeš robiť jednu a ja tie ostatné.“ A raz celkom vážne vyfakala starú pestúnkú, keď jej z ničoho nič skríkla do ucha: „Naňa! Predstav si, že ja som hladná hyena a ty kost!“

Ale to už odbočujeme od toho, čo Alice vravela mačiatku. „Predstav si, Micka, že si Čierna kráľovná! A vieš, že keby si si sadla, vystrela sa a založila si ruky, vyzerala by si celkom ako ona?! Nože to skús, milučká!“ Alice vzala zo stola Čiernu kráľovnú a položila ju pred mačiatko ako vzor, ktorý má napodobniť. Nepodarilo sa to (podľa Alice) najmä preto, lebo mačiatko si zle založilo ruky. Aby ho potrestala, pridržala ho pred zrkadlom, aby videlo, aké je nemožné. „A ak hned a zaraz neposlúchneš,“ dodala, „strčím ťa do domu za zrkadlom. No, ako by sa ti to páčilo?

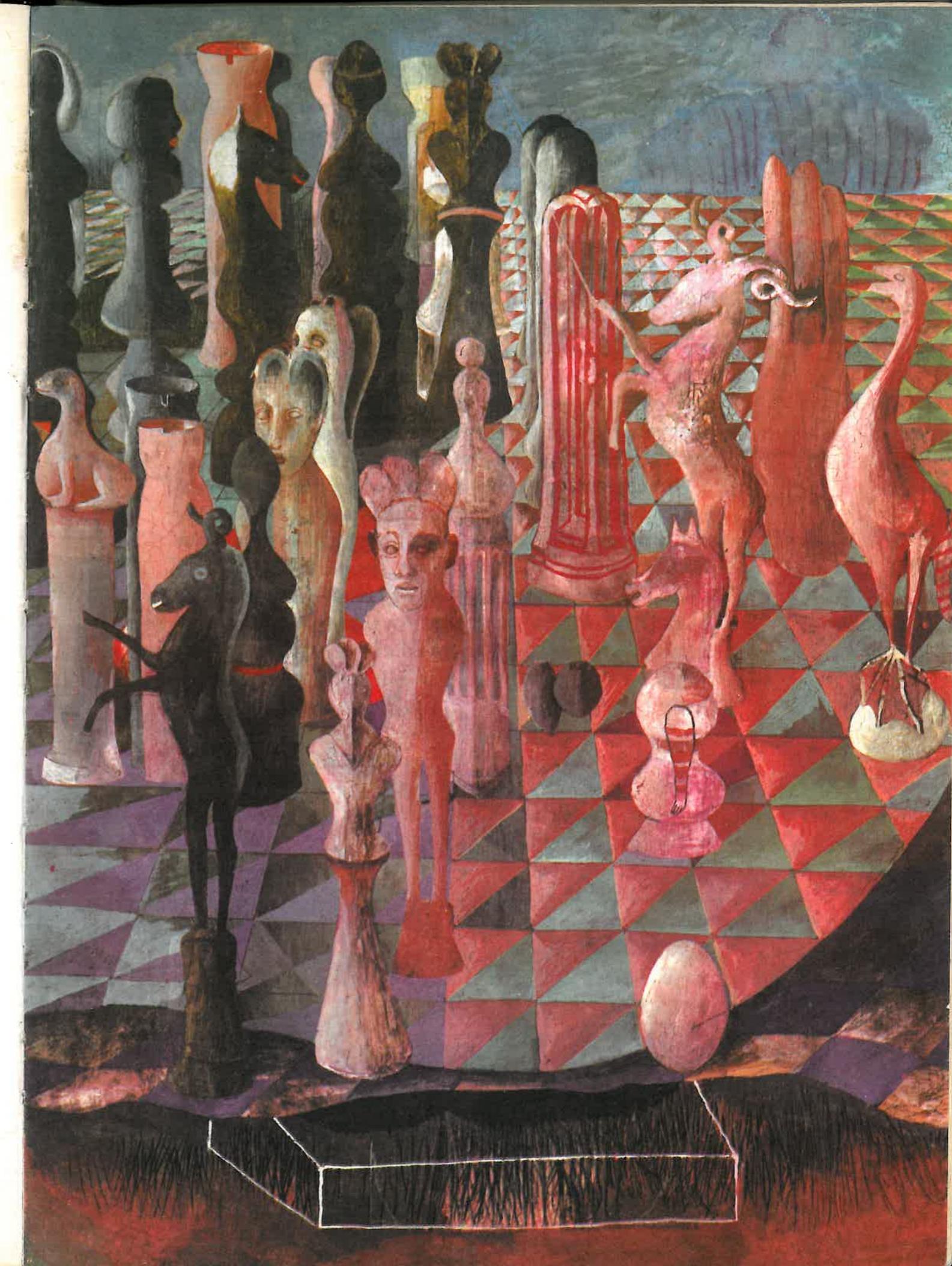
Keby si dávala pozor, Micka, a menej rozprávala, opísala

by som ti, ako si ten dom za zrkadlom predstavujem. Predovšetkým je tam izba, ktorú vidíš za sklom – vyzerá celkom ako nás salón, ibaže je tam všetko naopak. Keď si stanem na kreslo, vidím ju celučíkú celú – iba ten kústiček za kozubom nie. Ach, keby som mohla vidieť aj ten kústiček! Tak rada by som vedela, či aj tam v zime kúria; ľažko povedať, lebo keď sa dymí z nášho ohňa, valí sa dym aj v ich izbe – ale možno to iba predstierajú, vieš, možno sa iba robia, že kúria. No a knihy, tie sa celkom podobajú našim, ibaže slová idú opačným smerom. Viem to, lebo som jednu našu knihu podržala pred zrkadlom a oni zas v tej druhej izbe podržali svoju.

Rada by si bývala, Micka, v dome za zrkadlom? Kto vie, či by ti tam dávali mliečko? Možno sa mlieko v dome za zrkadlom ani nedá piť. Ach, Micka, už sme pri chodbe. Ak sú dvere na salóne dokorán, vidieť z tej chodby v dome za zrkadlom len kústiček; pokiaľ dovidíš, vyzerá tá chodba úplne ako naša, ale ďalej je možno celkom iná. Ó, Micka, to by bolo skvelé, keby sme sa tak dostali do domu za zrkadlom! Určite! A koľko krásnych vecí tam musí byť! Predstav si, Micka, že sa ta nejak dostaneme! Predstav si, že zrkadlo zrazu zmäkne ako para a my cezeň prejdeme. Pozri, veď sa naozaj zahmlilo! Prejdeme ľahučko – “Ako to povedala, už stála na rímse kozuba, ani dobre nevedela, ako sa tam dostala. A zrkadlo sa skutočne rozplývalo ako žiarivá strieborná hmla.

V tej chvíli bola Alice za zrkadlom a ľahučko zoskočila do izby za ním. Najprv pozrela, či v kozube horí, a celkom ju potešilo, keď zistila, že v ňom blčí taký istý oheň ako v izbe, z ktorej odišla. „Bude mi tu tak teplo ako v našej izbe,“ pomyslela si Alice, „ba teplejšie, lebo tu ma od ohňa nik nebude odháňať. To bude paráda, keď ma cez zrkadlo uvidia, ale ku mne sa nedostanú!“

Keď sa lepšie poobzerala, zistila, že to, čo bolo vidieť zo salónu, je obyčajné a nezaujímavé, no všetko ostatné je celkom, ale celkom odlišné. Tak napríklad všetky obrazy

na stene pri kozube akoby ožili a hodiny na rímske (ako viete, v zrkadle z nich vidieť iba chrbát) mali tvár štúpleho starca, ktorý sa na ňu škeril.

„Pravda, poriadok nemajú v tejto izbe taký ako v našej,“ pomyslela si Alice, keď v popole kozuba zbadala niekoľko šachových figúrok; vzápäť však skríkla od prekvapenia, kvokla si k nim a pozorovala ich. Šachové figúrky sa tu prechádzali v pároch!

„Aha, Čierny kráľ a Čierna kráľovná,“ povedala Alice (pošepty, lebo sa obávala, že ich vyplasí), „a tuto sedí na lopatke Biely kráľ s Bielou kráľovnou – a tu sa vedú za ruky dve Veže – dúfam, že ma nepočujú,“ pokračovala a sklonila hlavu až k nim, „ba som presvedčená, že ma ani nevidia. Tuším som neviditeľná –“

Vtom na stole za Alicou niečo zakvičalo. Alice sa obrátila a ešte včas zazrela, ako sa jeden Pešiak zvalil a kopal okolo seba. Pozorovala ho s veľkým záujmom, zvedavá, čo bude ďalej.

„To kričí moje dieťa!“ zvolala Biela kráľovná a prebehla

popri Kráľovi tak prudko, že ho zrazila do popola.

„Moja skvostná Lilka! Moje kráľovské mačiatko!“ a zúfalou sa štverala po kozubovej mriežke.

„Kráľovské pochabosti!“ povedal Kráľ a šúchal si nos, lebo si ho pri páde poranil. Právom bol na Kráľovnú trocha nahnevaný, lebo bol od hlavy po päty samý popol.

Chúďa Lilka vrieskala, akoby ju z kože drali, a tak Alice v snahe pomôcť im rýchlo kráľovnú zodvihla a postavila ju na stôl vedľa urevanej dcérky.

Kráľovná sa posadila a lapala dych; prudká cesta povetrim jej ho načisto vyrazila a ona sa hodnú chvíľu nezmohla na nič, iba mlčky tisla k sebe Lilku. Keď sa opäť zmohla na slovo, skríkla dolu na Bieleho kráľa, ktorý sedel namrzene v popole: „Pozor na sopku!“

„Na akú sopku?“ spýtal sa Kráľ a s obavami sa zahľadel do ohňa, kde by sa zrejme ešte najskôr mohla vyskytnúť.

„Vystrelila... ma... hore!“ zajakavo vyrážala Kráľovná, ešte stále trocha zadýchčaná. „Daj si... pozor... aby si sa dostal hore... normálnou cestou... aby... aj teba nevystreliло!“

Alice pozorovala Bieleho kráľa, ako sa namáhavo šplhá z jednej priečky mreže na druhú, a napokon mu povedala: „Prepánajána, takto ti to potrvá celé hodiny, kým vylezieš na stôl. Nemala by som ti radšej pomôcť?“ Ale Kráľ na otázku nijako nereagoval, zrejme Alicu ani nepočul, ani nevidel.

A tak ho Alice veľmi opatrne zodvihla a prenesla;

pomalšie než Kráľovnú, aby nestratil dych; ale skôr ako ho postavila na stôl, prišlo jej na um, že by ho mohla trocha oprášiť – bol ešte celý od popola.

Neskôr si povedala, že nikdy v živote nevidela takú tvár, akú vystrúhal Kráľ, keď zistil, že ho vo vzduchu drží akási neviditeľná ruka a ešte ho aj oprášuje. Tak ho to omráčilo, že sa nezmohol ani na výkrik, iba vyvaloval oči a otváral ústa; Alici sa napokon od smiechu tak roztriasla ruka, že ho skoro pustila na zem.

„Och, prosím ťa, neškľab sa už toľko, kamarát!“ zvolala a celkom zabudla, že ju Kráľ nepočuje. „Tak si ma rozosmial, že ťa ledva udržím! A prečo máš ústa stále dokorán?! Popola ti do nich napadá – no, teraz si už zasa čistý!“ dodala, prihladila mu vlasy a postavila ho na stôl ku Kráľovnej.

Kráľ v tú chvíľu padol naznak a ležal ani zabity; Alice sa trocha vyľakala, čo to urobila, a začala zháňať po izbe vodu, aby ho pokropila. Ale našla iba fľaštičku atramentu, a keď sa s ňou vrátila, zistila, že sa už pozviechal; vyľakane si šepkali s Kráľovou – tak ticho, že Alice ich skoro nepočula.

Kráľ vravel: „Ubezpečujem ťa, drahá, že som zmeravel až po končeky fúzov!“

„Veď nijaké fúzy nemáš,“ na to Kráľovná.

„Na ten hrôzostrašný okamih,“ pokračoval Kráľ, „nikdy, nikdy nezabudnem!“

„Ale zabudneš,“ povedala Kráľovná, „ak si to nezapíšeš.“

Alice so záujmom pozorovala, ako Kráľ vytahuje z vrecka obrovský zápisník a chystá sa písť. Tu dostala nápad: chytila koniec ceruzy, čo mu hodný kus prečnievala ponad plecia, a písala za neho.

Chudák Kráľ bol z toho celý zmätený a nešťastný; chvíľu s ceruzou bez slova zápasil, ale na Alicu bol predsa len prislaby, a tak nakoniec zadýchčane vyhŕkol: „Nedá sa nič robiť, drahá moja, musíme si zaobstaráť tenšiu ceruzu. Túto už neovládam, píše všetko možné, len nie to, čo chceme –“

„Všetko možné?“ spýtala sa Kráľovná a nazrela do notesa. (Alice doň napísala: Biely jazdec sa šmýka po kutáči. Nevie udržať rovnováhu.) „Veď to nie je záznam tvojich zážitkov!“

Na stole vedľa Alice ležala kniha, a kým pozorovala Bieleho kráľa (stále sa oňho bála a atrament mala poruke, aby ho pokropila, keby znova omdlel), mimovoľne v nej listovala, či by niektorému odseku nepozrozumela, lebo, ako si vravela, „napísaná je nejakou neznámou rečou“.

*Pražne je; hľa, slizopružké jazvrtky
zotradierne kolodujú po zátraví.
Vechťogáje clivia na tie vývrtky,
prasotnačky výstia, zlubčia – čo to spraví...*

Chvíľu si nad tým lámala hlavu, a vtom jej prišla na um spasiteľná myšlienka. „Jasné! Veď je to zrkadlová kniha! Keď ju podržíš pred zrkadlom, pôjdu slová zasa správym smerom.“

A tu je báseň, čo Alice čítala.

TARADÚR

*Pražne je; hľa, slizopružké jazvrtky
zotradierne kolodujú po zátraví.
Vechťogáje clivia na tie vývrtky,
prasotnačky výstia, zlubčia – čo to spraví...*

*Daj pozor na Taradúra, synu môj,
chráň sa jeho hryzolustí, zvlášť keď zurmí,
aj na vtáka Krvilaka priprav zbroj,
Tupír nech ťa nerozchvatne drapazúmi!*

*Syn sa mečom vorpálovým opásal,
dlho hľadal v dialobzore nepriateľa.
Odpočíval pod bukubom, nehlo stál,
zahútaný prešlastával, hudna znela.*

Žlčodrubý pomaly už odísť chcel,
vtom Taradúr búnne húrno zryčal kdesi;
syčal, fučal, zraky v plamoch, vzduch sa chvel,
hnal sa k nemu cez tulgové čierne lesy.

Ťal do neho, do živého do tela,
vorpálovú čepel brúsnu zbrosil krvou;
až keď mŕtva hlava strúpne zletela,
tryskom-výskoím domov crielil cestou pravou.

Ty si zdolil Taradúra, synu môj,
pod, nech si ťa prituniem na vetré kosti!
Leporysé! Slávčin! Hurraj! Hojahoj!
chichodákal v blahne, jasčal od radosti.

Pražne je; hľa, slizopružké jazvrtky
zotradierne kolodujú po zátravi.
Vechrogáje clivia na tie vývrtky,
prasotnačky výstia, zlubčia – čo to spraví...

„Vyzerá to veľmi pekne,“ povedala, keď dočítala, „len je to akési nezrozumiteľné!“ (Ako vidíte, nechcela si priznať, že si s tým nevie rady.) „Prichádzajú mi na um všeljaké myšlienky, ibaže neviem presne, aké! Jedno je isté: niekto tam kohosi zabil – no...“

„Márnost!“ strhla sa Alice a skočila na rovné nohy. „Ak sa nepoponáhľam, budem sa musieť vrátiť cez zrkadlo a ostatné časti domu ani neuvidím! Najprv záhradu!“ A už bola von z izby a bežala dolu schodmi – vlastne ani nebežala, bol to – ako si povedala – nový spôsob, ako zísť dolu schodmi rýchlo a ľahko. Končekmi prstov sa iba jemne opierala o zábradlie a ľahučko sa zvezla dolu, pričom nohami sa schodov ani nedotkla. Preletela tak chodbou, a keby sa nebola zachytila o veraje, bola by vyletela až von. Div že sa jej už od toľkého lietania nekrútila hlava, a tak bola rada, keď zistila, že znova kráča po zemi.

V záhrade živých kvetov

„**K**E BY som sa dostala na tamten vŕšok,“ povedala si Alice, „videla by som záhradu oveľa lepšie. A veď tento chodník k nemu viedie – možno – nie, nevedie –“ (prešla po ňom niekoľko metrov s niekoľkými zákrutami) „– ale nakoniec ma tam azda predsa len dovedie. No ako čudne sa krúti! Vyzerá skôr ako vývrtka, a nie ako chodník! No tuto hádam už odbočuje na vŕšok – nie, neodbočuje! Ide naspať k domu. Nuž čo, skúsim to inokade.“

A skúšila to: chodila hore-dolu, skúšala odbočku za odbočkou, ale nech robila, čo robila, zakaždým sa dostala naspať k domu. Raz dokonca zahla prudšie ako zvyčajne, a kým sa stihla zastaviť, vrazila do neho.

„Škoda reči,“ povedala, akoby sa s ňou niekto hádal, a pozrela na dom. „Dnu sa ešte nevrátim. Viem, že by som znova musela prejsť zrkadlom – naspať do starej izby – a to by bol koniec mojich dobrodružstiev!“

Rázne sa zvrtla chrbotom k domu a znova sa vydala na cestu. Bola pevne rozhodnutá nespustiť oči z chodníka, kým nedôjde na vŕšok. Chvíľu šlo všetko ako po masle, práve si vratela „Tentoraz sa to už podarí –“ keď tu sa chodník náhle skrútil a otriasol (ako to neskôr opisovala) a znova sa ocitla predo dvermi.

„Čo je veľa, to je veľa!“ skríkla. „Ešte som nevidela dom, čo by sa človeku takto plietol do cesty! Veru nie!“

Ale vŕšok mala pred sebou ako na dlani, a tak nezostávalo nič iné, len sa poznove k nemu vydať. Cestou natrafila na veľký kvetinový záhon; lemovali ho sedmokrásky a uprostred rásťla vŕba.

„Ach, Lalia tigrovitá!“ oslovila Alice kvet, čo sa pôvabne kýval vo vetre. „Keby si tak vedela rozprávať!“

„My vieme rozprávať,“ povedala Lalia tigrovitá, „ale zhovárame sa iba s tým, kto nám stojí za to.“

Alice ostala nad tým stáť v takom úzase, že sa chvíľu nezmohla ani na slovo: celkom jej to vyrazilo dych. Lalia tigrovitá sa však pokojne kolembala ďalej, a tak sa jej Alice placho, takmer pošepty spýtala: „Vedia azda rozprávať všetky kvety?“

„Takisto ako ty,“ povedala Lalia tigrovitá, „ba ešte oveľa hlasnejšie.“

„Vieš, u nás sa nepatrí ozvať sa prvý,“ povedala Ruža, „sama som už čakala, kedy začneš. Povedala som si: Tvár nemá celkom bezduchú, hoci ani bystrá nevyzerá! No aspoň farbu máš správnu – a to nie je málo.“

„Čo tam po farbe,“ povedala Lalia tigrovitá. „Keby mala kučeravejšie lupene, bola by úplne v poriadku.“

Alice nemala rada, keď ju kritizovali, nuž sa sama začala vypytovať. „A nebojte sa tu niekedy? Vysadili vás sem a teraz vás tu nik nestráži...“

„A ten strom prostred hriadky?“ povedala Ruža. „Načo by tam inak bol?“

„Ale čo robí, keď vám hrozí nebezpečenstvo?“ spýtala sa Alice.

„Vrčí,“ povedala Ruža.

„Robí ,vrí-vrí“ ako strážny pes,“ skríkla Sedmokráska, „ved preto sa volá vrba!“

„To si nevedela?“ skríkla ďalšia Sedmokráska. Vtom sa všetky rozkričali, až od ich škrekľavých hlasov v ušiach zaliehalo. „Ticho! Čušte už!“ okríkla ich Lalia tigrovitá, vzrušene sa rozkývala a od rozčúlenia sa celá triasla. „Vedia, že som na ne krátka,“ dychčala a roztrasenú hlavu sklonila k Alici, „inak by si to netrúfli!“

„Nič si z toho nerob!“ upokojovala ju Alice a sklonila sa k sedmokráskam, ktoré už zasa začínali: „Ak nebudeš ticho, odtrhnem vás!“

Ihneď zmíkli a niekoľko ružových sedmokrások zbledlo.

„Správne!“ povedala Lalia tigrovitá. „Sedmokrásky sú najhoršie. Ak niekto rozpráva, spustia všetky naraz, a počúvať, ako melú, z toho jednoducho uschneš!“

„Ako to, že všetky viete tak pekne rozprávať?“ spýtala sa Alice; dúfala, že touto poklonou jej napraví náladu. „Bola som už v mnohých záhradách, ale nikde kvety nevedeli rozprávať.“

„Oprobuj rukou zem,“ povedala Lalia tigrovitá, „a hned pochopíš.“

Alice urobila, ako jej kázala.

„Je veľmi tvrdá,“ povedala, „ale nechápem, čo to má s tým spoločné?“

„Vo väčšine záhrad,“ povedala Lalia tigrovitá, „sú hriadky príliš mäkké – takže kvety stále spia.“

To znelo presvedčivo a Alice bola rada, že sa to dozvedela. „To som si teda nemyslela,“ povedala.

„Podľa môjho názoru vôbec málo myslíš,“ prísne povedala Ruža.

„Hlúpejšieho tvora som ešte nevidela,“ z ničoho nič sa ozvala Fialka a Alice od prekvapenia takmer nadskočila, lebo Fialka dosiaľ mlčala.

„Ty čuš!“ skríkla Lalia tigrovitá. „Koho ty vôbec vidíš? Hlavu máš pod listami, chrápeš si tam a o svete nevieš viac ako hociktorý púčik!“

„Sú v záhrade okrem mňa aj nejakí iní ľudia?“ Alice sa rozhodla, že si Ružinu poznámku nebude všímať.

„Je tu ešte jedna rastlina, ktorá sa pohybuje ako ty,“ povedala Ruža. „Čudujem sa, ako to robíš.“ („Čomu všetkému sa ty čuduješ!“ povedala Lalia tigrovitá.) „Ale tá je rozložitejšia.“

„Vyzerá ako ja?“ vyhŕkla Alice, lebo jej blysklo hlavou: „Niekde v záhrade je ešte jedno dievčatko!“

„No, neforemná je ako ty,“ povedala Ruža, „ibaže je černejšia – a lupene má vari kratšie.“

„Ulízané ako Georgína,“ povedala Lalia tigrovitá, „nemá ich také rozčuchrané ako ty.“

„Ty za to, pravdaže, nemôžeš,“ dodala Ruža vľúdne. „Odkvitáš – a vtedy, márna sláva, nie sú už lupene také úhladné.“

Alici sa také úvahy ani trocha nepozdávali, tak zvrta reč na iné: „A chodieva sem niekedy?“

„Ved ju čoskoro uvidíš,“ povedala Ruža. „Vieš, ona patrí k druhu, čo má deväť ostňov.“

„A kde ich má?“ spýtala sa Alicia zvedavo.

„Kde inde – okolo hlavy,“ odpovedala Ruža. „Ved som sa čudovala, prečo ich nemáš aj ty. Myslela som si, že ostne má každý.“

„Už ide!“ zvolala Ostrôžka poľná. „Už ju počujem, ako dupoce po štrkovitom chodníčku.“

Alicia sa zvrta a videla, že je to Čierna kráľovná.

„Tá teda narástla!“ boli jej prvé slová. A naozaj, keď ju našla v popole, merala iba desať centimetrov – a teraz bola o pol hlavy vyššia ako Alicia!

„To od nášho čerstvého vzduchu,“ povedala Ruža, „je tu skrátka fantastický vzduch.“

„Hádam by som jej mala ísť naproti,“ povedala Alicia, lebo aj keď boli kvety celkom zaujímavé, zdalo sa jej, že zhovárať sa s ozajstnou kráľovnou je predsa len oveľa väčší zážitok.

„To asi nepôjde,“ povedala Ruža. „Radila by som ti pustiť sa práve opačným smerom.“

Alici sa to zdalo nezmyselné; nepovedala nič a hneď vykročila za Čiernou kráľovnou. Po chvíli ju však prekvapená stratila z očí, ba čo horšie, znova sa našla pred dverami.

Trocha napajedená ustúpila, obzerala sa za Kráľovnou (napokon ju vypátrala v diaľke) a povedala si, že tentoraz skúsi ísť za ňou opačným smerom.

A podarilo sa jej to. Ani nie o minútu stála pred Čiernou kráľovnou a celkom pri vršku, ku ktorému už toľkokrát märne smerovala.

„Kde sa tu berieš?“ spýtala sa Čierna kráľovná. „A kam ideš? Pozeraj priamo, odpovedaj a nehraj sa stále s prstami!“

Alica počúvala všetky príkazy a vysvetlila, ako najlepšie vedela, že zablúdila a stratila svoju cestu.

„Neviem, ktorú cestu pokladáš za svoju,“ povedala Kráľovná, „všetky cesty tu na okolí patria mne – ale prečo si sem vôbec prišla?“ spýtala sa vľudnejšie. „Pokloň sa, kým si rozmyslíš, čo povieš. Ušetrí sa tým čas.“

Alici to bolo trocha čudné, ale neveriť jej, na to si ju priveľmi ctila. „Keď sa vrátim domov,“ pomyslela si, „skúsim to, keď sa niekedy oneskorím na obed.“

„Je najvyšší čas odpovedať,“ Kráľovná pozrela na hodiny. „Pri reči otváraj trocha viac ústa a vždy povedz, vaša výsosť –“

„Chcela som si obzrieť záhradu, vaša výsosť –“

„No vidíš,“ povedala Kráľovná a pohladkala Alicu po hlave (čo sa jej vôbec nepáčilo). „Hoci... keď vravíš, záhrada, ja som videla záhrady, proti ktorým je toto obyčajná pustatina.“

Alica sa neopovážila odporovať a pokračovala: „– a povedala som si, že by som mohla zájsť na tamten vršok –“

„Keď vravíš, vršok,“ prerusila ju Kráľovná, „ja ti môžem ukázať vršky, proti ktorým je tento dolina.“

„To nie,“ povedala Alica, sama prekvapená, že jej napokon predsa len odporuje, „dobre viete, že vršok nemôže byť dolina. To by bola hlúpost –“

Čierna kráľovná potriašla hlavou. „Nazvi si to hoci aj hlúpostou,“ povedala, „ale ja som počula hlúposti, proti ktorým je toto rozumné ako náučný slovník.“

Alica sa radšej znova poklonila, lebo Kráľovnina hlas v nej vyvolal dojem, že sa jej dotkla. Bez slova vystupovali na vršok.

Alica chvíľu ticho stála a obzerala sa dookola. Bola to krajina veľmi, veľmi čudná; od jedného konca na druhý ňou

pretekali potôčiky a živé plôtky medzi nimi rozdeľovali pásy pôdy na pravidelné štvorce.

„Ved tá zem je rozdeľená ako obrovská šachovnica!“ zvolala Alica. „Niekde by sa tu mali pohybovať aj ľudia – a veď sa aj pohybujú,“ dodala radostne a srdce sa jej od nadšenia rozbúšilo. „Ved je to vlastne veľká šachová partia, čo sa hrá na celom svete – ak to, pravda, možno nazvať svetom. Ach, to je skvelé! Keby som tak patrila k nim aj ja! Keby ma vzali medzi seba, pokojne by som bola hoci aj pešiakom, ale, rozumie sa, najradšej by som bola kráľovnou.“

Po tých slovách placho pozrela na skutočnú Kráľovnú, ale jej spoločníčka sa iba milo usmiala a povedala: „Nič ľahšie. Ak chceš, môžeš byť pešiakom Bielej kráľovnej, Lilka je na hru ešte primladá. Začínaš v druhom poli, a keď sa dostaneš do ôsmeho, budeš kráľovnou.“ Vtom sa z ničoho nič rozbehli.

Keď o tom neskôr rozmyšľala, nevedela prísť na to, ako k tomu došlo. Pamätnala sa len, že bežali ruka v ruke a že Kráľovná uháňala ako vietor, Alica jej ledva stačila. Kráľovná jednostaj vykrikovala „Pridaj! Pridaj!“ a Alica cítila, že rýchlejšie už nevládze, no povedať jej to, na to nemala dych.

Najčudnejšie na tom bolo, že stromy a všetky ostatné veci naokolo sa vôbec nehýbali z miesta; nech bežali, ako bežali, nezdalo sa, že by boli popri niečom prebehli. „Či sa azda všetko pohybuje s nami?“ pomyslela si chudera Alica celá zmätená. A Kráľovná, akoby uhádla jej myšlienky, zakričala: „Pridaj! Nepokúšaj sa hovoriť!“

Na to Alica ani nepomyslela. Mala pocit, že už nikdy nebude môcť rozprávať, tak sa zadýchčala, a Kráľovná ešte stále kričala: „Pridaj! Pridaj!“ a vliekla ju ďalej.

„Už... tam... budeme?“ vyrazila napokon zo seba.

„Kde, tam?“ začudovala sa Kráľovná. „Tam sme boli už pred desiatimi minútami, už dávno sme odtiaľ preč! Pridaj!“

Chvíľu bežali mlčky, Alici hvízdal v ušiach vietor, div jej vlasy z hlavy neodvial.

„No tak! No tak!“ vykrikovala Kráľovná. „Pridaj! Pridaj!“ Bežali tak rýchlo, že sa nohami ledva dotýkali zeme, priam akoby leteli. A keď už Alicu sily celkom opúšťali, náhle zastali. Uvedomila si, že sedí na zemi, lapá dych a hlava sa jej krúti.

Kráľovná ju operala o strom a vľudne povedala: „Tak, a teraz si chvíľku oddýchni.“

Alica sa prekvapene obzerala. „Čo je to?! Ved sa mi zdá, že sme stále pod tým istým stromom! Všetko je tak, ako bolo!“

„Isteže,“ povedala Kráľovná. „A čo by si chcela?“

„No, v našej krajine,“ povedala Alica, ešte stále zadýchčaná, „ak sa beží tak rýchlo a tak dlho, ako sme bežali my, zvyčajne sa človek dostane niekde inde.“

„Aká pomalá krajina!“ povedala Kráľovná. „Tu u nás, ako vidíš, ak sa chceš len udržať na tom istom mieste, musíš bežať, čo ti sily stačia. Ak sa chceš dostať niekde inde, musíš bežať aspoň dvakrát tak rýchlo.“

„Prosím vás, radšej nie!“ povedala Alica. „Celkom rada zostanem, kde som, ibaže mi je strašne teplo a som smädná.“

„Dobre viem, čo ti chýba!“ povedala kráľovná dobrosrdečne a vytiahla z vrecka škatuľku. „Budeš suchár?“

Alici sa videlo neslušné povedať nie, hoci na suchár vôbec nemala chuť. Vzala si a nasilu jedla; taký bol suchý, že sa ním div neodusila.

„Kým sa občerstvíš,“ povedala Kráľovná, „ja si tu niečo vymeriam.“ Vytiahla z vrecka krajčírskej centimeter a začala merať zem; tu a tam do nej zapichovala drobné kolíky.

„Po dvoch metroch,“ povedala a zapichla kolík, označujúci túto vzdialenosť, „ti dám pokyny – chceš ešte suchár?“

„Nie, ďakujem,“ povedala Alica, „jeden mi úplne stačil.“

„Smäď si si už, dúfam, zahasila?“ spýtala sa Kráľovná.

Alica nevedela, čo na to povedať, ale kráľovná naštastie odpovedeň nečakala: „Po troch metroch pokyny zopakujem – aby si ich nezabudla. Po štyroch sa s tebou rozlúčim. A po piatich odídem!“

Vtedy už boli všetky kolíky v zemi a Alica s napäťom sledovala, ako sa Kráľovná vracia k stromu a potom pomaly vykročila popri nich.

Pri kolíku zapichnutom do zeme vo vzdialosti dvoch metrov sa obrátila a povedala: „Ako vieš, pri prvom tahu postúpi pešiak o dve polia. Tretím poľom prejdeš veľmi rýchlo – asi vlakom – takže sa ani nenazdáš a budeš vo štvrtom poli. To patrí Tidlimu a Fidlimu – piate je takmer samá voda – v siestom býva Hupky-Dupky – ty na to nič nevravíš?“

„Ja – ja som nevedela, že mám niečo povedať,“ vyjach-tala Alica.

„Mala si povedať,“ vážne ju karhala Kráľovná, „Je to od vás veľmi pekné, že mi to všetko vravíte. No, akoby sa stalo. Celé siedme pole pokrývajú lesy – ale jeden jazdec ta cez ne prevedie – a v ôsmom poli budeme obe kráľovné – to už bude samá oslava a zábava!“ Alica vstala, poklonila sa a zasa si sadla.

Pri ďalšom kolíku sa Kráľovná znova obrátila a povedala: „Keď nevieš, ako sa niečo povie po anglicky, povedz to po francúzsky. Pri chôdzi klad' prsty od seba – a nezabúdaj, kto si!“

Tentoraz ani nevyckala, kým sa jej Alica pokloní, rýchlo prešla k nasledujúcemu kolíku, tam sa obrátila, povedala len „Zbohom“ a náhlila sa k poslednému.

Ako sa to stalo, Alica nikdy nepochopila, ale presne v tej chvíli, keď došla k poslednému kolíku, zmizla. Bolo márne hádať, či sa rozplynula vo vzduchu, alebo vbehla do lesa („Ved bežať vie, len čo je pravda!“ pomyslela si Alica), skrátka, nebolo jej; a vtom si Alica uvedomila, že je pešiakom a že čoskoro bude na tahu.

Hmyz za zrkadlom

KRAJINU, po ktorej mala cestovať, si, pochopiteľne, chcela najprv dôkladne preskúmať. „Niečo ako príprava na hodinu zemepisu,“ pomyslela si Alica, keď stála na prstoch v nádeji, že tak dovidí aspoň o kúsok ďalej. „Najväčšie rieky – nijaké tu nie sú. Najväčšie vrchy – je tu len jeden a na ňom stojím, no myslím, že nemá meno. Najväčšie mestá – čože sú to za tvory, čo tam dole robia med? Včely to nemôžu byť – ved včely nevidieť na

Hmyz za zrkadlom

kilometrovú vzdialenosť – “ chvíľu stála mlčky a pozorovala jedného z nich, ako lomozi medzi kvetmi a pchá do nich chobot, „celkom ako obyčajná včela,“ pomyslela si Alica.

Ale obyčajná včela to veru nebola: „Ved je to slon!“ usúdila Alica, i keď jej toto zistenie skoro vyrazilo dych. „Aké obrovské musia byť tie kvety!“ rozmyšľala. „Ako keby z domov postíhali strechy a nasadili ich na stopky – a koľko medu z nich bude! Tuším ta zájdem a – nie, ešte nie,“ zháčila sa náhle, už rozbehnutá dolu vrškom, a hľadala výhovorku, prečo je zrazu taká bojazlivá. „Bez poriadneho konára na odháňanie ta veru nepôjdem – to bude paráda, keď sa ma naši spýtajú, aká bola prechádzka. Odpoviem im: „No, obstojná –“ (a pohodila hlavou, ako to mala vo zvyku) „ibaže bola horúčava a veľa prachu a tie sloniská nie a nie dať pokoj!“

„Hádam sa pustím druhou stranou,“ povedala si po chvíli, „a k slonom pôjdem neskôr. Okrem toho najradšej by som už bola na tom treťom poli!“

S touto výhovorkou zbehla z vršku a preskočila prvý zo šiestich potôčikov.

„Lístky, prosím!“ Sprievodca vopchal hlavu do okna. A hneď mu všetci cestujúci podávali lístky; boli asi takí veľkí ako ľudia a zdalo sa, že ich je plný vozeň.

„No tak! Ukáž mi lístok, dievča!“ mračil sa Sprievodca na Alicu. A naraz sa ozvalo plno hlasov („ako spevácky zbor,“ pomyslela si Alica): „Nezdržuj ho, dievča! Ved každá minúta času ho stojí tisíc korún!“

„Ale ja nijaký lístok nemám,“ vystrašene povedala Alica, „tam u nás nie je nijaká pokladnica.“ A znova sa ozval zbor: „Tam u nich niet miesta na pokladnicu. Každý štvorcový centimeter tam stojí tisíc korún!“

„Nevyhováraj sa,“ povedal Sprievodca, „mala si si kúpiť lístok u strojvodcu.“ Zbor hlasov sa pripojil: „U muža, čo

vedie rušeň. Ved každý chuchvalec dymu stojí tisíc korún!"

Alica si pomyslela: „Škoda reči.“ Kedže nič nepovedala, ani hlasy sa neozvali, no na jej veľké prekvapenie začali všetci zborove myslieť (dúfam, že viete, čo je to zborove myslieť, ja to, priznávam sa, neviem): „Radšej nič nevrav. Ved každé slovo stojí tisíc korún!“

„Dnes v noci sa mi zaručene bude snívať o tisíckorunáčkach!“ pomyslela si Alice.

Sprievodca si ju po celý čas prezeral, najprv ďalekohľadom, potom mikroskopom a napokon divadelným ďalekohľadom. Nakoniec povedal: „Cestuješ nesprávnym smerom,“ zatvoril okno a odišiel.

„Také dievčatko,“ povedal pán, ktorý sedel naproti (mal na sebe biele papierové šaty), „má vedieť, kam ide, aj keď nevie, ako sa volá!“

Cap, ktorý sedel vedľa pána v bielom, privrel oči a povedal nahlas: „Má vedieť, ako sa ide k pokladnici, aj keď nepozná abecedu!“

Vedľa Capa sedel Chrobák (vo vozni bolo vôbec plno čudných cestujúcich), a keďže medzi nimi zrejme platila zásada, že sa majú ozývať jeden po druhom, pridal sa aj on: „Naspäť ju pošlú ako batožinu.“

Alica nevidela, kto sedí za Chrobákom, no ako ďalší sa ozval zachŕipnutý hlas: „Vymeňte rušeň –“ vtom sa zasekol a zmíkol.

„To vyzerá na koňa,“ pomyslela si Alice. A celkom pri uchu sa jej ozval slabulinký hlások: „Na to by si mohla povedať vtip – niečo ako ,V mene zákona – rušeň za koňa!“

Veľmi jemný hlas kdesi v diaľke povedal: „Treba ju označiť nálepou ,POZOR! ALICA – KREHKÁ AKO SKLENICA!“

Postupne sa ozývali ďalší („Koľko ich je v tom vozni!“ pomyslela si Alice) a vraveli: „Treba ju poslať ako telegram...“, „Zvyšok cesty by mala ťahať vlak sama...“ a tak ďalej.

Pán v bielych papierových šatách sa k nej nahol a pošeckal jej do ucha: „Nedbaj na ich reči, dievčatko, a na každej stanici si kúp spiatocný lístok.“

„Ešteže čo!“ odsekla mu Alicia. „Vedť ja do tohto vlaku ani nepatrím – len pred chvíľkou som bola v lese – tak by som sa ta chcela vrátiť!“

„Na to by sa dal povedať vtip,“ ozval sa jej hlások pri uchu, „niečo ako ,Keby si chcela, tak by si smela!“

„Nedobiedzaj!“ povedala Alicia a márne sa obzerala, odkiaľ sa ten hlas ozýva: „Keď tak obľubuješ vtipy, prečo si ich nehovoríš sám?!“

Slabučký hlások si stažka vzdychol. Bol zrejme veľmi nešťastný a Alicia mu chcela povedať niečo na útechu. „Len keby vzdychal ako ostatní ľudia!“ pomyslela si. Lebo to vzdychanie bolo také slabučké, že keby jej nevzdzychal pri samom uchu, ani by ho nezačula. Tá tesná blízkosť spôsobila, že ju štekli v uchu, čo odvádzalo jej pozornosť od toho nešťastného stvoreniatka. „Viem, že si moja priateľka,“ pokračoval slabý hlások, „drahá priateľka a stará priateľka. A neubližíš mi, i keď som len obyčajný hmyz.“

„Aký hmyz?“ vyplašila sa Alicia. Vlastne chcela len vedieť, či pichá, alebo nie, ale spýtať sa priamo sa jej nezdalo veľmi slušné.

„Čo, tak ty ne–“ začal hlások, ale zanikol v prenikavom písaní rušňa; všetci splašene povyskakovali, aj Alicia.

Kôň sa vyklonil z okna, potom pokojne vtiahol hlavu dnu a povedal: „To nič, len ideme preskočiť potôčik.“ Jeho slová akoby všetkých upokojili, iba Alicia pri predstave skáčuceho vlaku trocha znervóznala. „Ale aspoň nás zavezie na štvrté pole, tak to stojí za to!“ povedala si. Vtom pocitila, ako sa vlak vzniesol do povetria, a to ju tak vydesilo, že schmatla prvé, čo jej prišlo pod ruku; náhodou to bola Capova briadka. No len čo sa jej dotkla, brada akoby sa rozplynula a Alicia sa ocitla pod stromom – pokojne tam sedela a Komár (to bol hmyz, s ktorým sa predtým zhovárala) sa

rovno nad jej hlavou hojdal na vetvičke a ovieval ju krídlami.

Bol to riadny Komár, „asi toľký ako kurča,“ pomyslela si Alicia. A predsa ju to ani trocha neznepokojovalo – vedť sa spolu tak dlho rozprávali.

„– tak ty nemáš rada každý hmyz?!“ pokračoval Komár pokojne, akoby sa nič nebolo stalo.

„Mám rada taký, čo vie hovoriť,“ povedala Alicia. „Tam u nás nijaký hmyz nerozpráva.“

„A ktorý hmyz si si u vás doma obľúbila?“ vyzvedal Komár.

„Nijaký,“ vysvetlovala Alicia, „lebo ja sa hmyzu trocha bojím – aspoň toho väčšieho. Ale môžem ti povedať, ako sa niektoré druhy volajú.“

„To znamená, že na svoje mená počujú,“ podotkol Komár len tak mimochodom.

„O tom teda neviem.“

„A načo by im boli mená, keby na ne nepočuli?“ spýtal sa Komár.

„Im na nič,“ povedala Alicia, „ale asi to vyhovuje ľuďom, ktorí im tie mená dávajú. Keby nie, načo by veci mali mená?“

„Neviem,“ odpovedal Komár.

„Kúsok ďalej, v tamtom lese, mená nejestvujú. Ale menuj mi už ten hmyz, zbytočne márniš čas.“

„Predovšetkým je to Koník,“ rátala Alicia na prstoch.

„Dobre,“ povedal Komár. „Pozri, tamto v kroví uvidíš Hojdacieho koníka. Celý je z dreva a pohybuje sa tak, že sa hojdá a preskakuje z konára na konár.“

„A čím sa živí?“ spýtala sa Alica zvedavo.

„Miazgou a pilinami,“ povedal Komár. „Ale menuj ďalej!“

Alica si prezerala Hojdacieho koníka s veľkým záujmom a usúdila, že ho asi nedávno premaľovali, taký bol lesklý a lepkavý; potom pokračovala:

„Ďalej máme Vážku.“

„Pozri na konár, čo máš nad hlavou,“ povedal Komár, „uvidíš tam Vianočnú vážku. Telo má z piškotového cesta, krídla z vianočných oblátok a hlavu z ohnivých hrozieneok, pražených v pálenke.“

„A čím sa živí?“ opýtala sa Alica ako predtým.

„Pudingom a paštétou,“ odpovedal Komár, „a hniezdi pod vianočným stromčekom.“

„Ďalej máme motýla Beláska...“ pokračovala Alica, keď si dobre poobzerala hmyz s ohnivou hlavou, a pomyslela si: „Kto vie, či plameň sviečky nepríťahuje hmyz preto, že sa každý chce premeniť na Vianočnú vážku!“

„Všimni si,“ pokračoval Komár, „pri nohe ti práve lezie (Alica zdesene odtiahla nohu) motýl Babôčka. Krídla má z jemne sekaných mandlí, telo z treného cesta a hlavu z hrudky cukru.“

„A ten sa čím živí?“

„Slabým čajom so smotanou.“

Tu Alica objavila nový problém. „A čo ak nijaký nenájde?“ namietla.

„V tom prípade, pravdaže, zahynie.“

„Ale to sa stáva asi dosť často,“ ustarostene povedala Alica.

„To sa stane zakaždým,“ prisvedčil Komár.

Alica sa na chvíľu zamyslela. Komár sa zatiaľ zabával tým, že jej krúžil a bzučal okolo hlavy, napokon znova zosadol a podotkol: „Ty asi nechceš prísť o svoje meno, však?“

„To nie,“ znepokojila sa Alica.

„No neviem,“ pokračoval Komár len tak na pol úst, „predstav si, že by si prišla domov bez mena! Napríklad domáca učiteľka ťa chce zavolať na hodinu, zavolá: „Podte sem – a v tom prestane, lebo nevie, aké máš meno, a ty, samozrejme, nemusíš na hodinu ísť.“

„Vylúčené,“ povedala Alica, „učiteľke by ani vo sне nenapadlo, aby mi preto odplustila hodinu. Keby si na meno nespomenula, zavolala by jednoducho „Vy tam!“, ako to robia iní.“

„Keby povedala „Vy tam“ a nič viac,“ povedal Komár, „mohla by si si myslieť, že iba niekoho v dome víta. – To je vtip. Škoda, že si ho nevymyslela ty.“

„Prečo by som ho mala vymyslieť ja?“ spýtala sa Alica.
„Je to mizerný vtip.“

Ale Komár si len zhlboka vzdychol a po tvári mu stekali dve veľké slzy.

„Nemal by si vymýšľať vtipy,“ povedala Alica, „keď ťa vždy tak rozlútostia.“

Komár si znova melancholicky vzdychol a tentoraz sa chudáčisko zrejme nádobro uvzdychal, lebo keď Alica pozrela hore, na konári už nič nevidela. Od dlhého sedenia celkom preziabla, nuž vstala a šla ďalej.

Čoskoro došla na otvorené pole, za ktorým sa rozprestiel les. Bol tmavší ako ten predchádzajúci a Alica sa trochu bála doň vojsť. Potom sa však rozhodla, že predsa len pôjde ďalej, „veď naspäť hádam len nepôjdem,“ pomyslela si, a toto bola jediná cesta na ôsme pole.

„To bude ten les,“ povedala si zamyslene, „kde veci nemajú mená. Kto vie, čo sa stane s mojím menom, keď ťa vkročím? Stratíš by som ho nechcela, lebo by mi museli dať iné a dožiaľta by bolo škaredé. Ale bola by to zábava, nájst potom stvorenie, čo by dostalo moje staré meno! Celkom ako v inzerátoch, keď niekto stratí psa – ,počúva na meno Vlk, na krku má mosadzný obojok‘ – veď si len predstavte, že by ste každého, koho by ste stretli, oslovilis „Alica“, až kým

by sa niekto neozval! Ibaže nijaký rozumný človek by sa neozval.“

Tak kráčala, kým nedošla do lesa; vyzeral chladný a tienistý. „Aké príjemné,“ povedala si, keď vkročila pod stromy, „prejsť z takej pálavy do – do – do čoho?“ opakovala prekvapená, že jej slovo neprichádza na um. „Chcem povedať, že je príjemné byť tu pod – pod – no, pod týmto!“ a dotkla sa rukou kmeňa stromu. „Ktovie, ako sa volá? Možno ani nijaké meno nemá – jasné, že nemá.“

Chvíľu stála mlčky a rozmýšľala, potom začala znova: „Tak už je to tu! A kto som teraz ja? Ved si ja spomeniem! Som pevne rozhodnutá spomenúť si!“ Ale rozhodnutie jej veľmi nepomohlo, jediné, na čo prišla – keď si hodnú chvíľu lámala hlavu – bolo: „L, viem, že sa to meno začína na L!“

Práve vtedy tade prebehlo Sŕňa; veľkými nežnými okáľmi hľadalo na Alicu a podľa všetkého sa vôbec nebálo. „Pod sem! Pod!“ povedala Alice, natiahla ruku a chcela ho potlačiť, ale Sŕňa len čo o krok ustúpilo a znova sa na ňu zahľadelo.

„Ako sa voláš?“ spýtaло sa napokon. Aký jemný a nežný hlas malo!

„Keby som ja vedela!“ pomyslela si úbohá Alice. A smutne odpovedala: „Teraz nijako.“

„Len rozmýšľaj,“ vyzvalo ju Sŕňa, „to mi nestaci.“

Alice rozmýšľala, no nič z toho nebolo. „Povedz mi, prosím ťa, ako sa voláš ty,“ ozvala sa placho. „Možno by mi to trocha pomohlo.“

„Poviem ti, ak so mnou pôjdeš ešte kúsok ďalej,“ povedalo Sŕňa. „Tu si neviem spomenúť.“

Tak kráčali spolu lesom, Alice oboma rukami objímalu hebkú šiju Sŕňa, kým nevyšli na ďalšie otvorené pole. Tam Sŕňa náhle poskočilo a vyslobodilo sa z Alicinho objatia. „Som Sŕňa!“ vykríklo celé natešené. „A ty, moja milá, ty si ľudské mláďa!“ Vtom sa v jeho prekrásnych hnédych očiach mihol akýsi nepokoj a Sŕňa uháňalo preč, čo mu sily stačili.

Alica stála a hľadala za ním celá rozšialená, že tak náhle stratila milého spolupútnika. „No, aspoň už zasa viem, ako sa volám,“ povedala, „aj z toho má človek radosť. Alice – Alice – už to nezabudnem. Len by som rada vedela, podľa ktorej z týchto smeroviek mám ísť?“

Odpoveď, pravda, nebola taká ľažká, lebo cez les viedla iba jedna cesta a obe smerovky ukazovali tým istým smerom. „Rozhodnem sa,“ povedala si, „až keď sa cesta rozdvojí a smerovky budú ukazovať každá inam.“

Ale nič nenasvedčovalo, že by k tomu malo dôjst. Šla a šla, prešla kusisko cesty, ale zakaždým, keď sa cesta rozdelila, boli tu opäť dve smerovky, ktoré ukazovali tým istým smerom; na jednej stálo

K TIDLHO DOMU

a na druhej

K FIDLHO DOMU

„Nakoniec sa ukáže, že obaja bývajú v jednom a tom istom dome!“ povedala si Alice. „Ako to, že som na to neprišla skôr? Ale dlho tam zostať nemôžem. Len sa tam zastavím, poviem „Dobrý deň“ a spýtam sa ich, ako vyjdem z tohto lesa. Aby som sa dostala na ôsme pole, skôr než sa zotmie!“ A tak kráčala ďalej a voľačo šemotila, až kým sa na jednej z ostrých zákrut div nezrazila s dvoma tučniačikmi. Prišlo to tak nečakane, že mimovoľne cúvla, ale hned sa spamätnala: „Nech sa zmyším, ak sa myším, ak tí dvaja, čo tu stoja, nie sú bratia.“

Tidli a Fidli

STÁLI pod stromom, držali sa okolo krku a Alica hneď vedela, ktorý je ktorý, lebo jeden mal na golieri vyšité ,TID' a druhý ,FID'. „Vzadu na golieri majú asi obaja ,LI'“, povedala si.

Stáli tak nehybne, že Alica celkom zabudla, že sú živí, a práve keď chcela ísť pozrieť, či majú vzadu na golieri skutočne ,LI', strhla sa, lebo ten, ktorý bol označený ako ,TID', sa nečakane ozval.

„Ak si myslíš, že sme voskové figuríny,“ povedal, „mala by si zaplatiť vstupné. Na voskové figuríny sa nepozerá zadarmo. Ani nápad!“

„A naopak,“ dodal ten, ktorý bol označený ako ,FID', „ak si myslíš, že sme živí, mala by si rozprávať.“

„Naozaj veľmi ľutujem,“ na viac sa Alica nezmohla, lebo v hlave jej ako tikot hodín zneli slová starej piesne, len-len že ich neodriekala nahlas:

*Tidli s Fidlim chystajú sa na boj,
nepomohli ani bratské zväzky.
Tidli nazval brata tučnou žabou,
brat mu rapkáč rozbil, hľa, na triesky.*

*Náhle padlo na les šero čierne,
Čierna vrana zlietla z výsin nadol.
Vylakalo ich to prenesmierne;
ihneď mier a pokoj v dome vládol.*

„Viem, o čom rozmyšľaš,“ povedal Tidli, „ale tak to nie je. Ani nápad!“

„Naopak,“ pokračoval Fidli, „ak to tak bolo, mohlo to

tak byť, a keby to tak bolo, mohlo by to tak byť, ale keďže to tak nie je, nemohlo to tak byť. To je logika, vieš?“

„Rozmýšala som,“ pokračovala Alica zdvorilo, „ako sa najsikr dostanem z tohto lesa. Už sa stmieva. Povedali by ste mi to, prosím vás?“

Ale tučniačikovia len pozreli na seba a zaškerili sa.

Tak dokonale pripomínali dvojicu odrastených školákov, že sa Alica nezdržala, ukázala prstom na Tidliho a povedala: „Prvý žiak!“

„Ani nápad!“ skríkol Tidli a sklapol ústa, len to tak cvaklo.

„Druhý žiak!“ povedala Alica a namierila prstom na Fidliho, i keď si bola takmer istá, že vyhŕkne iba „Naopak!“, čo sa aj stalo.

„Zle si začala!“ hrešil ju Tidli. „Keď človek príde na návštevu, prvá vec je, že pozdraví a podá ruku!“ Tu sa bratia tuhšie primkli k sebe a podávali jej voľné ruky.

Alica sa ani jedného z nich nechcela dotknúť tým, že by najprv podala ruku tomu druhému, a usúdila, že najlepšie problém vyrieši, ak im chytí ruku naraz. A už sa spolu krútili v kole. Prichodilo jej to celkom prirodzené (ako si neskôr spomínala) a nijako ju neprekvapilo ani to, že zrazu počula akúsi hudbu. Podľa všetkého prichádzala z koruny stromu, pod ktorým tancovali, a vyludzovali ju (tak sa jej aspoň zdalo) konáre, čo sa treli o seba ako sláčiky o huslové struny.

„Bolo mi až do smiechu,“ (povedala Alica neskôr sestre, keď jej túto príhodu rozprávala), „ale potom som zistila, že spievam ,Kolo, kolo mlynské‘. Neviem, kedy som začala, ale mala som pocit, že spievam už veľmi, veľmi dlho!“

Jej tanečníci boli tuční a raz-dva sa zadýchčali.

„Štyri kolá na jeden tanec je práve dosť,“ vyhŕkol Tidli a tak náhle, ako sa dali do tanca, aj dotancovali; v tej chvíli dohrala aj hudba.

Obaja jej pustili ruky a chvíľu na ňu pozerali; Alica bola v rozpákoch, lebo raz nevedela, ako po tanci nadviazať

s nimi rozhovor. „Teraz im už nemôžem povedať ‚Dobrý deň‘,“ pomyslela si, „to už máme vari za sebou!“

„Dúfam, že nie ste veľmi unavení?“ spýtala sa napokon.

„Ani nápad! Srdečná vďaka za opýtanie,“ povedal Tidli.

„Som ti veľmi zaviazaný!“ dodal Fidli. „Máš rada básnē?“

„A-áno, mám – aspoň niektoré,“ povedala Alice neisto. „Povedzte mi, prosím vás, ktorou cestou sa dostanem z tohto lesa!“

„Ktorú jej mám zarecitoval?“ Fidli pozrel veľkými vážnymi očami na Tidliho a Alicinu otázku si ani nevšimol.

„Najdlhšia je ‚Mrož a tesár‘,“ odpovedal mu brat a nežne si Fidliho k sebe pritisol.

Fidli spustil:

„Svetilo slnko na more modravé.“

A tu sa Alice osmelila a prerušila ho. „Ak je tá báseň veľmi dlhá,“ povedala čo najzdvorilejšie, „povedzte mi najprv, prosím vás, ktorou cestou –“

Fidli sa vľúdne usmial a spustil znova:

*Svetilo slnko na more modravé,
svietilo z celej sily.
Hladilo šíru hladinu, leštalo,
kde vlny ligot zmyli;
ako sa patrí. Len trocha neskoro:
hodiny polnoc bili.*

*Vychodí mesiac, mrzuto vychodí,
na slnko chmúrne hľadí:
„Čo ty tu – v noci? Nik ťa sem nevolal.
Čo sú to za nálady?
Na takú drzost nie som ver' zvyknutý,
a najmä nie dosť mladý.“*

*V mori je mokro, ako má v mori byť,
a v piesku správne sucho.
Nebo je hluché. Oblaky nevidno,
zrejme ich ktosi sfúkol;
neletia vtáčky-letáčky nad hlavou,
ktovie, kde ktorý zdúchol?*

*Tesár a Mrož sa motajú po brehu,
prehorké ronia slzy.
Tol'koto piesku! Ktože by neplakal?
Nie div, že ich to mrzí.
„Všetok ho zamiesť, odpratať z pobrežia...“
sníva Mrož v krajnej tvrdzi.*

*„Sedmoro panien a metiel sedmoro
pol roka keby mietlo,
myslíš, že by ho vymietli dočista?“
pýta sa druhá teplo.
Tesár len hlavou zavrtel v pochybách
a zopár slz mu stieklo.*

*Mrož teda vyzval ustrice na piesku:
„Ó, podte prejst sa, dámy!
Pri reči čas nám príjemne uplynie
vo vánku nad vlnami.
No iba štyrom môžeme ruku dať,
len štyri pôjdu s nami.“*

*Najstaršia z ustríc pozrela na Mroža
z teplého svojho lôžka
a tažkou hlavou hlavato mykala
a klipkali jej očká,
čím dala jasne obidvom najavo,
že zatiaľ radšej počká.*

*No štyri mladé ustrice od túžby
pobledli ako stena.
Vytiahli šaty, kabáty, črievice
belšie než morská pena...
(Čudné, však? Každý vie predsa: ustrica
nijaké nohy nemá.)*

*A iné štyri za nimi plazia sa,
a ďalšie štyri bežia,
cez vlny skáču, po piesku náhlia sa,
skaly sa od nich ježia...
Zhrčili sa tam popri nich v hustý dav
tri kroky od pobrežia.*

*Tesár a Mrož sa vydali na cestu
smerom, čo sa im videl;
zastali až na skalisku širokom,
oddych že sa im zíde.
Ustrice stáli v štvorstupoch pod skalou
a čakali, čo príde.*

*Mrož riekoł: „Tu sme, prišiel čas, ustrice,
o mnohom rieč si mnohé:
o králoch, vosku pečatnom, o lodiach,
kapuste, mušej nohe,
prečo vrie more, o básňach
(niečo o nultej slohe) –“*

*„Zadržte!“ volá zbor ustríc. „Zadržte!“
prosíka spopod skaly.
„Tučné sme. Mnohým dych sa už kráti.“ Vraj
vydýchnuť by si malí.
Ked Tesár riekoł: „Načo sa náhliť?“, „Ó!“
vďačne mu zatlieskali.*

Mrož na to: „Prvé, s čím začať musíme,
je veľký bochník chleba.
Hned za tým ocot, korenie... Pochútka
nepadá sama z neba.
Ak ste si teda nadostač oddýchli,
večerat, myslím, treba.“

„Snáď nie nás? Ó, vy,“ sinejú ustrice
a strach im srdce zviera.
„Takáto vďaka po našej ochote,
to je priam sprenevera!“
„Krásna to noc!“ Mrož dojatý až šepká.
„A výhľad – hoden pera!“

„Aj vy ste krásne a milé, že ste tu,
že ste sa uníviali.“
Tesár nič. Mlčí. Po chvíli zamrmle:
„Aby ta čerti vzali!“

Načni ten bochník! Hluchý si? Nevieš už,
načo sme ich sem zvali?“

„Hanebnosť je to,“ vraví Mrož druhovi.
„Hanebnosť, vec tá celá;
takto ich odviešť z rodného domova,
každú, čo snívať chcela...“
Druh dlho nič. Až po chvíli ozve sa:
„Masla si natrel velá.“

Mrož vzlyká: „Plačem za vami, ustrice,
no skončiť sa to musí.“
Slziace oči zakrýva vreckovkou
a vzdychá, až sa dusí
(pod ňou si potom najväčšie vyberá
a zuby na ne brúsi).

„Užili sme si,“ Tesár sa vystiera,
„iste vám nie je ľúto.
Pôjdeme domov? Vám azda nechce sa?“
a vyčkávavo zmíkol.
Odpoved čaká, pravdaže, nadarmo:
poslednú práve zhľtol.

„Mrož sa mi väčšmi páči,“ povedala Alicu, „lebo mu bolo
aspoň trocha ľúto tých úbohých ustríc.“

„Ale zjedol ich viac než Tesár,“ povedal Fidli. „Držal si
vreckovku pred ústami náročky, aby Tesár nemohol rátať,
koľko si ich berie. Naopak.“

„Fuj, to je mrzké!“ rozhorčila sa Alicu. „Tak sa mi teda
väčšmi páči Tesár, lebo ich nepojedol toľko ako Mrož.“

„Zjedol ich, koľko mohol.“

Alica bola v rozpakoch: „Zdá sa, že obaja boli riadni
darebáci –“ Vtom sa od ľaku zarazila, lebo z lesa knej
doľahol zvuk, čo sa ponášal na fučanie obrovského rušna.
A možno to bol nejaký dravec... „Sú tu niekde levy
a tigre?“ spýtala sa bojazlivou.

„To chrápe Čierny kráľ,“ povedal Fidli.

„Podme sa na neho pozrieť!“ bratia chytili Alicu za ruky
a ťahali ju ku Kráľovi.

„Nie je utešený?“

Alici sa ani nezdalo. Na hlove mal červenú nočnú čiapku
s brmbolcom, ležal poskrúcaný ako hŕbka nešťastia a chrá-
pal, ani čo by drevo pínil. „Aby si neodpílil hlavu,“ povedal
Tidli.

„Bojím sa, že na tej mokrej tráve prechladne,“ povedala
starostlivá Alicu.

„Sníva sa mu,“ povedal Fidli, „a čo myslíš, o čom?“

Alica odpovedala: „To nemôže nikto vedieť.“

„No o tebe!“ zvolal Fidli a víťazoslávne zatlieskal. „A
keby sa mu teraz prestalo o tebe snívať, čo myslíš, kde by si
teraz bola?“

„Kde by som mala byť – nuž tu!“ povedala Alicu.

„Kdežeby!“ pohŕdavo odsekol Fidli. „Nebola by si nikde.
Vedľ existuješ iba v jeho sne.“

„Keby sa Kráľ prebudil,“ dodal Tidli, „zhasla by si – pff!
– ako sviečka!“

„A nezhasla!“ rozhorčene vykrikla Alicu. „Napokon, ak
ja existujem iba v jeho sne, rada by som vedela, ako je to
s vami!“

„Takisto,“ povedal Tidli.

„Takisto, takisto!“ skríkol Fidli.

Skríkol to tak, že sa Alicu nezdržala: „Pst! Ak budete tak
revat, ešte ho zobudíte!“

„Ty nemáš čo hovoriť o tom, že ho zobudím,“ povedal
Tidli, „kedľ existuješ iba v jeho sne. Veľmi dobre vieš, že nie
si skutočná.“

„A som!“ rozplakala sa Alicu.

„Od plácu sa ešte nik nestal skutočnejší,“ upozornil ju
Fidli, „tak načo plakať?“

„Keby som nebola skutočná,“ Alicu sa cez slzy musela
usmiať, také sa jej to odrazu videlo všetko smiešne,
„nemohla by som plakať.“

„Hádam si nemyslís, že sú to skutočné slzy?“ opovrživo
jej skočil do reči Tidli.

„Tárajú,“ pomyslela si Alicu, „len hlúpy by pre to
plakal.“ Utrela si teda slzy a pokračovala čo najveselšie.

„Nech je, ako chce, no ja by som sa mala dostať z tohto
lesa, lebo sa už riadne zotmelo. Čo myslíte, bude pršať?“

Tidli roztvoril nad sebou i nad bratom veľký dáždnik
a pozrel hore. „Nemyslím,“ povedal, „pod ním určite nie.
Ani nápad!“

„Ale môže pršať okolo neho?“

„Môže – ak sa mu zachce,“ povedal Fidli, „my proti
tomu nič nemáme. Naopak.“

„Sebci!“ pomyslela si Alicu a už im chcela povedať
„Dobrú noc“ a odísť, keď Tidli zrazu vyskočil spod dáždnika
a schmatol ju za zálpastie.

„Vidíš to?“ povedal priškrteným hlasom, oči mu zožltli

od zlosti a roztraseným prstom ukazoval na akúsi bielu vec, čo ležala pod stromom.

„Rapkáč, obyčajný rapkáč,“ povedala Alice, keď si tú vec poprezerala. „Starý a dolámaný.“

„To som si mohol myslieť!“ kričal Tidli, zúrivo dupkal a šklbal si vlasy. „Jasné! Dolámaný!“ Pozrel na Fidliho a ten si hned sadol na zem a schovával sa pod dáždnik.

Alice mu položila ruku na plece a tíšila ho: „Čo sa tak hneváš pre akýsi starý rapkáč?“

„Nie je starý!“ kričal Tidli čoraz zúrivejšie. „Aby si vedela, je úplne nový – včera som ho kúpil – môj krásny NOVÝ RAPKÁČ!“ Teraz už doslova vrieskal.

Fidli sa za ten čas pokúšal zavrieť do dáždnika. Bolo to také nezvyčajné, že si Alice prestala všímať jeho nazlosteňného brata. Pravda, veľmi sa mu to nedarilo. Nakoniec sa zamotaný do dáždnika zvalil na zem, len hlava mu z neho trčala. Ležal tam, otváral a zatváral ústa a veľké okále. „Ako ryba, celkom ako ryba,“ pomyslela si Alice.

„Ale biť sa, dúfam, nebudeš?“ povedal Tidli už pokojnejšie.

„Hádam áno,“ odpovedal Fidli namrzene a vyhrabával sa z dáždnika, „no ona nás musí na to vystrojiť.“

Ruka v ruke zamierili bratia do lesa a po chvíli sa vrátili každý s plným náručím všelijakých vecí – s poduškami, prikrývkami, rohožkami, obrusmi, pokrievkami a uhliakmi.

„Dúfam, že vieš dobre zapínať a uväzovať,“ povedal Tidli, „lebo toto všetko si musíme tak či onak na seba navliecť.“

Alice neskôr rozprávala, že v živote nevidela väčší, a najmä zbytočnejší zmätok, ako keď tam tí dvaja bezhlavo pobehovali – a to množstvo vecí, čo na seba navliekali – a ako sa natrápila, kým uviazala všetky šnúrky a pozapínila všetky gombičky. „Nakoniec budú vyzeráť ako batohy handier!“ povedala si, keď Tidlimu upravovala na krk podušku, aby mu vraj nemohli odseknúť hlavu.

„Vieš,“ dodal vážne Tidli, „keď človeku v bitke odseknú hlavu, to je to najväčnejšie, čo sa mu môže pritrafit.“

Alice vyprskla, ale ešte včas zamaskovala smiech kašľom, aby ho neurazila.

„Nie som veľmi bledý?“ spýtal sa Tidli, keď ju prosil, aby mu nasadila prilbu. (Tak to nazýval on, hoci sa to skôr podobalo na panvicu.)

„Nuž – troška ste,“ prisvedčila Alice.

„Zvyčajne bývam veľmi udatný,“ ticho pokračoval Tidli, „ale dnes ma bolí hlava.“

Fidli to začul a povedal: „Mňa zasa bolia zuby! Mne je oveľa horšie ako tebe!“

„Tak by ste sa dnes radšej nemali biť,“ povedala Alice v nádeji, že ich zmieri.

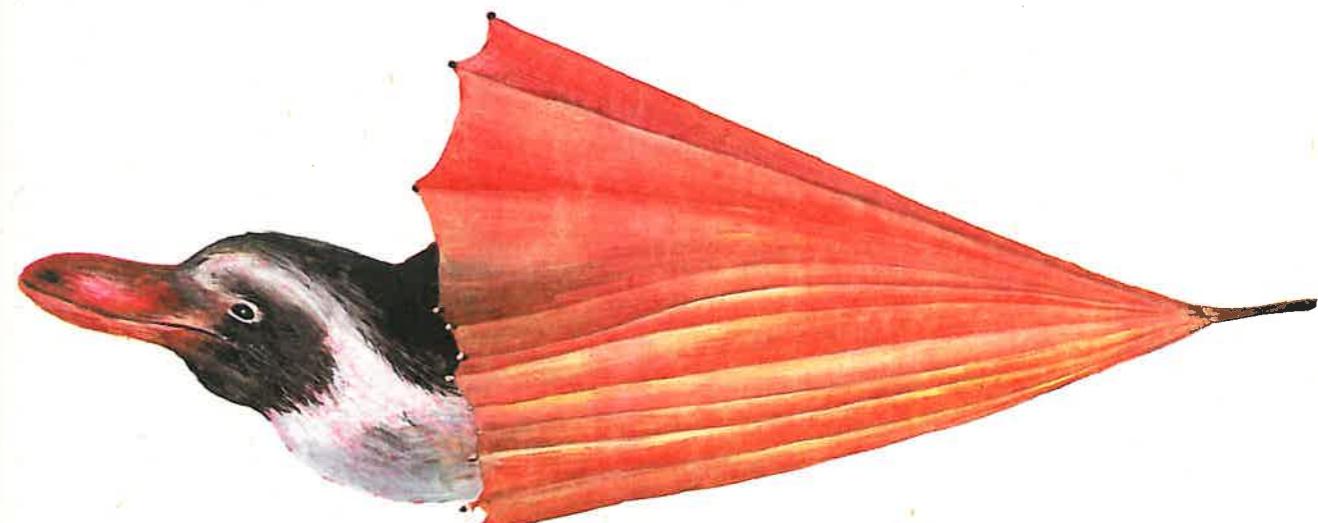
„Trocha si zabojujeme, ale na dlhom boji netrvám,“ povedal Tidli. „Koľko je hodín?“

Fidli pozrel na hodinky: „Pol piatej.“

„Bojujme teda do šiestej a potom sa navečerajme,“ povedal Tidli.

„Dobre,“ Fidli bol akýsi smutný. „Ona nech sa na nás pozerá – ale nestoj veľmi blízko,“ dodal, „keď sa rozgurázim, rozsekám všetko, čo vidím.“

„A ja zasa rozsekám všetko, čo dosiahnem,“ zvolal Tidli, „či to vidím, alebo nevidím!“

Alica sa zasmiala a povedala: „Tak asi rozsekáte aj vela stromov.“

Tidli sa poobzeral okolo seba so samoľubym úsmevom. „Myslím,“ povedal, „že po našej bitke tu široko-ďaleko neostane ani jeden jediný strom.“

„A to všetko pre jeden rapkáč!“ povedala Alica; ešte stále dúfala, že sa aspoň trocha zahanbia a nebudú sa biť pre takú hlúpost.

„Nezáležalo by mi na tom tak veľmi,“ povedal Tidli, „keby neboli nový.“

„Keby tak priletela tá obrovská vrana!“ pomyslela si Alica.

„Meč máme iba jeden, veď vieš,“ povedal Tidli bratovi, „ty si vezmi dáždnik – je takisto ostrý. A začnime už! Pomaly bude tma ako vo vreci.“

„Ešte väčšia,“ povedal Fidli.

Zmrákal sa skutočne veľmi rýchlo; Alica myslila, že ide búrka. „Aký hustý a čierny mrak!“ zvolala. „A ako sa sem valí! Čože, vari len nemá krídla!“

„Vrana!“ zdesene zaškriekal Tidli. Nato milí bračekovci vzali nohy na plecia a už ich nebolo.

Alica vbehla do lesa a ostala stáť pod košatým stromom. „Tu ma nedostane,“ pomyslela si, „je taká veľká, že sa pomedzi tieto stromy nepretisne. Len keby tak netrepotala krídlami – v lese je z toho úplná víchrica – aha, niekomu odletel šál!“

Vlna a voda

PRI tých slovách šál zachytila a obzerala sa, komu asi patrí. Vtom sa z lesa vyrútila Biela kráľovná s rukami doširoka roztiahnutými, ani čo by letela. Alica jej šla so šálom zdvorilo naproti.

„Ako dobre, že som sa tu naďabila,“ povedala Alica, keď jej pomáhala so šálom.

Biela kráľovná na ňu hľadela bězmocne a vydesene a neprestajne si pošepty šomrala niečo ako „Chlieb s maslom – chlieb s maslom.“ „Ak sa máme nejako dohovoriť, musím začať sama,“ povedala si Alica. A tak sa bojazlivozvala: „Ach, Biela kráľovná! A či je to iba ošiaľ?“

„Neviem, prečo tak prekrúcaš slová,“ povedala Kráľovná. „Nevráví sa ,ó, šiaľ!‘, ale ,ó, šál!““

Alica si pomyslela, že nemá zmysel hneď na začiatku sa hádať, a tak sa iba usmiala a povedala: „Ak mi vaša výsost povie, ako to mám urobiť, tak vám ten šál založím, ako len najlepšie viem.“

„Ale ja nechcem, aby si mi ho zakladala,“ zastenala nešťastná Kráľovná, „veď si ho zakladám už dve hodiny!“

„Najlepšie by bolo,“ uvažovala Alica, „keby sa niekto staral o jej obliekanie.“ Bola totiž strašne neupravená. „Všetko má nakrivo,“ rozmyšľala, „a všade samý špendlík!“

„Môžem vám ten šál napraviť?“ ponúkla sa.

„Neviem, čo je s ním!“ povedala Kráľovná smutným hlasom. „Myslím, že má zlú náladu. Špendlila som ho tu, špendlila som ho tam, ale nič sa mu nepáči!“

„Ak si ho prišpendlíte iba na jednej strane, nemôžete ho

mať rovno," povedala Alice a zláhka jej ho naprávala.
„Prepánajána, a tie vaše vlasy!“

„Zamotala sa mi do nich kefa!“ vzdychla Kráľovná. „A hrebeň som včera stratila.“

Alice kefu opatrne z vlasov vymotala a ako-tak jej ich dala do poriadku. Pospínila jej ich vlásenkami a povedala: „No prosím, hned vyzeráte lepšie! Vy by ste mali mať komornú!“

„Veľmi rada ťa prijem!“ povedala Kráľovná. „Dostaneš dva groše na týždeň a každý druhý deň džem.“

Alice sa rozosmiala: „Ja k vám do služby nepôjdem – a džem neľúbim.“

„Ale to je veľmi dobrý džem,“ na to Kráľovná.

„Nie, dnes na džem vôbec nemám chut.“

„Dnes ho nedostaneš, ani keby si chcela,“ povedala Kráľovná. „Platí zásada: džem zajtra, džem včera – ale nikdy džem dnes.“

„Ale niekedy hádam len dôjde aj na džem dnes,“ namietla Alice.

„Nedôjde,“ povedala Kráľovná. „Džem je iba každý druhý deň. A dnes nie je druhý deň, všakáno?“

„Nerozumiem vám,“ povedala Alice. „Je to strašne domotané.“

„To je tak, keď sa žije dozadu,“ povedala Kráľovná milo, „spočiatku sa z toho každému trocha krúti hlava –“

„Žiť dozadu?!“ opakovala ohromená Alice. „Také niečo som ešte nikdy nepočula!“

„– ale má to jednu veľkú výhodu: pamäť ti slúži oboma smermi, dopredu i dozadu.“

„Moja pamäť mi určite slúži iba jedným smerom,“ povedala Alice. „Ved si nemôžem pamätať veci, čo sa ešte nestali!“

„To je veľmi biedna pamäť, čo slúži len dozadu,“ podotkla Kráľovná.

„A čo si vy pamätáte najlepšie?“ odvážila sa spýtať Alice.

„No povedzme to, čo sa stane oddnes o dva týždne,“ odpovedala Kráľovná akoby nič. „Napríklad ten kráľovský posol,“ pokračovala a pri tých slovách si prilepila na prst veľkú náplast, „odpykáva si vo väzení trest, na súd sa nedostane skôr než na budúcu stredu a zločin spácha, samozrejme, až nakoniec.“

„A čo keď zločin nespácha?“ spýtala sa Alice.

„To bude preňho najlepšie, nie?“ povedala Kráľovná a prst s náplastou si obviazala šnúročkou.

Proti tomu sa nedalo nič namietať. „Isteže, to bude preňho najlepšie,“ povedala Alice, „ale nie je preňho najlepšie, že si musí odpykať trest.“

„V tom sa myliš,“ povedala Kráľovná. „Potrestali ťa už niekedy?“

„Iba keď som niečo vyparila,“ povedala Alice.

„No vidíš, a to bolo pre teba najlepšie!“ povedala Kráľovná víťazoslávne.

„Áno, ale ja som pykala za to, čo som urobila,“ vysvetľovala Alice. „A to je rozdiel.“

„Aj keby si nič nevyparila,“ povedala Kráľovná, „bolo by to pre teba najlepšie, najlepšie, najlepšie, najlepšie!“ A s každým „najlepšie“ zvyšovala hlas, takže nakoniec už vrešťala.

Alice chcela namietnuť: „Ale v tom je nejaká chyba –“ no Kráľovná vrieskala už tak, že vetu nedokončila. „Au, au, au!“ škriekala Kráľovná a trepala rukou, akoby si ju chcela odhodiť. „Prst mi krváca! Au, au, au!“

Jačala, ako keď rušeň píska; Alice si zapchala uši.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa, keď si myslela, že ju Kráľovná počuje. „Pichli ste sa do prsta?“

„Ešte som sa nepichla,“ povedala Kráľovná, „ale čoskoro sa pichnem – au, au, au!“

„A kedyže sa to chystáte urobiť?“ spýtala sa Alice a bolo jej už do smiechu.

„Len čo si zopnem šál,“ zakvínila nešťastná Kráľovná, „sponka sa mi hned rozopne. Au, au!“ Ako to dopovedala,

sponka sa otvorila; Kráľovná ju schmatla a chcela ju znova zapnúť.

„Pozor!“ skríkla Alicia. „Zle ju držíte!“ Chytala sponku, ale bolo už neskoro. Špendlík sa zošmykol a pichol kráľovnú do prsta.

„Vidíš, preto mi z prsta tečie krv,“ povedala Alici s úsmevom. „Teraz, dúfam, už chápeš, ako to u nás chodí.“

„A prečo nepištíte teraz?“ spýtala sa Alicia, pripravená znova si zapchať uši.

„Načo?! Veď som si to už odpištala,“ vysvetľovala Kráľovná. „Načo pištať ešte raz?“

Medzitým sa vyjasnilo. „Vrana už asi odletela,“ povedala Alicia. „Aká som rada, že je preč, zdalo sa mi, že prichádza noc.“

„Keby som ja vedela byť rada!“ povedala Kráľovná. „Ale neviem, ako sa to robí. Aký si ty šťastný človek! Žiješ si tu v tomto lese a si rada, kedy sa ti zachce.“

„Len keby sa mi tu tak strašne necnelo!“ povedala Alicia smutne a pritom sa jej po lícach skotúlali dve veľké slzy.

„Nieže tak, nie!“ nešťastná Kráľovná zalomila rukami. „Uvedom si, že si už veľká. Uvedom si, aký kusisko cesty si dnes prešla. Uvedom si, koľko je hodín. Uvedom si, čo chceš, len mi tu neplač!“

Alica sa nezdržala a zasmiala sa, ešte celá uslzená. „Vari od toho uvedomovania prestane človek plakat?“ spýtala sa.

„Jasné, tak sa to robí,“ povedala Kráľovná rozhodne. „Dobre vieš, že nemožno robíť dve veci odrazu. Najprv si uvedom svoj vek – koľko máš rokov?“

„Rovných sedem a pol, skutočne.“

„Nemusíš vravieť „skutočne“,“ podotkla Kráľovná. „Aj tak ti verím. A teraz ti predložím ja niečo na uverenie: Ja mám práve sto jeden rokov, päť mesiacov a jeden deň.“

„To vám nemôžem uveriť!“ povedala Alicia.

„Nemôžeteš?“ súcitne sa spýtala Kráľovná. „Skús ešte raz. Zhlboka vdýchni a zavri oči!“

Alica sa zasmiala. „To je márne,“ krútila hlavou, „človek nemôže uveriť nemožnému.“

„Som presvedčená, že len prax ti chýba,“ povedala Kráľovná. „V tvojom veku som to trénovala každý deň pol hodiny. Čo – niekedy sa mi už pred raňajkami podarilo uveriť aj šiestim nemožnostiam. Aha, šál mi už zasa odletel!“

Sponka sa jej pri reči opäť rozopla a náhly závan vetra jej odvial šál až za potôčik. Kráľovná znova roziahla ruky a letela za ním a tentoraz sa jej podarilo zachytiť ho. „Mám ho!“ skríkla víťazoslávne. „Teraz uvidíš, ako si ho sama pripnem!“

„Dúfam, že prst vás už tak neboli?“ spýtala sa Alicia zdvorilo, keď za Kráľovnou prekročila potôčik.

„Už menej, už oveľa menej!“ zvolala Kráľovná a po každom slove jej hlas čoraz väčšmi prechádzal do vrešťania. „Meenej! Mee-nej! Meeee-nej! Mééé!“ Alicia sa strhla, lebo posledné slovo zamečala ľahavo ako ovca.

Pozrela na Kráľovnú a tá akoby sa z čista jasna zababušila do vlny. Alicia si pretrela oči a pozrela ešte raz. Vonkoncom nechápala, čo sa to robí, hádam len nie je v obchode? A za pultom – vari to tam naozaj sedí ovca? Nech si oči pretiera, koľko chce, nič sa nemení: je v tmavom obchodíku, laktami sa opiera o pult a oproti nej – stará Ovca. Sedí v kresle a pletie, občas prestane a pozrie na ňu cez veľké okuliare.

„Čo si kúpiš?“ Ovca prestala na chvíľu pliesť a zodvihla k nej hlavu.

„Ešte presne neviem,“ povedala Alicia ticho. „Ak je to možné, rada by som sa najprv poobzerala okolo seba.“

„Nech sa ti páči, pozriet sa môžeš pred seba, napravo i naľavo,“ povedala Ovca, „ale okolo seba sa pozriet nemôžeš, iba ak by si mala oči aj na tyle.“

To Alice nemala, a tak chodila od regálu a zakaždým k nemu obrátila hlavu.

Obchod bol plný rozmanitých a čudesných vecí – ale najzáhadnejšie bolo, že len čo sa zahľadela na niektorý regál, aby zistila, čo v ňom je, bol napodiv celkom prázdný, hoci všetky ostatné regály naokolo boli tovarom doslova prepcháte.

„Tie veci tu vari lietajú,“ zafňukala. Chvíľu totiž märne striehla na veľkú lesklú vec, čo raz vyzerala ako bábika a hned nato ako škatuľa na šitie, a vždy bola práve nad tým regálom, ktorý si prezerala. „Tá ma najväčšmi dráždi – ved ja jej ukážem –“ dodala, lebo zrazu jej prišla na um spásenosná myšlienka. „Budem ju sledovať až na najvyšší regál. Povalou hádam len nepreletí, a tak bude v koncoch!“

Ale aj tento plán stroskotal; vec prešla povalou tak pokojne, akoby nikdy nič iné nerobila.

„Si dievča, alebo vlk?“ spýtala sa Ovca a pribrala si ďalšie ihlice. „Ak sa budeš takto vrtieť, zakrúti sa mi hlava.“ Oháňala sa teraz už štrnástimi pármami ihlíc a Alice mohla na jej oči nechať.

„Ako môže pliesť toľkými ihlicami?“ žasla. „Čoraz väčšmi sa podobá na ježovca!“

„Vieš veslovať?“ spýtala sa Ovca a podávala jej pár ihlíc.

„Áno, trochu – ale nie na suchu – a nie ihlicami –“ odpovedala Alice váhavo, ale tu sa jej ihlice premenili na veslá, a už boli v lodičke plávajúcej medzi brehmi. Nuž veslovala, ako najlepšie vedela.

„Vystri krídla!“ skríkla Ovca a pribrala si ďalší pár ihlíc. Nezdalo sa, že na svoju poznámku čaká odpoveď, tak Alice nepovedala nič, iba ďalej veslovala. „Tá voda je akási čudná,“ pomyslela si. Veslá v nej tu a tam ostali trčiať a mala čo robiť, aby ich vytiahla.

„Vystri krídla! Vystri krídla!“ vykrikovala Ovca a priberala si ďalšie ihlice. „Inak chytis raka!“

„Malého pekného ráčika!“ pomyslela si Alice. „Keby sa mi tak podarilo nejakého chytiť...“

„Nepočuješ, že vravím ,Vystri krídla?“ skríkla Ovca nahnevane a vzala za hrst ihlíc.

„Ale počujem,“ povedala Alice, „vravíte to veľmi často a veľmi nahlas. Prosím vás, a kde sú tie raky?“

„Kde inde ako vo vode?!“ povedala Ovca, a keďže mala už plné ruky, zapichla si niekoľko ihlíc do vlasov. „Vystri krídla, vravíti ti!“

„Prečo mi stále vravíte ,Vystri krídla?“ spýtala sa Alice namrzene. „Ved nie som vták.“

„Ale si,“ povedala Ovca, „si malá hus. A veslá sú teraz tvojimi krídlami a ty ich musíš poriadne dvíhať, lebo inak ti ich voda strhne späť a udrúť ta tak, že spadneš. Tomu sa hovorí ,chytiť raka‘. Ale ty to nechápeš.“

To Alicu urazilo, nuž sa prestala s Ovcou zhovárať. Loďka sa zatiaľ ticho plavila ďalej, raz medzi trsmi vodných rastlín (tam jej veslá ostávali trčať vo vode ešte väčšmi) a hned zasa pod stromami, ale nad hlavou sa im stále mračili vysoké brehy.

„Ach, prosím! Ako tu vonia puškvorec!“ zvolala Alice natešene. „Naozaj, puškvorec – a aký je krásny!“

„Mňa oň prosíť nemusíš,“ povedala Ovca a ani nezodvihla hlavu od pletenia, „ja som ho ta nedala, ani brat ho stade nebudem.“

„Ja som chcela iba – prosím vás, môžeme na chvíľu zastať a trocha si z neho natrhať?“ prosíkala Alice.

„Ako ja môžem zastať?“ na to Ovca. „Prestaň veslovať, a loďka sa sama zastaví.“

A tak loďku unášal prúd, kým jemne nevkízla medzi rozhojané puškvorce. Alice si starostivo vyhrnula rukávy a drobné rúčky ponorila do vody až po lakte, aby puškvorec odtrhla čo najnižšie. Na chvíľu celkom zabudla na Ovcu i na jej pletenie. Naklánala sa ponad okraj loďky, až si namočila končeky rozstrapatených kučier a rozžiarenené žiadostivé oči hľadali nové a nové trsy voňavého puškvorca.

„Len aby sa loďka neprevrhla!“ vravela si. „Ach, tamten je prekrásny! Ale ho nedočiahnem.“ Hnevalo ju, prirodzene („Akoby mi to robil náročky,“ pomyslela si), že hoci sa jej podarilo natrhať veľa krásnych puškvorcov, odtrhnúť tie ešte krajšie sa jej nikdy nepodarilo.

„Najkrajšie sú vždy najďalej!“ vzdychla si nad zanovitosťou, s ktorou puškvorec rastie tak ďaleko. S rozpálenými lícami a zmáčanými vlasmi i rukami sa opäť usadila na svojom mieste a začala si ukladať objavené poklady.

Čo na tom, že len čo ho odtrhla, puškvorec vädol, strácal vôňu i krásu? Vedľaj ozajstný puškvorec vydrží iba krátko – a tento snový puškvorec pri jej nohách sa topil ani sneh. Alice si to ledva všimla, lebo naokolo bolo veľa iných čudesných vecí, ktoré ju zaujali.

Neprešli ďaleko, keď tu jej zrazu jedno veslo uviazlo vo vode a nedalo sa vytiahnuť (ako o tom Alice neskôr rozprávala) – tak sa stalo, že sa jej držadlo vzoprelo o bradu, a hoci chudera Alice niekoľkokrát vykríkla „Au, au, au!“, veslo ju zmietlo zo sedadla na kôpku puškvorcov.

Naštastie si ani trocha neublížila a čoskoro bola opäť na nohách. Ovca po celý čas plietla, akoby sa nič nestalo. „Pekného raka si chytla!“ ozvala sa, keď si Alice sadla na svoje miesto, celá naradovaná, že je ešte stále v loďke.

„Naozaj? Ja som nič nevidela,“ Alice nedôverčivo pozrela ponad okraj loďky do tmavej vody. „Škoda, že mi ušiel. Takého ráčika by som si strašne rada vzala domov.“ Ale Ovca sa len opovržlivо zasmiala a ďalej plietla.

„Je tu veľa rakov?“ spýtala sa Alice.

„Rakov a všeličoho iného,“ povedala Ovca, „bohatý výber, len sa rozhodnúť. Tak čo si chceš kúpiť?“

„Kúpiť?!“ opakovala Alice hlasom, v ktorom sa miešala hrôza s úžasom – lebo veslá, loďka i rieka, všetko vo chvíli zmizlo a ona bola zasa v malom tmavom obchodíku.

„Prosím si vajíčko,“ povedala placho. „Po čom sú?“

„Jedno – päť a pol groša, dve – dva groše,“ odvetila Ovca.

„Dve sú lacnejšie ako jedno?“ spýtala sa Alice prekvapená a vybraťa peňaženku.

„Áno, ale ak si kúpiš dve, musíš ich obidve zjest,“ povedala Ovca.

„Tak si prosím jedno,“ povedala Alice a položila peniaze na pult. „Kto vie,“ rozmyšľala, „obidve nemusia byť dobré.“

Ovca hodila peniaze do škatule a povedala: „Do ruky nikomu nič nedávam – to sa tu nerobí –, vezmi si ho sama.“

Keď to povedala, prešla na druhý koniec obchodu a postavila vajíčko do regála.

„Rada by som vedela, prečo sa to tu nerobí?“ rozmyšľala Alice, keď si habkavo hľadala cestu pomedzi stoly a stoličky, lebo na konci bol obchod veľmi tmavý. „Čím dlhšie idem za tým vajíčkom, tým je akosi ďalej. Je toto vôbec stolička? Namojdušu – veď to má konáre! Čudné, že tu rastú stromy! Ba je tu dokonca aj potôčik! Teda len čo je pravda – čudnejší obchod som v živote nevidela!“

Šla ďalej a za každým krokom sa čoraz väčšmi čudovala, lebo len čo sa k niečomu priblížila, v tej chvíli sa to zmenilo na strom. Bola už skoro presvedčená, že to isté sa stane aj s vajíčkom.

Hupky-Dupky

ALE vajíčko len rástlo a rástlo a čoraz väčšmi sa podobalo na človeka. Zo vzdialosti niekoľkých metrov Alica rozoznala na ňom oči, nos i ústa. Keď prišla až k nemu, jasne videla, že je to sám HUPKY-DUPKY. „Nik iný to nemôže byť!“ povedala si. „Viem to tak iste, akoby to mal napísané na tvári!“

Na tú obrovskú tvár sa to dalo hravo napísat aj sto ráz. Hupky-Dupky, s nohami skrízenými ani Turek, sedel na vysokom múriku – múrik bol hore taký úzky, že ho Alica až obdivovala, ako vie udržať rovnováhu –, no keďže oči mal merovo upreté opačným smerom a vôbec si ju nevšímal, prichodil jej ani vypchatý panák.

„Vyzerá celkom ako vajíčko!“ povedala nahlas a stála tam s vystretnými rukami, že ho zachytí, keby spadol.

„Ak dakoho pokladajú za vajce,“ ozval sa Hupky-Dupky po dlhšom mlčaní a pozeral pritom kamsi bokom, „to by nasrdilo aj anjela!“

„Ja som, prosím, povedala, že iba tak vyzeráte,“ zmierlivo vysvetľovala Alica. „A niektoré vajíčka sú celkom pekné,“ dodala, lebo mu chcela zálichotiť.

„Niektorí ľudia,“ povedal Hupky-Dupky a ani teraz na Alicu nepozrel, „nemajú ani byťku rozumu!“

Alica nevedela, čo na to povedať, lebo akýže je to rozhovor, keď Hupky-Dupky nič nevraví jej – poslednú poznámku adresoval podľa všetkého jednému zo stromov. Nuž tam iba stála a ticho si recitovala:

*Hupky-Dupky, kde si si to sadol?
Hupky-Dupky, ved si odtiaľ spadol!*

*Oj, beda, trikrát beda,
nik ťa už naspäť nedá,
ani jazdci pána Kráľa, ani jeho pechota...*

„Posledný verš je na tú básničku pridlhý,“ dodala takmer nahlas, lebo zabudla, že ju Hupky-Dupky môže počuť.

„Čo tam tak stojíš a čo si to šomreš?!“ ozval sa Hupky-Dupky a prvý raz na ňu pozrel. „Radšej mi povedz, ako sa voláš a čo robíš.“

„Volám sa Alica, ale –“

„Aké hlúpe meno!“ namrzene ju prerušil Hupky-Dupky. „Čo vlastne znamená?“

„A či meno musí niečo znamenať?“ spýtala sa Alica prekvapene.

„Pravdaže musí,“ povedal Hupky-Dupky, ba na pol úst sa aj usmial, „z môjho mena sa napríklad dá usúdiť, akú mám podobu a ako sa pohybujem – a je to podoba veľmi pekná. Pri takom mene, aké máš ty, možno mať hocjakú podobu.“

„Prečo tam sedíte tak sám?“ spýtala sa Alica, lebo sa s ním nechcela škrieiptiť.

„Prečo?! Lebo tu nikto nesedí so mnou!“ zvolal Hupky-Dupky. „Myslela si si, že ti na to neviem odpovedať? Pokojne sa pýtaj ďalej!“

„Nemyslíte, že na zemi by to bolo istejšie?“ Alica to povedala preto, lebo sa o to čudné stvorenie úprimne bála, nemala to byť hádanka. „Ten múrik je taký úzky!“

„Dávaš nemožne ľahké hádanky!“ zahundral Hupky-Dupky. „Jasné, že si to nemyslím. No ak by som náhodou spadol – čo sa, samozrejme, nestane –, ale ak by som predsa len –“ Tu našpúlil perý a zatváril sa náramne vznešene, že sa Alica ledva zdržala smiechu. „Ak by som predsa len spadol,“ pokračoval, „Kráľ mi dal svoje kráľovské slovo – bledneš, čo? Ani sa ti nesnívalo, že poviem čosi také, však? – Slovom, Kráľ mi dal svoje kráľovské slovo, že – že –“

„Že pošle svojich jazdcov i svoju pehotu,“ skočila mu Alice do reči nie práve najrozumnejšie.

„Čo je veľa, to je veľa!“ skríkol rozzúrený Hupky-Dupky. „Ty si tajne načúvala za dverami – a za stromami – a za komínom – inak by si to nevedela!“

„Nepočúvala som, verte mi,“ pokojne povedala Alice. „Stojí to tak v knihe.“

„Ach táák! Čo všetko v knihách nepopíšu,“ povedal Hupky-Dupky už miernejšie, „a potom to nazvú Dejiny Anglicka. Nože, dobre sa na mňa pozri! Áno, ja som sa zhováral už aj s Kráľom, takého človeka nestretneš na každom kroku; no aby si videla, že som nespyšnel, môžeš mi potriať ruku!“ Nato sa zaškeril od ucha k uchu, naklonil sa k nej (len-len že pritom nespadol) a vystrel ruku. Stisla mu ju a pozerala naň s obavami. „Ak sa zasmeje ešte väčšmi, kútiky úst sa mu vzadu spoja,“ pomyslela si, „a čo sa potom stane s jeho hlavou! Ved' by mu mohla odpadnúť.“

„Áno, vraj pošle všetkých svojich jazdcov i svoju pehotu,“ pokračoval Hupky-Dupky. „A tí ma hned' a zaraz zodvihnu, tak veru! Ale príliš sa ponáhľame; vráťme sa k tvojej predposlednej poznámke.“

„Lutujem, ale nepamätam sa, ktorá to bola,“ povedala Alice zdvorilo.

„Tak začnime o niečom celkom inom,“ navrhol Hupky-Dupky, „v tom prípade je rad na mne, aby som rozhadol, o čom bude reč.“ („Hovorí, akoby to bola nejaká hra!“ pomyslela si Alice.) „Dám ti otázku. Koľko si vravela, že máš rokov?“

Alice si to chytrou zrátala a potom povedala: „Sedem rokov a šesť mesiacov.“

„Zle!“ zvolal Hupky-Dupky víťazne. „Ved' si nič také nevravela.“

„Nazdala som sa, že chcete vedieť, koľko mám rokov,“ vysvetlovala Alice.

„Keby som to chcel vedieť, tak to poviem,“ povedal Hupky-Dupky.

Alica sa nechcela hádať, nuž nepovedala nič.

„Sedem rokov a šesť mesiacov,“ opakoval Hupky-Dupky zamyslene. „Nepríjemný vek. Keby si sa ma bola spýtala, bol by som ti poradil: „V siedmich prestaň“ – ale teraz je už neskoro.“

„Nikdy som si nepýtala radu, či mám rást, alebo nemám,“ nahnevala sa Alicia.

„Taká si pyšná?“ pýtal sa.

To Alicu nazlostilo ešte väčšmi. „Chcem tým povedať,“ vysvetľovala odmerane, „že človek si sám nemôže pomôcť, tak či tak starne.“

„Človek sám – azda nie,“ povedal Hupky-Dupky, „ale dvaja môžu. Keby ti bol niekto pomohol, mohla si v siedmich prestať.“

„Aký máte krásny opasok!“ povedala zrazu Alicia. (O veku sa toho už narožprávali dosť, a ak naozaj mali sami rozhodovať, o čom bude reč, teraz bola na rade ona.)

„Vlastne,“ ihneď sa opravila, „chcela som povedať – krásnu viazanku – Nie! Opasok! – Prepáčte, prosím,“ dodala zúfalo, lebo Hupky-Dupky sa tváril veľmi urazene a Alicia už skoro ľutovala, že zvolila tento predmet rozhovoru. „Keby som ja vedela,“ myslala si, „kde má krk a kde pási!“

Hupky-Dupky bol očividne veľmi nahnevaný; hodnú chvíľu nepovedal vôbec nič. Keď sa konečne ozval, zahndral hlbokým basom:

„Taká bezočivosť,“ povedal. „Ako si môže niekto myliť viazanku s opaskom!“

„Uvedomujem si, že je to trestuhodná nevedomosť,“ povedala Alicia pokorne a tým si Hupky-Dupkyho znova udobrila.

„Viazanka je to, dievča, a naozaj krásna, ako vravíš. Dostal som ju ako dar od Bieleho kráľa a Bielej kráľovnej. Tak veru.“

„Vážne?“ potešila sa Alicia, že predsa len vybrała dobrý predmet rozhovoru.

„Dali mi ju,“ pokračoval Hupky-Dupky zamyslene, prehodil si jednu nohu cez druhú a objal si ich rukami, „dali mi ju – ako dar na nenanodeniny.“

„Ako prosím? Prepáčte –“ prerušila ho Alicia nechápavo.

„Ved ja som sa neurazil,“ povedal Hupky-Dupky.

„Chcela som sa iba spýtať, čo je to dar na nenanodeniny?“

„Čo by to malo byť! Nuž dar, ktorý dostaneš, keď nemáš narodeniny.“

Alica chvíľu uvažovala. „Ja mám radšej dary na narodeniny,“ povedala napokon.

„Nevieš, čo vravíš!“ skríkol Hupky-Dupky. „Koľko dní má rok?“

„Tristo šesťdesiat päť,“ povedala Alicia.

„A koľko ráz do roka máš narodeniny?“

„No raz.“

„A keď od tristo šesťdesiat päť odrátaš jeden, koľko ti zostane?“

„Tristo šesťdesiat štyri, pochopiteľne.“

Hupky-Dupky sa zatváril neisto. „Radšej by som to mal vyrátané na papieri,“ povedal.

Alica sa musela usmiať, ale vytiahla zápisník a napísala mu to:

365

–1

364

Hupky-Dupky vzal zápisník a starostlivo si ho prezeral.

„Áno, myslím, že je to v poriadku –“ začal.

„Ale ved ho držíte dolu hlavou!“ skočila mu do reči Alicia.

„Vskutku!“ povedal Hupky-Dupky veselo, keď mu ho obrátila. „Hned sa mi zdal akýsi čudný. Ako som povedal, myslím, že je to v poriadku – na dôkladnejšiu kontrolo niet

teraz času –, no a z toho vidieť, že do roka je tristo šesťdesiatštyri dni, kedy môžeš dostať dar na nenanodeniny –“

„Iste,“ povedala Alice.

„A iba jeden na narodeniny, však? No prosím – to je tá tvoja sláva!“

„Neviem, čo myslíte tou slávou?“ povedala Alice.

Hupky-Dupky sa opovrživo usmial. „Ako inak, veď som ti to ešte nevysvetlil. Chcel som tým povedať, že som ťa porazil svojím argumentom.“

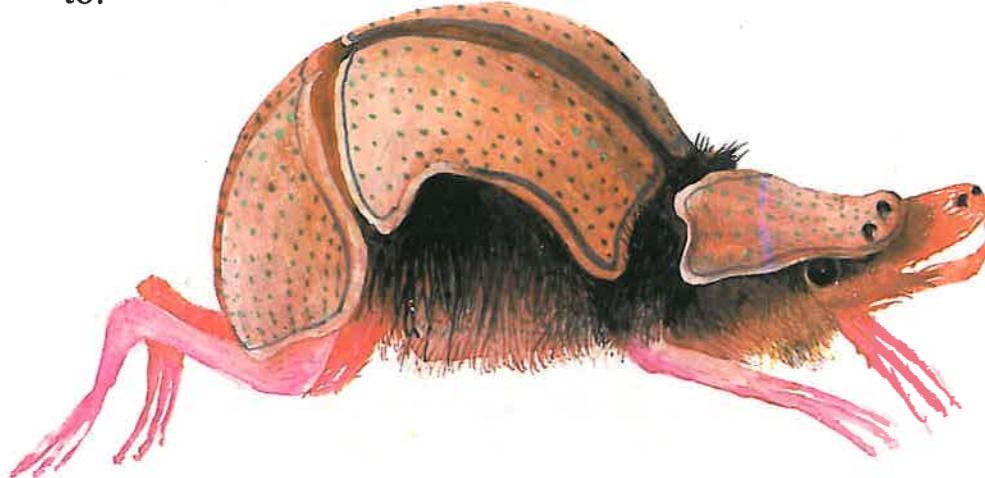
„Ale ‚sláva‘ neznamená predsa ‚poraziť niekoho argumentom‘,“ namietla Alice.

„Ak nejaké slovo použijem ja,“ povedal Hupky-Dupky povýšene, „znamená presne to, čo chcem, aby znamenalo – nič viac a nič menej.“

„Otázka je,“ povedala Alice, „či dokážete, aby slová mali také rozdielne významy.“

„Otázka je, kto o tom rozhoduje,“ povedal Hupky-Dupky, „to je všetko.“

Alice bola taká zmätená, že sa nezmohla ani na slovo. Po chvíli Hupky-Dupky začal znova: „Niektoré sú nepoddajné, najmä slovesá, tie sú najpyšnejšie; s prídavnými menami si môžeš robiť, čo sa ti zachce, so slovesami nie – hoci aj tých som už skrotil peknú kôpku! Nepreniknuteľnosť! Tak je to!“

„Vysvetlili by ste mi, prosím,“ povedala Alice, „čo to znamená?“

„Teraz hovoríš ako rozumné dievča,“ spokojne povedal Hupky-Dupky. „Nepreniknuteľnosť znamená, že sme sa o tej veci narozáprávali už dosť a že by bolo dobre, keby si povedala, čo chceš robiť ďalej, lebo predpokladám, že tu nechceš zostať do smrti.“

„Na jedno slovo to znamená veru dosť,“ povedala Alice zamyslene.

„Keď od niektorého slova žiadam toľkoto práce,“ povedal Hupky-Dupky, „vždy mu priplatím.“

„No toto!“ Na viac sa Alice od úžasu nezmohla.

„Mala by si ich vidieť v sobotu večer,“ pokračoval Hupky-Dupky a kýval hlavou na obidve strany, „keď si prídu po výplatu.“

(Alice sa ho neodvážila spýtať, čím ich vypláca, nuž vám to ani ja neprezradím.)

„Zdá sa, že viete dôtipne vyložiť každé slovo,“ povedala Alice. „Vysvetlili by ste mi láskavo báseň, ktorá sa volá ‚Taradúr‘?“

„Najprv si ju musím vypočuť,“ povedal Hupky-Dupky.

„Vysvetlím ti každú báseň, akú kto kedy vymyslel – ba aj veľa takých, aké ešte nik nevymyslel.“

Vyzeralo to slabne, a tak Alice zarecitovala prvé verše:

*Pražne je; hľa, slizopružké jazvrty
zotradierne kolodujú po zátraví.
Vechtogáje clivia na tie vývrtky,
prasotnačky výstia, zlubčia – čo to spraví?*

„Na začiatok to postačí,“ skočil jej do reči Hupky-Dupky. „Je tam veľa ľahkých slov. ‚Pražne‘, to znamená čas okolo poludnia, keď sa obed začína pražiť, prípadne opekať na ražni.“

„To by sedelo,“ povedala Alice. „A ‚slizopružké‘?“

„Nuž, „slizopružké“ je všetko, čo je zároveň slizké, pružné a klzké, teda vlnké, ohybné a hybké. To je jedno z kufríkových slov – napcháš do neho aj tri-štyri významy odrazu.“

„Rozumiem,“ povedala Alice zamyslene, „a čo „jazvrtyk“?“

„To sú zvieratá,“ povedal Hupky-Dupky. „Jazvrtyka vyzerá trocha ako jazvec a trocha ako jašterička (tú pripomína aj svoju vrtkostou) a – prirodzene – má veľa spoločného aj s vrtákmi.“

„Vyzerajú asi veľmi čudne.“

„Hej,“ potvrdil Hupky-Dupky. „Hniezdia pod slnečnými hodinami a živia sa syrom.“

„A čo znamená „zotradierne kolodujú po zátraví“?“

„No, „kolodovať“ znamená chodiť dookola spôsobom, ktorý pripomína pochodovanie. „Zotradierne kolodovať“ znamená, že takto chodia veľmi vytrvalo – ako zotrvačníky – a je tu možnosť, že po čase vyhľbia do zeme dieru; stáva sa to.“

„A „zátravie“, to je asi trávnik za slnečnými hodinami,“ povedala Alice, prekvapená vlastnou duchaplnosťou.

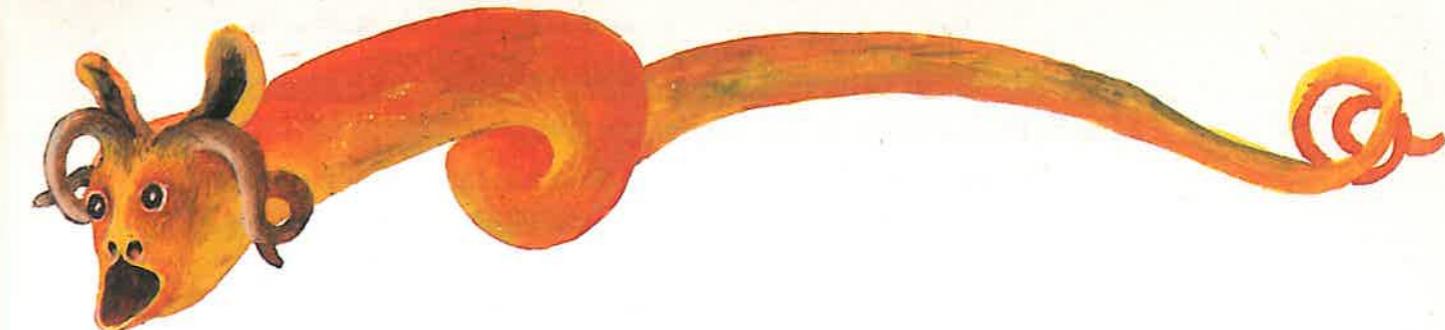
„Skoro správne. Áno, je to trávnik, ibaže nie za, ale pred slnečnými hodinami. Nech ťa to nemýli – ved’ vieš, že sa podobne vratí „záprazie“, „na záprazi“, a takisto to znamená miesto pred prahom domu. – No a potom tam máš „vechfogáje“. To je druh papagájov – také chudé, slabé, napoly vypĺznuté vtáčiky, niečo ako živý mop – ved’ takmer už aj vyhynuli.“

„Aha. A „prasotnačky“? Aj to sú asi zvieratá, či nie?“ spýtala sa Alice. „Bojím sa, že zneužívam vašu láskavosť.“

„„Prasotnačky“ – to máš zasa také kufríkové slovo. Podobajú sa na drobné zelené prasiatka, ale v podstate je to druh suchozemskej korytnačky. Predné nohy majú zahnuté, takže chodia akoby po kolenách, a zvyškom tela pri chôdzi zvláštne mykajú.“

„A čo v básni robia všetky tie zvieratá?“

„Ako tomu rozumiem ja, sú vyplášnené kolodovaním

jazvrtiek. Pochopiteľne, majú strach o svoje hniezda. Vechfogáje len „clivia“, to znamená smutne, clivo hľadia, prasotnačky sú energickejšie: „výstia“ – teda výstražne pišťia a výskajú, ba aj „zlubčia“, zmätene a zlostne bučia – to treba počuť, uprostred je vždy akési kýchnutie... Ale kto ti, prepánajána, recitoval takú ľažkú báseň?“

„Čítala som ju v knihe,“ povedala Alice.

„Aj Fidli mi jednu recitoval, ale tá bola oveľa ľahšia.“

„Ech, bánsne,“ Hupky-Dupky prudko rozhodil veľké ruky,
„keď na to príde,
zarecitujem ti ich
ako hocikto iný.“

„Ale na to skutočne nemusí prísť!“ skočila mu Alice do reči, lebo dúfala, že ho ešte včas zarazí.

„Báseň, ktorú ti zarecitujem,“ pokračoval a jej poznámku si ani nevšimol, „bola napísaná špeciálne pre tvoje pobavenie.“

Alice si povedala, že by si ju teda mala vypočuť. Nuž si sadla a neveselo povedala: „Dakujem.“

*V zime, keď kraj je ako mlieko biely,
spievam ti pieseň; snáď ťa rozveselí.*

„Ibaže ja ju nespievam,“ vysvetľoval Hupky-Dupky.
„To vidím,“ povedala Alice.

„Ak vidíš, či spievam, alebo nie, máš veru mimoriadne
bystré oči,“ poznamenal Hupky-Dupky príkro. Alice
zmíkla.

*Na jar, keď hora rovuje sa celá,
poviem ti, prečo pieseň moja znala.*

„Pekne ďakujem,“ povedala Alice.

*V lete, keď slnce v zenite sa zjaví,
pochopíš zmysel môjho spevu pravý.*

*A keď sa jeseň zlatá vráti znova,
zapiš si, prosím, piesne mojej slová.*

„Zapíšem, len či ich dovtedy nezabudnem,“ povedala Alice.

„Nechaj si tie poznámky!“ povedal Hupky-Dupky. „Nemajú zmysel a iba čo ma mýlia.“

*Odoslal som odkaz rybám:
„Pošlite mi, čo mi chýba!“*

*Morské rybky na to: „Pane,
Vašu ctenú žiadost máme,*

*vyhovieť sa jej však nedá.
Nechcete aj modré z neba?“*

„Lutujem, ale ja tomu nerozumiem.“

„Dalej je to už zrozumiteľnejšie,“ odpovedal Hupky-Dupky.

*Opäť som im odkaz poslal:
„Nerobte si zo mňa osla!“*

*Ryby na to drzo: „Viete,
dnes to nejde – azda v lete.“*

*Varoval som zas a znova,
nedbali na moje slová.*

*Vzal som veľký kotol na ne,
presne ako som mal v pláne.*

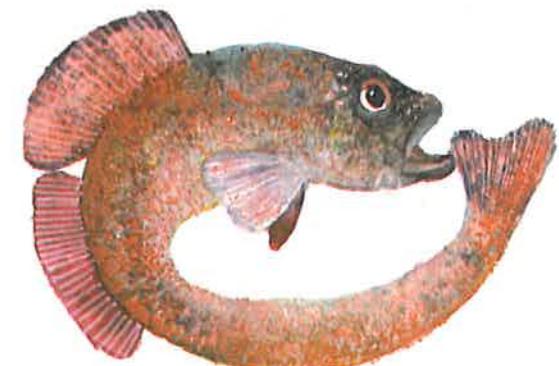
*Hroznou pomstou zrak mi horel,
div som z toho neochorel.*

*Zrazu ktosi prišiel – hlási:
„Malé rybky spať šli asi.“*

*Riekol som mu: „Treba súrne
zobudiť tie ryby spurné.“*

*Zreval som to veľmi hlasne:
„Zobudiť ich bežte! Jasné?“*

Hupky-Dupky pri recitovaní neprestajne zvyšoval hlas,
takže posledné slová už takmer vrieskal. Alicu striaslo.

„Tým posličkom by som nechcela byť za nič na svete!“
pomyslela si.

„Či som s vami husi pásol?
Načo toľko kriku?“ žasol.

Tvár mal chladnú a bol hrdý,
šiel by vraj, no ja ho srdím...

Vývrtku som vrtko zobrajal,
sám som sa k nim nocou pobral.

Brána bola na tri zámky.
Klopem, až mi tuhnú hánky,

kopem, búcham na tie vráta,
zrazu trhnem klučkou, a tá –

Dlho bolo ticho.

„To je celé?“ spýtala sa Alicia bojazlivо.

„Celé,“ prisvedčil Hupky-Dupky. „Maj sa dobre.“

„Prišlo to trocha nečakane,“ pomyslela si Alicia. Ale po takom výrečnom pokyne sa jej zdalo neslušné zostať tam čo len o minútu dlhšie. Vstala teda a vystrela ruku. „Dobre sa majte a do videnia!“ povedala čo možno najveselšie.

„Aj keby sme sa niekedy stretli, nespoznal by som ťa,“ odpovedal Hupky-Dupky nevrlo a podal jej iba jeden prst.
„Si taká istá ako druhí ľudia.“

„Ľudia sa zvyčajne poznávajú podľa tváre,“ poznamenala Alicia zamyslene.

„Vedľ práve v tom je to,“ povedal Hupky-Dupky. „Tvár máš ako každý iný – dve oči – tuto (palcom dva razy ďobol do vzduchu, aby naznačil, kde ich má), medzi nimi nos. a pod ním ústa. Večne to isté. Keby si mala napríklad obe oči na jednej strane nosa – alebo ústa na čele – to by už bolo dačo.“

„Ale to by nebolo pekné,“ namietla Alicia.

Hupky-Dupky iba zatvoril oči a povedal: „Nič nevrav, kým si to neskúsila.“

Alicia chvíľu čakala, či ešte voľačo povie, ale keď Hupky-Dupky oči viac neotvoril a ani inak ju nebral na vedomie, povedala ešte raz „Majte sa dobre!“, a keď sa nedočkala odpovede, ticho odišla. Po ceste si však vravela: „Nesympatickejšieho –“ (a zopakovala to aj nahlas, lebo sa jej páčilo také dlhé slovo) „– nesympatickejšieho človeka som ešte –“ Vetu však už nedokončila, lebo v tej chvíli otriasol lesom ohlušujúci rachot.

Lev a Jednorožec

VTOM sa po lese rozbehli vojaci. Najprv bežali po dvoch a po troch, potom po desiatich a po dvadsiatich, a napokon v takých húfoch, akoby chceli zaplniť celý les. Alice sa skryla za strom, lebo sa bála, že ju zašliapu, a stade ich pozorovala.

Takých nemotorných vojakov ešte nikdy nevidela. Jedno staj sa o čoči potkýnali a zakaždým, keď niektorý padol, potkli sa o neho niekoľkí ďalší, takže všade na zemi ležali kôpky vojakov.

Potom prišlo jazdectvo. Keďže kone mali po štyri nohy, držali sa na nich o niečo lepšie než pešiaci, ale aj kone sa chvíľami potkýnali a bolo takmer pravidlom, že keď sa potkol kôň, jazdec z neho hneď spadol. Zmätok bol čoraz väčší, a tak si Alice vydýchla, keď sa jej podarilo vyjsť z lesa na čistinku. Našla tam Bieleho kráľa – sedel na zemi a usilovne si čosi zapisoval do notesa.

„Vyslal som ich všetkých!“ zvolal nadšene, keď zbadal Alicu. „Nestretla si v lese nejakých vojakov, dievčica?“

„Stretla,“ povedala Alice, „myslím, že ich bolo niekoľko tisíc.“

„Presne štyritisíc dvestosedem,“ nazrel Kráľ do notesa. „Vieš, nemohol som poslať všetky kone, lebo dva potrebujem do hry. Aj dvaja poslovia chýbajú. Obaja museli odísť do mesta. Pozri sa na cestu, či tam dakoho vidieť!“

„Nikoho,“ povedala Alice.

„Teda mať také oči,“ povedal Kráľ závistivo, „aby som videl aj Nikoho! A v takej diaľke! Pri takomto svetle mám čo robiť, aby som vôbec niekoho videl!“

Alica nepočula, čo vravel, uprene hľadela na cestu a jednou rukou si zacláňala oči. „Už niekoho vidím!“ zvolala zrazu. „Ale akosi sa vlečie a – ako čudne sa správa!“ (Posol totiž ustavične hopkal, krútil sa ako úhor a veľkými rukami mával ako vejármi.)

„Prečo čudne?!“ ohradil sa Kráľ. „Je to anglosaský posol – a tak má anglosaské spôsoby. Ostatne, správa sa tak len vtedy, keď je šťastný. Volá sa Hijo.“ (Vyslovil to ako Hio.)

Alica mimovoľne začala odriekať: „Mám rada chlapca na H, lebo je hravý. Nemám rada chlapca na H, lebo je hanblivý. Kŕmim ho – kŕmim ho – kŕmim ho husacinou a hriankami. Volá sa Hijo a žije v –“

„Žije v Holandsku,“ nečakane sa zapojil do hry Kráľ, pokým si Alice márne vymýšľala nejakú krajinu, čo by sa začínala na H. „Druhý posol sa volá Hota. Ja totiž potrebujem dvoch – sem i ta. Jedného na cestu sem, druhého na cestu ta.“

„Prosím?“

„Prosíš zbytočne, ja nič nemám,“ odpovedal jej Kráľ.

„Chcela som povedať len to, že nerozumiem,“ vysvetľovala Alice. „Prečo jedného na cestu ta a druhého na cestu nazad?“

„Ved ti vravím,“ opakoval Kráľ netrpezlivo, „že potrebujem dvoch – jedného, ktorý po niečo ide, a druhého, ktorý mi to prinesie.“

V tej chvíli k nim došiel posol. Ledva lapal dych a nevládal vypovedať ani slovo, iba čo rukami mával okolo seba a strašne sa na chudáka Kráľa škľabil.

„Táto slečinka ťa má rada na H,“ predstavoval mu Kráľ Alicu v nádeji, že odpúta poslovu pozornosť od seba – no márne – jeho anglosaské spôsoby sa prejavovali čoraz nápadnejšie, navyše divo gúľal veľkými očiskami.

„Naháňaš mi strach!“ povedal Kráľ. „Idú na mňa mdloby. Daj mi husacinu!“

Posol vybral z vreca, čo mu viselo na krku, husacie stehno a Kráľ ho pažravo obhrýzol. Alice sa na tom výborne zabávala.

„Ešte husacinu!“ povedal Kráľ.

„Už tu mám iba hrianku,“ nazrel posol do vreca.

„Tak hrianku,“ zašeplal Kráľ chabo.

Alicu potešilo, keď videla, že po hriankach pookrial.

„Keď na človeka idú mdloby, niet nad hrianku,“ povedal Kráľ a s chutou chrúmal.

„Podľa mňa niet nič lepšie ako poffkať vás studenou vodou,“ navrhovala Alice, „alebo privoňať čpavok.“

„Nepovedal som, že niet nič lepšie,“ odsekol jej Kráľ, „povedal som len, že niet nad hrianku...“ A to sa Alice neodvážila poprieť.

„Koho si stretol na ceste?“ spýtal sa Kráľ posla a natiahol ruku, aby mu podal ďalšiu hrianku.

„Nikoho,“ povedal posol.

„Ale čo!“ na to Kráľ. „Aj táto slečinka ho videla. Tak ten Nikto sa vlečie ešte pomalšie než ty.“

„Robím, čo je v mojich silách,“ zamračil sa posol. „Som presvedčený, že nikto nechodí rýchlejšie než ja.“

„Nechodí,“ prisvedčil kráľ, „lebo by tu bol prvý. No ak si si už vydýchol, mohol by si nám porozprávať, čo sa robí v meste.“

„Ja vám to pošepkám,“ povedal posol, priložil dlane k ústam ako trúbku a nahol sa ku Kráľovmu uchu. Alicu to mrzelo, lebo aj ona sa chcela dozvedieť, čo je nové. Posol však vôbec nešepkal, ale zreval, ako len vládal: „Už sú zase v sebe!“

„To je podľa teba šepot?“ zvolal chudák Kráľ, vyskočil a celý sa striasol. „Ak to urobíš ešte raz, zmlátim ťa ako žito. Zhučalo mi to v hlave ako zemetrasenie.“

„To by bolo mizerné zemetrasenie!“ pomyslela si Alice. „Kto je zasa v sebe?“ odvážila sa spýtať.

„Lev a Jednorožec, kto iný,“ povedal Kráľ.

„Bijú sa o korunu?“

„Áno,“ povedal Kráľ, „a je to do popuku, lebo tá koruna je vlastne moja. Podme sa na nich pozriet!“ Rozbehli sa a Alice si cestou opakovala slová starej piesne:

*O korunu ruvali sa
Jednorožec s Levom,
utržili riadny výprask,
nükali ich chlebom,
nükali ich čiernym, bielym,
tortou s hroziencami,
až nakoniec bubny zneli:
Practe sa už, páni!*

„A – dostane – víťaz – korunu?“ vyrážala zo seba zadýchčaná Alice.

„Ešteže čo! Nie!“ povedal Kráľ. „Ako ti to mohlo prísť na um!“

„Prosím – buďte – taký dobrý – a zastavte – len na chvíľočku,“ dychčala Alice o kúsok ďalej.

„Taký dobrý som,“ povedal Kráľ, „ibaže nie som taký mocný. Chvíľočka prebehne strašne rýchlo. To by si skôr zastavila Bystronohého!“

Alice ledva lapala dych, hovoríť nevládala, tak bežali mlčky ďalej, kým nezazreli akýsi húf, uprostred ktorého sa bili Lev s Jednorožcom. Okolo nich sa kúdolili mračná prachu a sprvu ich Alice ani nerozoznala, no Jednorožca čoskoro spoznala podľa rohu.

Stali si k druhému poslovi, Hotovi, ktorý sledoval boj postojačky, v jednej ruke šálka čaju, v druhej krajec chleba s maslom. (Lebo Hota bol vlastne Klobučník a Hijo Aprílový zajac.)

„Práve ho prepustili z väzenia, a keď ho zatvárali, nestihol sa ani naolovrantovať,“ pošepol Hijo Alici, „a vo väzení im dávali iba lastúry z ustríc – vidíte, aký je hladný a smädný. Ako sa máš, chlapče?“ prihovoril sa Hotovi a nežne ho objal okolo krku.

Hota sa obzrel, prikývol a ďalej jedol chlieb s maslom.
 „Dobre sa ti vodilo vo väzení, chlapče?“ spýtal sa Hijo.
 Hota sa znova obzrel, po tvári mu stekali slzy, ale slovka nepreriekol.

„No tak vrat!“ netrpezlivo skríkol Hijo. Ale Hota iba prežúval a popíjal čaj.

„Tak ty nechceš rozprávať?!“ skríkol znova Kráľ. „Ako im to ide?“ Hota zúfalo prehltol kusisko chleba s maslom.

„Ide im to veľmi dobre,“ zadúšal sa, „obaja boli na zemi už asi osemdesiat sedem ráz.“

„To znamená, že už čoskoro začnú roznášať biely a čierny chlieb, nie?“ utrúsilala Alicia.

„Chlieb už na nich čaká,“ povedal Hota, „aj tento, čo jem, je z neho.“

V boji nastala prestávka, Lev a Jednorožec si sadli, hlasno odfukovali a kráľ zvolal: „Desaťminútová prestávka na občerstvenie!“

Hijo a Hota sa hned dali do práce. Roznášali podnosy s bielym a čiernym chlebom. Aj Alicia kúsok ochutnala, ale bol veľmi suchý.

„Dnes sa už, myslím, v zápase nebude pokračovať,“ povedal Kráľ Hotovi. „Chod a rozkáž, nech zabubnujú!“ A Hota odhopkal ako lúčna kobylka.

Alicia ho chvíľu mlčky pozorovala. Zrazu sa potešila a ukázala prstom: „Aha! Aha! Cez pole beží Biela kráľovná! Vyletela z tamtoho lesa. Utekať vie, len čo je pravda!“

„Určite ju naháňa nejaký nepriateľ,“ povedal Kráľ a ani sa len neobzrel. „V tom lese je ich plno.“

„A vy jej nejdete na pomoc?“ spýtala sa Alicia, prekvapená, že to berie tak naľahko.

„Nie, nemá to zmysel,“ povedal Kráľ. „Beží strašne rýchlo. To by si skôr chytilla Bystronohého! Ale ak chceš, urobím si o nej poznámku. – Je to milé stvorenie,“ vravel si ticho, keď otváral notes. „Ako sa píše ,milé? S mäkkým ,i, či s tvrdým ,y?“

Tu sa k nim dovielok Jednorožec s rukami vo vreckách. Keď prechádzal popri nich, pozrel na Kráľa a povedal: „Ale som mu dal!“

„No – ako tak,“ odpovedal Kráľ trocha nervózne.
 „Rohom si ho nemal prebodávať.“

„Neublížil som mu,“ ledabolo mu odpovedal Jednorožec a chcel ísť ďalej, no vtom zbadal Alicu. Obrátil sa a chvíľu si ju prezeral s hlbokým odporom.

„Toto tu – to je čo?“ spýtal sa napokon.

„To je dievčatko,“ ochotne odpovedal Hijo, predstúpil pred Alicu a podľa anglosaských dvorných spôsobov k nej vystrel obe ruky. „Dnes sme ju našli. V životnej veľkosti a s veľkou životnosťou!“

„Ja som si vždy myšľel, že to sú len vybájené obludy!“ povedal Jednorožec. „A je živé?“

„Vie rozprávať,“ povedal Hijo vážnym hlasom.

Jednorožec pozrel zasnené na Alicu: „Povedz niečo, dievčatko!“

Alicia sa musela usmiať: „Viete, aj ja som si vždy myšľela, že jednorožce sú vybájené obludy. Živého som ešte nesstretnula.“

„Tak keď sme už jeden druhého videli,“ povedal Jednorožec, „ty uveríš, že jestvujem ja, a ja uverím, že jestvuješ ty. Platí?“

„Dobre, ako si želáte,“ povedala Alicia.

„Hej, starký, daj už z tej torty!“ obrátil sa Jednorožec na Kráľa. „O čierny chlieb ti nestojím!“

„Hned, hned!“ zahundral Kráľ a kývol na Hijo. „Otvor vrece!“ zašepkal. „Rýchlo! Nie to – tam sú hrianky!“

Hijo vybral z vreca veľkú hrozienkovú tortu a nôž na krájanie. Kde sa to tam všetko vzalo, Alicia nechápala. Vyzeralo to ako nejaké čary.

Medzitým prišiel aj Lev. Bol zmordovaný a ospanlivý, oči sa mu zatvárali. „A toto je čo?“ spýtal sa a lenivo zažmurkal na Alicu. Hlas mal hlboký, ako keď vyzváňa veľký zvon.

„No? Čo myslíš!“ zvolal Jednorožec. „Neuhádneš! Ani ja som to neuhádol.“

Lev sa unudene zahľadel na Alicu. „Si zviera – rastlina – alebo nerast?“ spýtal sa a po každom slove zazíval.

„Je to vybájená obluda!“ vyhíkol Jednorožec skôr, ako Alice otvorila ústa.

„Tak podaj tú tortu, Obluda,“ povedal Lev, ľahol si a bradu si položil na predné laby. „Vy dvaja si sadnite (to patrilo Kráľovi a Jednorožcovi), a nijaké švindle s tou tortou, jasné?!“

Kráľ si zrejme len veľmi nerád sadal medzi dve také veľké šelmy, ale inde si sadnúť nemohol.

„Teraz by sa nám krásne bojovalo o korunu!“ povedal Jednorožec a potmehúdsky na ňu pozrel. Chudákovi Kráľovi skoro spadla z hlavy, tak sa roztriasol.

„Raz-dva by som ju mal,“ povedal Lev.

„No neviem, neviem,“ na to Jednorožec.

„Čo?! Ved som s tebou pozametal celé mesto, ty chrúst!“ zreval Lev a už-už vstával.

V tej chvíli zasiahol Kráľ v obave, aby sa hádka nestupňovala. Hlas sa mu chvel od rozčúlenia: „Celé mesto?“ spýtal sa. „To je riadny kus cesty. Šli ste po starom moste, alebo cez rínek? Najlepší výhľad je zo starého mosta.“

„A či ja viem?!“ zavŕchal Lev a znova si ľahol. „Tak sa tam prášilo, že som si nedovidel ani na nos. – Hej, Obluda, čo je s tou tortou?!“

Alice si sadla na breh potôčka, veľkú misu si položila na kolená a krájala a krájala. „Je to na zlost,“ odpovedala Levovi (už si takmer zvykla na to, že ju volal Obluda), „niekoľko kúskov som už odkrojila, ale zakaždym sa mi zase spoja.“

„Zrejme nevieš, ako zaobchádzat s tortami za zrkadlom,“ povedal Jednorožec. „Najprv ich rozdeľ, a až potom krájaj!“

Znelo to ako nezmysel, no Alice poslušne vstala, podávala misu dookola a torta sa sama rozdelila na tri kusy.

„A teraz ju pokrájaj!“ povedal jej Lev, keď sa vrátila na svoje miesto s prázdnou misou.

„Aká nespravodlivosť!“ zvolal Jednorožec, keď si Alice s nožom v ruke bezradne sadla, lebo nevedela, ako začať.

„Obluda dala Levovi dva razy toľko ako mne!“

„Ale sebe nenechala ani kúsok,“ povedal Lev. „Hej, Obluda, máš rada tortu?“

Kým mu Alice stihla odpovedať, zarachotili bubny.

Márne skúmala, odkiaľ ten hrmot prichádza. Bubny sa ozývali zo všetkých strán a hučali jej v hlave, div z toho neohluchla. Skočila na nohy a vydesená preskočila potôčik; zazrela ešte, ako Lev s Jednorožcom vstali, nasrdení, že ich rušia pri hodovaní. Potom klesla na kolená a márne si zapchávala uši, aby ten strašný hrmot nepočula.

„Ak ich ani týmto nevybubnujú z mesta,“ pomyslela si, „tak už naozaj ničím!“

„Je to môj vlastný vynález“

PO chvíli hrmot zoslabol, až nastalo hrobové ticho. Alica znepokojene zodvihla hlavu. Široko-ďaleko nebolo ani živej duše a jej sa zazdalo, že o Levovi, Jednorožcovi a tých čudných anglosaských posloch sa jej zrejme len snívalo. Ale pri nohách jej ešte vždy ležala veľká misa, na ktorej mala krájať zjedenú tortu. „Tak sa mi to predsa len nesnívalo,“ povedala si, „iba ak – iba ak sa nám všetkým sníva ten istý sen. No dúfam, že je to môj sen, a nie sen Čierneho kráľa. Nerada by som patrila do sna nejakej inej osoby,“ hundrala. „Mám sto chutí zobudiť ho, aby som videla, čo sa stane!“

Z myšlienok ju vytrhol akýsi rev. „Hej! Hej! Šach!“ hnal sa k nej Jazdec v čiernom brnení a rozháňal sa kyjom. Len čo došiel k nej, kôň zastal. „Si mojím zajatcom!“ zvolal Jazdec a v tej chvíli spadol z koňa.

Hoci Jazdec Alicu vyľakal, väčšmi sa bála o neho ako o seba, a keď znova vysadal na koňa, pozorovala ho s obavami. Len čo sa pohodlne usadil v sedle, spustil znova: „Si mojím –“ No vtom mu skočil do reči iný hlas: „Hej! Hej! Šach!“ Alica sa prekvapene obzrela, kde sa vzal nový útočník.

Tentoraz to bol Biely jazdec. Zastal celkom pri Alici a takisto ako Čierny jazdec aj on najprv spadol z koňa a potom naň opäť vysadol. Takto v sedle obaja Jazdci chvíľu na seba mlčky hľadeli. Alica pozerala zmätene z jedného na druhého.

„Ja som ju zajal!“ ozval sa napokon Čierny jazdec.

„Áno, ale ja som ju potom vyslobodil!“ odsekol Biely jazdec.

„Tak budeme o ňu bojovať,“ povedal Čierny jazdec, natiahol sa za prilbou (visela mu zo sedla a ponášala sa na konskú hlavu) a nasadil si ju.

„Bojové pravidlá budete, dúfam, dodržiavať,“ poznamenal Biely jazdec a aj on si nasadil prilbu.

„Vždy ich dodržiavam,“ povedal Čierny jazdec. Nato sa začali tak zúrivo mlátiť, že sa Alica skryla za strom, aby sa aj jej neušlo.

„Rada by som poznala tie ich bojové pravidlá,“ rozmyšľala, keď opatrne vyzerala z úkrytu a pozorovala boj. „Prvé podľa všetkého vraví, že ak jeden Jazdec zasiahne druhého, zrazí ho z koňa, no ak ho netrafi, zvalí sa na zem sám. Ďalšie pravidlo asi predpisuje, že sa kyje držia oboma rukami ako v bábkovom divadle. A ten rachot, keď taký Jazdec spadne! Akoby na mriežku pred kozubom zhodil niekto hromadu kutáčov! A tie kone, aké sú pokojné! Padajú z nich a vysadajú na ne, akoby boli z dreva!“

Ďalšie bojové pravidlo, ktoré Alica sprvu nezbadala, zrejme prikazovalo, že vždy treba padnúť na hlavu. Boj sa skončil tým, že obaja padli takto jeden vedľa druhého. Keď opäť vstali, potriasli si ruky, Čierny jazdec vysadol na koňa a odcváhal.

„To je slávne víťazstvo, čo?“ povedal Biely jazdec a udychčaný pristúpil k Alici.

„Ja neviem,“ zapochybovala Alica. „Nechcem byť zajatá. Chcem byť kráľovnou.“

„Budeš ňou, ak preskočíš ďalší potôčik,“ povedal Biely jazdec. „Odprevadím ťa až na koniec lesa, aby sa ti nič nestalo – ale potom sa musím vrátiť. Tam sa končí môj ťah.“

„Pekne vám ďakujem,“ povedala Alica. „Môžem vám zložiť prilbu?“ Videla, že je to nad jeho sily, no s jej pomocou ju napokon striasol.

„Hned sa človeku lepšie dýcha,“ povedal Jazdec, rukami si prihladił rozstrapatené vlasy a jemnú tvár s veľkými

miernymi očami obrátil k Alici. Jakživ nevidela takého čudného bojovníka.

Plechové brnenie mu nijako nesedelo a na pleciach mal hore dnom priviazanú akúsi drevenú debničku s otvoreným vrchnákom. Alice si ju zvedavo obzerala.

„Vidím, že obdivuješ moju debničku,“ povedal Jazdec priateľsky. „Je to môj vlastný vynález – na šaty a na obložené chlebíčky. Nosím ju hore dnom, aby mi do nej nenapršalo.“

„Ale takto vám z nej všetko vypadne,“ podotkla Alice. „Viete, že vrchnák máte otvorený?“

„To som nevedel,“ povedal Jazdec a po tvári mu prebehol tieň znepokojenia. „Tak mi z nej po ceste všetky veci vypadli! A bez nich mi je debnička nanič.“ Odviazal si ju a už-už ju chcel zahodiť do krovia, ale náhle mu čosi prišlo na um, tak ju opatrne zavesil na strom. „Uhádneš, prečo som to urobil?“ spýtal sa.

Alice zavrtela hlavou.

„Možno sa v nej uhniezdia včely – a ja budem mať med.“

„Ale ved úľ – alebo také dačo – vám visí zo sedla,“ povedala Alice.

„Áno, je to vynikajúci úľ,“ sklamane povedal Jazdec, „jeden z najlepších na svete. No ani jedna včela sa k nemu ešte nepriblížila. To druhé je pasca na myši. Bud' myši plašia včely, alebo včely plašia myši, ja neviem.“

„Už som sa čudovala, načo tam máte pascu na myši,“ povedala Alice. „Na konskom chrbte sa myši zvyčajne nevyskytujú.“

„Zvyčajne nie,“ povedal Jazdec, „ale keby si nejaké zmysleli príšť, mám ich tam nechať len tak pobehovať?“

„Vieš,“ pokračoval po chvíli, „vždy treba byť na všetko pripravený. Preto má môj kôň na nohách tie krúžky.“

„Načo sú?“ zvedavo sa spýtala Alice.

„Chránia ho pred žraločími zubiskami,“ odpovedal Jaz-

kade kráčala Alice, nuž si povedala, že radšej nebude kráčať tesne popri koňovi.

„Veľa skúseností v jazdení asi nemáte,“ odvážila sa podotknúť, keď zletel asi piaty raz.

Jazdca jej poznámka očividne prekvapila a trochu aj urazila.

„Ako si na to prišla?“ spýtal sa. Jednou rukou sa držal Alice za vlasy, aby nespadol na druhú stranu, a tak sa štveral do sedla.

„Skúsení jazdci nepadajú z koňa tak často.“

„Ja mám skúseností až-až,“ povedal Jazdec vážne, „až-až!“

Alice sa zmohla iba na „Skutočne?“, ale povedala to čo najsrdcenejšie. Kúsok cesty šli potom mlčky, Jazdec mal oči zatvorené a niečo si hundral. Alice ho pozorovala s obavou, kedy zase spadne.

„Pravé umenie jazdecké,“ spustil Jazdec zrazu nahlas a gestikuloval pritom pravou rukou, „spočíva v –“ Tu skončil tak náhle, ako začal, lebo tvrdo dopadol na temeno, a to rovno na chodník, po ktorom kráčala Alice. Tentoraz ju úplne vydesil – vystrašene ho dvíhalo zo zeme: „Dúfam, že ste si nedolámal kosti?“

„Škoda reči,“ povedal Jazdec, akoby mu na dvoch-troch kostiach ani nezáležalo. „Teda ako som povedal, pravé umenie jazdecké spočíva v tom – udržať rovnováhu. Takto, aha!“

Pustil uzdu a s roztahnutými rukami Alici ukazoval, ako to myslí. Tentoraz dopadol na chrbát, rovno koňovi pod nohy.

„Ja mám skúseností až-až!“ opakoval znova a znova a Alice ho znova a znova stavala na nohy. „Skúseností, tých ja mám až-až!“

„Smiešne!“ skríkla Alice a už sa vôbec neovládala. „Vám by najlepšie pristal drevený kôň na kolieskach, aby ste vedeli!“

„Jazdí taký kôň pokojne?“ prejavil Jazdec záujem a ešte včas objal koňa okolo krku, takže sa vyhol ďalšiemu pádu.

„Oveľa pokojnejšie než živý,“ vyprskla Alica, lebo už nevládala potlačiť smiech.

„Jedného takého si zadovážim,“ zamyslene si povedal Jazdec. „Jedného alebo dvoch – možno aj viacerých.“

Chvíľu bolo ticho a potom Jazdec pokračoval: „Darmo je, vynálezy, to je moje! Všimla si si – dúfam – keď si ma napisledy dvíhala zo zeme, že som bol zamyslený?“

„Áno, vyzerali ste dosť vážne,“ povedala Alica.

„No, to som práve vymýšľal, ako prejsť cez zavretú bránku – chceš si to vypočuť?“

„Veľmi rada,“ povedala Alica zdvorilo.

„Prišiel som na to takto,“ začal Jazdec. „Povedal som si: Čažkosti sú len s nohami, hlava je dosť vysoko. Najprv si teda položím hlavu na bráničku – hlava je, ako vravím, dosť vysoko –, potom sa postavím na hlavu – vtedy sú už aj nohy dosť vysoko –, stačí sa len prevážiť na druhú stranu – a som tam.“

„Hej, boli by ste, keby ste to všetko dokázali,“ povedala Alica zamyslene, „no nezdá sa vám, že je to trocha namáhavé?“

„Prakticky som si to ešte nevyskúšal,“ vážne odpovedal Jazdec, „takže to s istotou nemôžem tvrdiť – no obávam sa, že je to skutočne trocha namáhavé.“

Táto predstava ho očividne tak znepokojila, že Alica radšej chytrou zvrtla reč na iné: „Akú čudnú prilbu máte!“ povedala veselo. „Aj to je váš vynález?“

Jazdec pyšne pozrel na prilbu, čo mu visela zo sedla. „Áno,“ povedal, „ale vynašiel som už aj lepšiu – tá sa podobala na homoľu cukru. Kedysi som ju nosieval – a každým, keď som spadol, prilba sa zapichla do zeme. Takže som nikdy nepadol ďaleko, ale zasa mi hrozilo, že spadnem do nej. Raz sa mi to aj stalo, a čo bolo najhoršie, kým som sa z nej dostal, prišiel druhý Biely jazdec a nasadil si ju. Myslel si, že je to jeho prilba.“

Jazdec to rozprával tak uveličene, že sa Alica neopovážila smiať. „A neubližili ste mu, keď ste mu takto sedeli vlastne na hlave?“ povedala traslavým hlasom.

„Musel som ho, pravdaže, kopnúť,“ povedal Jazdec väzne, „aby si tú prilbu zložil – ale trvalo mu celé hodiny, kým ma z nej dostal. Bol som tam veľmi zarazený.“

„Tak strašne ste sa naňakali?“ ľutovala ho Alica.

Jazdec potriasol hlavou. „Ale nie! Zarazený ako kôl v plote, rozumieš?“ Dopovedal, hrdo sa vypol, a v tej chvíli sa skotúšal zo sedla a spadol dolu hlavou rovno do hlbokej priekopy.

Alica bežala k priekope, čo je s ním. Pri tomto páde sa už väzne zlakla, lebo istý čas sa držal na koni celkom obstojne, a teraz sa bála, že si ublížil. Z priekopy mu trčali iba podošvy, no veľmi sa jej učavilo, keď ho začula rozprávať ako inokedy. „Zarazený ako kôl v plote,“ opakoval, „ale uznaj, bola to od neho ľahkomyselnosť, nasadiť si prilbu iného Jazdca – navyše, keď jej majiteľ bol dnu.“

„Ako môžete tak pokojne rozprávať – dolu hlavou?“ Alica ho vytiahla za nohy a položila na násyp.

Jazdca tá otázka prekvapila. „Čo je na tom, kde mám telo?“ povedal. „Moja myseľ pracuje nezávisle od tela; naopak, čím mám hlavu nižšie, tým ľahšie vymýšľam nové veci.“

„Najmúdrejšia vec, akú som kedy vynášiel,“ pokračoval po chvíli, „bol nový puding; vymyslel som ho, keď som pripravoval mäso.“

„Takže sa dal uvariť ako ďalší chod toho obedu?“ spýtala sa Alica. „To je rýchlosť, len čo je pravda!“

„Nie, ako ďalší chod nie,“ povedal Jazdec pomaly a zamyslene, „nie, rozhodne nie ako ďalší chod toho obedu.“

„Tak na druhý deň. Veď pri jednom obede hádam len nejete dva pudingu!“

„Nie, na druhý deň nie,“ opakoval Jazdec ako predtým, „nie na druhý deň. V skutočnosti,“ pokračoval so sklonenou

hlavou hlasom čoraz tichším, „sa ten puding vôbec nevaril. Ten puding totiž nikdy nik neuvarí! Ale vymyslený bol veľmi dôtipne.“

„A z čoho mal byť?“ spýtala sa Alicia. Chcela ho tým povzbudit, lebo chudák Jazdec vyzeral veľmi zronene.

„No, predovšetkým z pijaka,“ zastenal.

„Hm, neviem, aké by to bolo –“

„Nie iba z pijaka,“ skočil jej do reči. „Nemáš potuchy, aká by to bola chut', keby sa pijak zmiešal s inými vecami – s pušným prachom a s pečatným voskom. – Ja už musím ísť.“ Práve došli na kraj lesa.

Alicia nevychádzala z úžasu; rozmýšľala o tom pudingu.

„Si smutná,“ povedal Jazdec ustastene, „ak chceš, zaspievam ti pesničku, aby som ťa potešil.“

„Nie je dlhá?“ spýtala sa Alicia, lebo v ten deň si už vypočula veľa piesní i básni.

„Dlhá je,“ povedal Jazdec, „ale je veľmi, veľmi krásna. Každý, komu som ju spieval, sa buď rozplakal, alebo –“

„Alebo čo?“ spýtala sa Alicia, keď sa náhle odmlčal.

„– alebo nerozplakal. Názov tej piesne sa volá ,Trescie oči‘.“

„To je názov tej piesne?“

„Nie, nerozumieš mi,“ povedal Jazdec namrzene. „Ten názov sa tak iba volá. Názov je vlastne ,Starý starec‘.“

„Správne som sa teda mala spýtať: Tak sa nazýva tá pieseň? Však?“ opravila ho Alicia.

„Nie, nemala, to je zas niečo iné! Pieseň sa nazýva ,Ako zbohatnúť‘. Ale to sa jej iba tak vraví!“

„Aká je to teda pieseň?“ spýtala sa Alicia, už celkom popletená.

„K tomu sme sa práve dostali,“ povedal Jazdec. „V skutočnosti je to pieseň ,Na vrátkach sedel deň čo deň‘. Je to vlastne balada a sám som vynášiel aj jej melódiu.“

Len čo to dopovedal, zastavil koňa a pustil z rúk opraty. Jednou rukou si zvoľna udával rytmus, na pochabej, ale

„Na trescie oči,“ utrúsil,
„poľujem pri močiari.
Gombíky z nich viem vybrúsiť,
keď luna v splne žiari.
A nedávam ich za zlatku,
hoci sú tolko hodné,
za biedny päťák, za babku
predám ich potom vo dne.

Viem, kde sa dajú vykopat'
maslové žemle z hriadiky,
ako si rakov nalapať
do pasce z mucholapky,
kolesá z dostavníkov viem
vypátrať po výmoloch...
Bohatnem,“ žmurkol. „Na zdravie!
Bár by aj vám tak bolo!“

Mal som plán, ako pred hrdzou
ochrániť mosty staré:
z oboch strán zdvihnut', nad hrncom
napariť v teplej pare,
do vína ponoriť ich hned
a variť trikrát denne.
„Vďaka ti, starký, za spoved'
a všetky rady cenné.“

Dnes, ak si vopchám dengľavé
prsty do gleja hlúpo,
ak pravú nohu do ľavej
topánky vrazím tupo,
keď mi na ruku závažie
odkialsi náhle spadne,
pláčem a dumám – kde len je,
kde chudák asi chradne –

ten starec, čo sa kýval zľahka
a pohľadom ma nežne hladkal,
ako tam sedel na tých vrátkach;
je pravda, v reči trocha habkal,
akoby dusila ho zátka,
aj jeho chôdza bola vratká,
keď o palici ticho badkal;
pre starca nie je taľafatka
brať život ako muž, no skrátka,
nech mu je rodná hruda ľahká,
až spadnú vrátku...

Ked' Jazdec dospieval baladu, pritiahol opraty a obrátil koňa na cestu, po ktorej prišli. „Už ti ostáva len niekoľko metrov,“ povedal, „dolu týmto kopcom a cez tamten potôčik – a budeš kráľovnou. Ale počkaj ešte a vyprevad ma,“ dodal, keď sa Alice nedočkavo zahľadela smerom, ktorý jej ukazoval. „Nebude to dlho. Počkáš a zamávaš mi vreckovkou, keď dôjdem k tamtej zákrute. Vieš, možno mi tým dodáš odvahy.“

„Dobre, počkám,“ povedala Alice, „a pekne vám ďakujem, že ste so mnou šli taký kus cesty – i za pieseň ďakujem – veľmi sa mi páčila.“

„Naozaj?“ spýtal sa Jazdec nedôverčivo. „Ale neplakala si tak veľmi, ako som čakal.“

Podali si ruky a Jazdec pomaly zamieril k lesu. „Dúfam, že to lúčenie nebude dlhé,“ vravela si Alice, ako tam stála a pozerala za ním. „No prosím! Ako zvyčajne, zase na hlavu! Ale nazad mu to ide celkom ľahko – iste preto, že má na koni navešaných toľko vecí –“

Tak si rozprávala a dívala sa, ako si kôň nenáhlivo vykračuje po ceste a Jazdec z neho padá raz na jednu, raz na druhú stranu. Po štvrtom alebo piatom páde došiel k zákrute. Ešte mu zamávala vreckovkou a počkala, kým sa jej celkom nestratil z očí.

Je to môj vlastný vynález

„Dúfam, že som mu dodala odvahy,“ povedala a rozbehla sa dolu kopcom. „Ešte posledný potôčik, a budem kráľovnou! To je skvelé!“ Urobila niekoľko krokov a bola pri potôčku. „Konečne Ôsme pole!“ zvolala, preskočila potôčik a zvalila sa na zem, aby si odpočinula – trávnik tu bol mäkučký ako mach, tu a tam posiaty drobnými záhonmi kvetov. „Ach, či som rada, že som už tu! – Ale čo to mám na hlave?“ prelakla sa, keď sa rukami dotkla niečoho tažkého, čo jej pevne obopínaло hlavu.

„Ako sa mi to tam dostalo, že o tom ani neviem?“ zložila si to a položila do lona, aby si to obzrela.

Bola to zlatá koruna.

Kráľovná Alice

TO je skvelé!“ povedala Alice. „Nemyslela som si, že sa tak chytro stanem kráľovnou – ale vratív vám, vaša výsost,“ pokračovala prísnejšie (vždy sa rada karhala), „to nepôjde, takto sa tu povaľovať v tráve. Kráľovné sa musia správať dôstojne!“

Tak vstala a prechádzala sa – spočiatku dosť meravo, lebo sa bála, že jej spadne koruna, ale utešovala sa tým, že ju nik nevidí. „Napokon, ak som naozaj kráľovná,“ povedala si a opäť si sadla, „iste sa do toho čoskoro vžijem.“

Všetko, čo sa s ňou dialo, bolo také čudné, že ju ani neprekvapilo, keď pri nej zrazu sedeli z jednej strany Čierna kráľovná a z druhej Biela kráľovná; bola by sa ich rada spýtala, kde sa tam vzali, no bála sa, že by to bolo nezdvorilé. „Ale hádam sa ich môžem spýtať, či sa hra už skončila,“ pomyslela si. „Povedzte mi láskavo –“ začala a placho pozrela na Čierne kráľovnú.

„Hovor, až keď ťa oslovia!“ ostro jej skočila do reči Kráľovná.

„Keby sa podľa tohto pravidla správal každý,“ povedala Alice, ktorá sa dosť rada škripila, „a rozprával by, len keď ho niekto osloví, a keby všetci čakali, kým niekto začne, tak by asi nikto nikdy nič nepovedal, viete, a tak –“

„Smiešne!“ zvolala Kráľovná. „Či nechápeš, dievča –“ tu sa zarazila a zamračila, chvíľu rozmyšľala a potom z ničoho nič zvrtla reč na iné. „Čo si predtým myslela tým ,ak som naozaj kráľovná? Akým právom sa tak nazývaš? Veď vieš, že kráľovnou sa môžeš stať, len keď zložíš skúšku. A čím skôr, tým lepšie.“

„Povedala som len ,ak,“ skrúšene sa ospravedlňovala Alice.

Kráľovné pozreli na seba a Čierna kráľovná povedala pohoršene: „Ona vraj povedala len ,ak –“

„Povedala oveľa viac!“ zakvínila Biela kráľovná a zalomila rukami. „Ach, oveľa, oveľa viac!“

„Veru tak!“ pustila sa do Alice aj Čierna kráľovná. „Hovor vždy pravdu – premysli si, čo povieš – a potom si to zapíš.“

„Ale ja som naozaj nemyslela –“ začala Alice, no Čierna kráľovná jej podráždene skočila do reči.

„Veď to je tá chyba! Mala si myslieť! Dievča bez rozmyšľania nie je na nič! Ešte aj vtip musí mať myšlienku – a dievča je hádam len dôležitejšie než vtip. To nepoprieš, aj keby si to skúšala oboma rukami.“

„Nemám vo zvyku popierať veci rukami,“ namietla Alice.

„To nikto netvrdí,“ povedala Čierna kráľovná, „vratív len, že to nepoprieš, aj keby si to skúšala.“

„Má takú náladu,“ ozvala sa Biela kráľovná, „že chce za každú cenu niečo popierať – ibaže nevie, čo!“

„Je odporná a zlá,“ povedala Čierna kráľovná; na minútu či dve nastalo trápne ticho.

Napokon ho prerušila Čierna kráľovná: „Pozývam vás na Alicin dnešný večierok.“

Biela kráľovná sa usmiala a povedala: „A ja pozývam vás.“

„Neviem o tom, že by som usporadúvala nejaký večierok,“ povedala Alice, „no ak je tak, hostí by som si mala pozývať sama.“

„Na to sme ti práve dali príležitosť,“ podotkla Čierna kráľovná, „ale dovolím si tvrdiť, že ti chýbajú hodiny slušného správania.“

„Slušné správanie sa neučí na hodinách,“ povedala Alice.

„Na hodinách sa učia počty a podobné veci.“

„Vieš sčítať?“ spýtala sa Biela kráľovná. „Koľko je jeden a jeden?“

„Neviem,“ povedala Alice. „Nestačila som to sledovať.“

„Sčítať nevie,“ skočila im do reči Čierna kráľovná. „A odčítať vieš? Odpočítaj deväť od ôsmich.“

„Deväť od ôsmich, to sa nedá,“ pohotovo odpovedala Alice, „ale –“

„Odčítať nevie,“ povedala Biela kráľovná. „Vieš deliť? Rozdeľ bochník nožom – čo ti vyjde?“

„Myslím –“ začala Alice, no Čierna kráľovná odpovedala za ňu. „Chlieb s maslom, čo iné?! Skús ešte odčítať! Odčítaj kost od psa, čo ti zostane?“

Alice uvažovala. „Ked' odčítam kost, tá, pravdaže, nezostane – ani pes nezostane – ten sa rozbehne za mnou a uhryzne ma – a tak vlastne ani ja nezostanem!“

„Ty si teda myslíš, že nezostane nič?“ spýtala sa Čierna kráľovná.

„Asi tak.“

„Zle, ako zvyčajne,“ povedala Čierna kráľovná, „zostane psova trpežlivosť.“

„Ale ako to –“

„No pozri!“ zvolala Čierna kráľovná. „Pes stratí trpežlivosť, či nie?“

„To je možné,“ opatrne priupustila Alice.

„Nuž ak pes odíde, jeho trpežlivosť zostane!“ víťazne zvolala Kráľovná.

Alice povedala čo možno najvážnejšie: „Hej, ak trpežlivosť neodíde opačným smerom. No mimovoľne si pomyslela: „Aké strašné nezmysly to tárame!“

„Počítať nevie ani trocha!“ dôrazne a naraz povedali obe Kráľovné.

„A vy viete počítať?“ pustila sa Alice do Bielej kráľovnej, lebo už ju hnevalo, že jej neprestajne vyhadzujú na oči chyby.

Kráľovná lapala dych a zavrela oči. „Sčítať viem,“ povedala, „ak mám na to dosť času – ale odčítať, to vôbec neviem!“

„Dúfam, že abecedu ovládaš?“ spýtala sa Čierna kráľovná.

„Pravdaže ovládam,“ povedala Alice.

„Aj ja,“ zašeplala Biela kráľovná, „budeme si ju, dušička, spolu opakovať, dobre? A prezradím ti tajomstvo – viem už čítať slová, čo majú jedno písmeno! Nie je to úžasné?! – Nič si z toho nerob! Po čase sa to naučíš aj ty.“

Tu opäť zasiahla Čierna kráľovná. „Vieš odpovedať na praktické otázky?“ spýtala sa. „Ako sa zarába kvások na koláč?“

„To viem!“ vyhíkla Alice. „Vezme sa byľka droždia, byľka mlieka –“

„Kde odtrhneš tie bylinky?“ spýtala sa Biela kráľovná. „Na poli?“

„Ale vedť to sa netrhá, a už vonkoncom nie napoly, to sa jednoducho dá do šálky,“ vysvetľovala Alice, „a musí to byť v teple –“

„Prečo nie do šálu – zakrútiť do veľkého, teplého šálu?“ spýtala sa Biela kráľovná. „To treba vysvetliť, nesmieš vynechávať toľko podstatných vecí.“

„Oviejte jej hlavu!“ starostlivo ju prerušila Čierna kráľovná. „Od toľkého rozmyšľania ešte dostane horúčku.“ Pustili sa do toho obe a ovievali ju listami, kym ich nepožiadala, aby prestali, lebo jej úplne rozstrapatili vlasy.

„Už je v poriadku,“ povedala Čierna kráľovná. „A cudzie jazyky ovládaš? Ako sa povie po francúzsky eniky-beniky?“

„Eniky-beniky v našom jazyku nič neznamená,“ odpovedala Alice vážne.

„A kto tvrdí, že znamená?“ na to Čierna kráľovná. Ale tentoraz sa Alice nedala. „Ak mi poviete, z akého

jazyka je slovo eniky-beniky, poviem vám ho aj po anglicky!“ zvolala víťazoslávne.

Ale Čierna kráľovná sa odvrátila a odmerane povedala: „Kráľovné sa nikdy nejednajú!“

(„Keby sa radšej na nič nepýtali!“ pomyslela si Alice.)

„Nehádajme sa!“ povedala Biela kráľovná ustarostene. „Čo zapríčinuje blesk?“

„Blesk, ten zapríčinuje —“ začala Alice smelo, lebo v tom sa cítila istá, „— ten zapríčinuje hrom. — Nie, nie!“ opravovala sa rýchlo. „Myslela som to naopak.“

„Na opravu je neskoro,“ povedala Čierna kráľovná, „keď si už raz niečo povedala, tak to platí a ty za to zodpovedáš.“

„Čím ste mi pripomenuli —“ povedala Biela kráľovná, sklopila pritom oči a rozčílene zvierala a roztvárala prsty, „že minulý utorok, chcela som vlastne povedať, v jeden z poslednej kôpky utorkov, bola u nás strašná búrka.“

Alice bola z toho celá popletená. „U nás,“ ozvala sa, „máme dni iba po jednom.“

Čierna kráľovná povedala: „To máte zle zariadené! U nás máme vždy aspoň dva-tri dni alebo dve-tri noci naraz a v zime si niekedy spojíme aj päť nocí — kvôli teplu, vieš.“

„A či je päť nocí teplejších než jedna?“ opovážila sa spýtať Alice.

„Isteže, sú päťkrát teplejšie.“

„Ale podľa toho istého pravidla by mali byť aj päťkrát chladnejšie, nie?“

„Presne tak!“ zvolala Čierna kráľovná. „Päťkrát teplejšie a päťkrát chladnejšie — takisto ako som ja päťkrát bohatšia a päťkrát bystrejšia než ty!“

Alice len vzduchla a nechala to tak. „Je to ako hádanka, na ktorú sa nedá odpovedať!“ pomyslela si.

„Aj Hupky-Dupky tú búrku videl,“ pokračovala Biela kráľovná ticho, akoby len pre seba. „Stál pri dverách s vývrtkou v ruke...“

„Čo chcel?“ spýtala sa Čierna kráľovná.

„Chcel ísť dnu,“ rozprávala Biela kráľovná, „že vraj hľadá hrocha. Ale ako na zlosť tam toho dňa nič také nebolo.“

„A inokedy býva?“ spýtala sa Alice prekvapene.

„Iba vo štvrtok,“ povedala Kráľovná.

„Ja viem, prečo prišiel,“ povedala Alice, „chcel potrestať ryby, lebo —“

Vtom opäť spustila Biela kráľovná: „Neviete si predstaviť, aká to bola búrka!“ („Čo si tá vie predstaviť?!“ ozvala sa Čierna kráľovná.) „Odniesla nám kus strechy — a dnu sa nám vrútil taký hromisko — a prevaloval sa nám po izbe — a prevracal stoly a všetko — bola som z toho celá bez seba — zabudla som aj, ako sa volám.“

Alice si pomyslela: „Nikdy by mi nezišlo na um spomínať si pri takej pohrone na svoje meno. Aký by to malo zmysel?“, ale nahlas nepovedala nič, aby sa nedotkla citov nešťastnej kráľovnej.

„Vaša výsosť jej to láskavo prepáči,“ povedala Čierna kráľovná Alici. Chytla Bielu kráľovnú za ruku a nežne ju hladkala. „Myslí to dobre, ale ako zvyčajne vyjde z toho hlúpost.“

Biela kráľovná placho pozrela na Alicu; tá cítila, že by jej mala povedať niečo milé, ale nič jej neprišlo na um.

„Nemá vlastne najakú výchovu, chúďa,“ pokračovala Čierna kráľovná, „ale je velikánsky dobrák. Pohladkaj ju po hlave a uvidíš, akú bude mať radost!“ To bolo, pravdaže, nad Alicine sily.

„Trocha láskavosti — nakrútiš jej vlasy na papieriky — a je celá blažená —“

Biela kráľovná si hlboko vzduchla a hlavu si oprela o Alicino plece. „Spala by som!“ zastonala.

„Úbožiatko, aké je unavené!“ povedala Čierna kráľovná. „Pohladkaj ju po vlasoch — požičaj jej nočný čepiec — a zaspievaj jej uspávanku, čo by ju upokojila!“

„Nočný čepiec pri sebe nemám,“ povedala Alice, keď sa pokúsila splniť prvý príkaz, „a uspávanku, ktorá by upokojovala, neviem.“

„Nuž čo, musím jej teda zaspievať ja,“ povedala Čierna kráľovná a začala:

*Hajaj, búvaj, biela pani, Alice ťa uspáva,
hostina sa pripravuje, po nej bude zábava,
hajaj, búvaj, po hostine pôjdeme na veľký ples,
tri kráľovné sa tam zídu, všetky tri tam budú dnes.*

„Slová už vieš,“ dodala a operala si hlavu o Alicino druhé plece, „tak ju teraz celú zaspievaj zasa mne. Aj mne sa drieme.“ V tej chvíli obe kráľovné tuho zaspali a chrápali, akoby dosky pílil.

„Čo teraz?“ zvolala Alice a zmätene sa obzerala, keď jej najprv jedna guľatá hlava a potom aj druhá skízli z pleca a ležali jej na kolenach ako ťažké závažie: „To sa ešte vari nikomu nestalo, aby sa staral o dve spiace kráľovné odrazu. Aspoň v dejinách tejto krajiny určite nie – ani sa nemohlo, lebo tu bola vždy iba jedna kráľovná. Prebudte sa, hebedá!“ skríkla netrpezlivo, no ony iba ticho pochrapkávali.

Chrápanie čoraz väčšmi pripomínalo melódiu; napokon už rozoznávala aj slová. Alice načúvala s takým zaujatím, že ani nezbadala, kedy jej tie veľké hlavy z lona zmizli.

Stála pred klenutým vchodom, nad ktorým bolo napísané veľkými písmenami KRÁĽOVNÁ ALICA. Po oboch stranach viseli zvonce; nad jedným stálo „Pre hostí“, nad druhým „Pre služobníctvo“.

„Počkám, kým pieseň doznie,“ pomyslela si Alice, „a potom zazvoním na – na – ale na ktorý mám zazvoníť?“ uvažovala zmätensá nápismi. „Host nie som, no ani sluha nie. Mal by tu byť zvonec označený „Pre kráľovnú“, inak skutočne neviem –“

V tej chvíli sa dvere pootvorili, akési čudo s dlhočizným zobákom vystrčilo na okamih hlavu a povedalo: „Vstup zakázaný až do konca budúceho týždňa!“ a opäť dvere pribuchlo.

Alice dlho klopala a vyzváňala, ale márne. Napokon sa

spod nedalekého stromu zodvihol starý Žabiak a pomaly krivkal k nej. Na sebe mal jasnožlté šaty a veľké topánčiská.

„Čo sa robí?“ zasipel hlbokým chraplavým hlasom.

Alica sa obrátila, pripravená vyhrešíť prvého, kto sa zjaví. „Kde trčí sluha, ktorý má na starosti tieto dvere?“ spustila nahnevane.

„Ktoré dvere?“ spýtal sa Žabiak.

Alica len-len že nedupkala od zlosti nad tým, ako pomaly to zo seba súka. „Ktoré?! No predsa tieto!“

Žabiak pozeral chvíľu velikánskymi tupými očami na dvere, nato podišiel bližšie a prešiel po nich palcom, akoby skúšal, či náter dobre drží; potom pozrel na Alicu.

„že kto má na starosti tieto dvere?“ čudoval sa. „Aké starosti?“ Tak chripel, že mu Alice ledva rozumela.

„Ako to myslíš?“

„Veď hovorím zrozumiteľne, či nie?“ hneval sa Žabiak. „Vari si hluchá? Aké starosti – čo sa im stalo?“

„Nič!“ povedala Alice. „Klopala som na ne!“

„To si nemala – to si nemala –“ hundral Žabiak. „Ešte ich nahneváš.“ Pristúpil k dverám a kopol do nich velikánskou nohou. „Daj im pokoj,“ zachrčal a krivkal naspäť k stromu, „tak ti aj ony dajú pokoj.“

Vtom sa dvere rozleteli a prenikavý hlas zaspieval:

*„Zrkadlový svet môj,“ riekla Alice dnes zrána,
„žezlo zvieram, korunu mám, kráľovnou som zvaná;
zvem stvorenia tejto ríše, kde na tróne trónim,
na hostinu nevidanú s kráľovnami tromi.“*

A pridali sa stovky hlasov:

*Hej, napľňte všetky čaše, veľký deň sa slávi,
posypte stôl gombičkami, otrubami z trávy,
strčte myši do čaju a mačky zas do kávy,
tridsaťkrát tri razy „Sláva!“ Alicu nech zdraví!*

Nasledovalo zmätené volanie na slávu a Alice si pomyslela: „Tridsaťkrát tri je deväťdesiat. Kto vie, či to niekto ráta?“ Potom sa všetko utíšilo a ten istý prenikavý hlas zaspieval:

*Sem sa, hostia, nech ste, čo ste, rýchlo podte dnuka,
hodovanie a tri krátky Alice vám núka,
jesť a piť priam po ich boku – to je česť a sláva,
vojdite a zažijete, čo sa zriedka stáva!*

A znova zbor:

*Hej, naplň si každý časť, prestaneš sa trápiť,
melasy a vlny s vínom zhlboka sa napi!
Atrament a piesok s muštom potom primiešajte,
deväťdesiatkrát deväť ráz „Sláva!“ prevolajte!*

„Deväťdesiatkrát deväť!“ opakovala Alice zúfalo. „Och, to sa nikdy neskončí. Najlepšie bude, keď vojdem rovno dnu –“ a vošla; len čo sa zjavila, nastalo hrobové ticho.

Alice kráčala po priestrannej sieni a rozčúlene prešla pohľadom po prestretom stole. Sedelo za ním asi päťdesiat rozmanitých hostí: boli tam zvieratá, vtáci, ba aj niekoľko kvetov. „Aká som rada, že prišli aj bez pozývania,“ pomyslela si, „sama by som veru nevedela, koho treba pozvať!“

V čele stola stáli tri kreslá; dve obsadili Čierna a Biela kráľovná, prostredné bolo prázdne. Alice sa v ňom usadila. Ticho ju stiesňovalo, túžila, aby niekto prehovoril.

Napokon začala Čierna kráľovná: „Zmeškala si polievku a rybu,“ povedala. „Prineste pečienku!“ Čašníci položili pred Alicu baranie stehno. Hľadela naň ustarostene, také čosi ešte nikdy nekrájala.

„Si akási nesmelá, dovoľ, aby som ti predstavila Baranie stehno,“ povedala Čierna kráľovná. „Toto je Baranie stehno – toto je Alice. Toto je Alice – toto je Baranie stehno.“ Baranie stehno sa na tanieri vzpriamilo a hlboko sa

Alici poklonilo; aj Alice sa poklonila, celá v rozpánoch, či sa báť, alebo smiať.

„Môžem vám kúsok odkrojiť?“ spýtala sa, vzala do rúk vidličku a nôž a pozrela z jednej královnej na druhú.

„Vylúčené!“ rozhodným hlasom povedala Čierna kráľovná. „Nepatrí sa krájať niekoho, koho ti predstavili. Odneste pečienku!“ Čašníci stehno odniesli a namiesto neho položili na stôl veľký slivkový koláč.

„Koláču ma, prosím, nepredstavujte,“ náhlivo povedala Alice, „lebo sa vôbec nenajeme. Môžem vám dať kúsok na tanier?“

Ale Čiernu kráľovnú to zrejme rozladilo a zašomrala: „Toto je Koláč – toto je Alice. Toto je Alice – toto je Koláč!“ a čašníci s ním zmizli tak rýchlo, že sa mu Alice nestihla ani ukloniť.

Ale prečo by tu mala rozkazovať iba Čierna kráľovná? Alice teda na skúšku zvolala: „Čašník, prineste ten koláč naspať!“ A koláč sa ihneď zjavil, ani čo by šibol čarovným prútikom. Bol taký veľký, že sa ho trocha ostýchala, tak ako predtým stehna; napokon premohla nesmelosť, odkrojila kúsok a podala ho Čiernej kráľovnej.

„To je teda bezočivost!“ povedal Koláč. „Čo by si povedala, keby som si odkrojil ja z teba, ty stvora nepodarená?“

Hovoril mastným lojovým hlasom a Alice sa nezmohla ani na slovo; iba tam sedela, zízala naň a lapala dych.

„Povedz niečo,“ vyzvala ju Čierna kráľovná, „je smiešne po celý čas nechat hovoriť iba koláč!“

„Vypočula som si dnes toľko básničiek ako nikdy,“ ozvala sa Alice trocha prestrašená, lebo len čo otvorila ústa, nastalo hrobové ticho a všetky oči sa upreli na ňu, „a čudná vec – v každej básni bolo niečo o rybách. Neviete, prečo sú tu ryby také obľúbené?“

Otázkou položila vlastne Čiernej kráľovnej, no z jej odpovede si veľa nevybrala.

„Čo sa týka rýb,“ začala vážne a naklonila sa až k Alicinmu uchu, „jej Biele veličenstvo vie peknú hádanku – celá je vo veršoch a celá o rybách. Mohla by ju zarecitoval?“

„Jej Čierne veličenstvo je veľmi láskavé, že na to upozorňuje,“ zašeplala Biela kráľovná do Alicinho druhého ucha nežne, ako keď holúbok zahrkúta. „To by bolo senzačné. Smiem?“

„Prosím,“ povedala Alice čo najzdvorilejšie.

Biela kráľovná sa celá uveličená zasmiala, pohladkala Alicu po tvári a začala:

Najprv treba rybu lapiť.

Lahké, lapí ju aj dieťa.

Potom treba rybu kúpiť.

Lahké, stačí vybrať päták.

Teraz treba rybu smažiť.

Lahké, vec to vcelku hravá.

Nech sa v masti trocha prází!

Lahké, ved si v nej už pláva.

Večerať chcem. Čos' upiekol?
Lahké, priniesť na stôl pekáč.
Odkry rybu! Sním to veko!
Och, to veľa na mňa, prepáč!

Drží sa tam ani kliešť,
ktosi kdesi spravil chybu.
Nuž, čo ľahšie odkryješ –
záhadu, a či tú rybu?

„Chvíľku premýšľaj, a potom hádaj,“ povedala Čierna kráľovná. „My ti zatiaľ pripojeme na zdravie. – Na zdravie kráľovnej Alice!“ zvrieskla z plných plúc a všetci hostia si hned pripili. Robili to, pravda, veľmi čudne. Niektorí si narazili poháre na hlavy ako tienidlá a pili to, čo im stekalo po tvári – iní zasa poháriky prevrátili a pili víno, čo stekalo

zo stola – a traja (ponášali sa na klokany) sa vteperili do misy s pečenou baraninou a chlípali šťavu z mäsa. „Celkom ako prasce pri válove!“ povedala si Alicia.

„Mala by si sa im podakovať pekným prejavom,“ Čierna kráľovná nahnevane zagánila na Alicu.

„Vieš, my ťa musíme podporovať,“ zašeplala Biela kráľovná, keď sa Alicia slušne, ale trocha vyľakane dvíhala z kresla.

„Ste veľmi milá,“ podakovala sa jej Alicia takisto pošepty, „ale zaobídem sa aj bez toho.“

„Bez toho to nejde, to by nebolo ono,“ rozhodným hlasom povedala Čierna kráľovná. Alicia sa teda poslušne podrobila.

(„A tak sa na mňa tlačili,“ spomínila neskôr, keď sestre rozprávala o hostine, „až mi kosti prašťali!“)

Naozaj mala čo robiť, aby sa pri tom prejave udržala na mieste. Kráľovné sa na ňu z oboch strán tak tlačili, až ju zdvihli do vzduchu. „Dvíham sa, aby som sa vám podakovala –“ začala Alicia a pri tých slovách sa naozaj o niekoľko centimetrov zdvihla. No zaprela sa o hrancu stola a znova stála na zemi.

„Daj si pozor!“ skríkla Biela kráľovná a oboma rukami chmatla Alicu za vlasy. „Niečo sa zomelie!“

A zomlelo sa (ako to Alicia neskôr opisovala) všeličo. Sviečky narástli až po strop a pripomínali trŕstie s blčiacimi plameňmi. Fľaše zasa pochytili taniere, rýchlo si ich pripevnili ako krídla a s vidličkami namiesto nôh pobehovali sem a tam. „Celkom ako vtáky,“ pomyslela si Alicia – pokial sa v tom príšernom zmätku vôbec dalo myslieť.

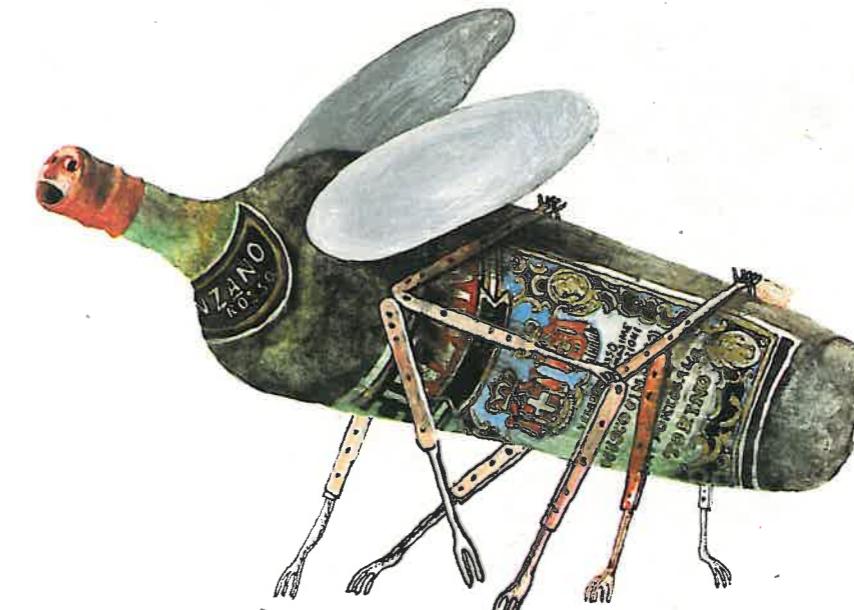
Vedľa seba začula chrapľavý smiech. Obrátila sa, aby zistila, čo sa stalo s Bielou kráľovnou, ale namiesto nej sedelo v kresle Baranie stehno. „Tu som!“ ozvalo sa z polievkovej misy. Alicia sa obrátila a ešte stihla zazrieť Kráľovninu širokú dobrácku tvár, ako sa na ňu vyškiera nad okrajom misy a hneď nato mizne v polievke.

Nesmela strácať čas. Niekoľkí hostia už ležali v misách a naberačka kráčala po stole k Alicinmu kreslu a zlostne jej naznačovala, aby uhla z cesty.

„Už to nevydržím!“ zvolala Alicia, vyskočila a oboma rukami schmatla obrus – prudko ním šklbla a taniere, misy, hostia i sviečky, všetko sa to s rinčaním zosypalo na zem.

„A teba,“ osopila sa na Čiernu kráľovnú, v ktorej videla príčinu všetkého zla – ale Kráľovná už pri nej nesedela – scvrkla sa odrazu na malú bábiku a teraz sa na stole veselo krútila dookola za svojím rozviajatym šálom.

Inokedy by to bolo Alicu prekvapilo, ale tentoraz bola taká rozčúlená, že sa už ničomu nečudovala. „A teba,“ opakovala a zdrapila to malé stvorenie vo chvíli, keď preskakovalo fľašu, čo pristávala na stole, „teba tak zatrasiem, že sa hned premeníš na mača!“

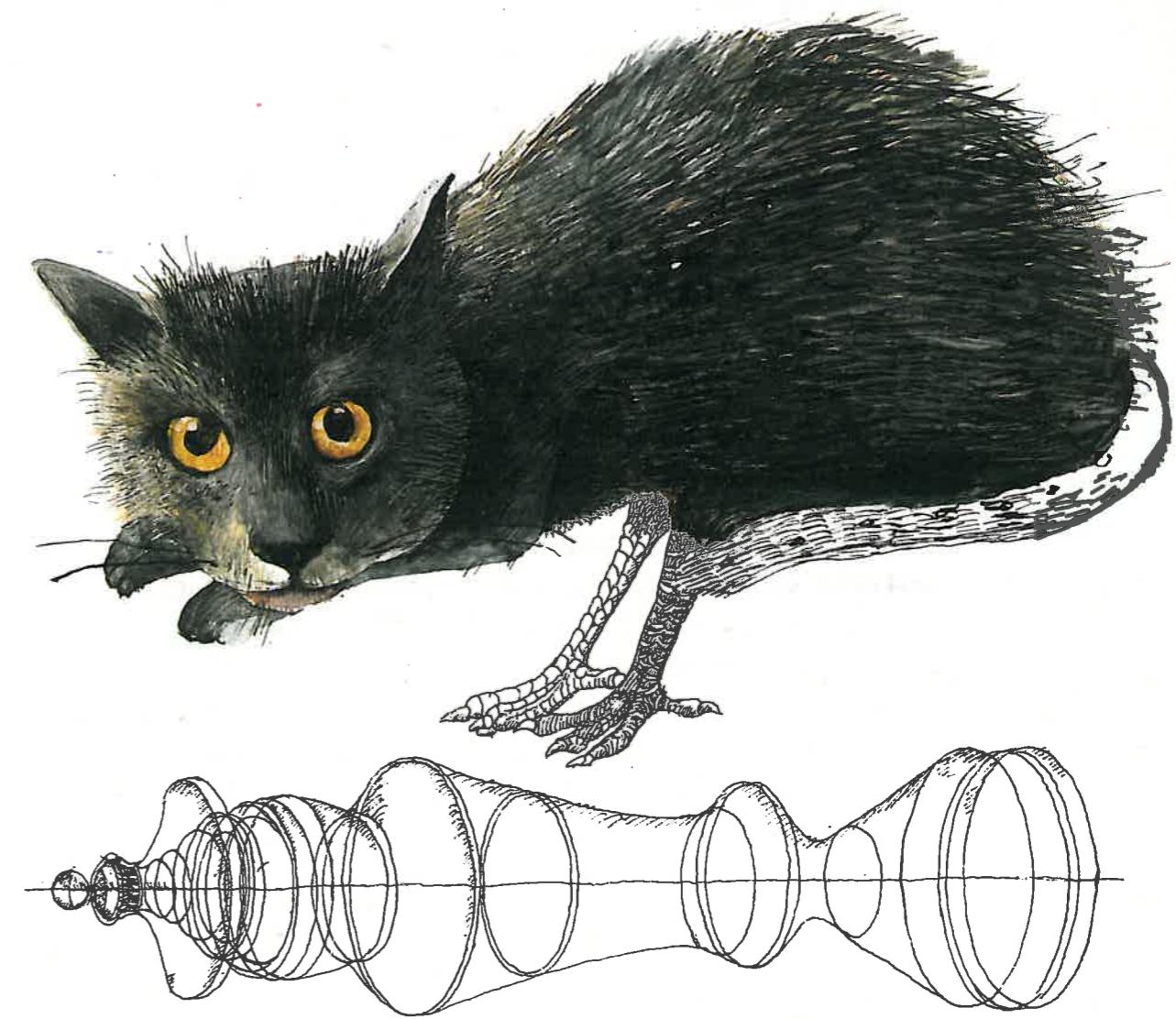
Trasenie

PO tých slovách ju zložila zo stola a z celej sily ju triasla. Čierna kráľovná sa vôbec nebránila, len tvár sa jej zmenšila a oči zväčšili a ozeleneli, a ako ju Alice triasla ďalej, bola čoraz menšia – a tučnejšia – a hebkejšia – a okrúhlejšia – a –

Prebudenie

– a naozaj to bolo mača.

Komu sa to snívalo?

VAŠE Čierne veličenstvo by nemalo priasť tak nahlas,“ úctivo, no predsa len dosť prísne povedala Alica mačiatku a pretrela si oči. „Prebudili ste ma zo sna, ach, to bol krásny sen! A ty si bola so mnou, Micka, v tom svete za zrkadlom. Vedela si o tom, dušička?“

Mačiatko majú nepríjemný zvyk (ako sa raz Alica vyjadrila), že nech im poviete čokoľvek, vždy len pradú. „Keby aspoň priadli akože ‚áno‘ a mňaukali akože ‚nie‘ alebo tak nejako,“ povedala vtedy, „aby sa človek s nimi mohol dorozumieť! No ako sa dohovoríť s niekym, kto neprestajne melie jedno a to isté?“

Mačiatko však zasa iba priadlo a nedalo sa uhádnuť, či vratí áno, alebo nie.

Alica sa prehŕňala v šachových figúrkach na stole, kým nenašla Čierneho kráľovnú, potom si kľakla na predložku pred kozubom a postavila mačiatko a kráľovnú oproti sebe, aby sa videli. „Tak, a teraz sa, Micka, priznaj!“ víťazoslávne zatlieskala. „Na túto si sa premenila, pravda?!“

(„Ale mačiatko na kráľovnú nepozeralo,“ rozprávala neskôr sestre, „odvrátilo hlavu a robilo sa, že ju nevidí. Ale trocha sa hanbilo, a tak si myslím, že tou Čierhou kráľovnou predsa len bolo.“)

„Nevrť sa stále, dušička!“ zasmiala sa Alica celá šťastná. „A ukoň sa, pokým rozmýšľaš, čo – čo zapradieš. Nezabúdaj, že sa tým ušetrí čas!“ Zodvihla mačiatko a bozkala ho. „To na počesť toho, že si bolo Čierhou kráľovnou.“

„Snehuľka, maznáčik môj!“ pokračovala a ponad plece pozrela na biele mačiatko, ktoré matka ešte stále umývala.

„Kedy už bude s vami tá Tina hotová, vaše Biele veličenstvo? Hádam preto ste boli v mojom sне také neupravené. – Tina! Vieš ty vlastne, že umývaš Bielu kráľovnú? Ako s ňou len môžeš zaobchádzať tak neúctivo!“

„Na čo sa asi premenila Tina,“ džavotala Alica a pohodlne sa usalašila na zemi. Laktom sa oprela o predložku, dlaňou si podoprela bradu a pozorovala mačiatka. „Povedz mi, Tinka, premenila si sa azda na Hupky-Dupkyho? Zdá sa mi, že áno – ale nie som si istá, tak o tom svojim priateľom zatiaľ ešte nerozprávaj!“

„Ozaj, Micka, jedno by sa ti bolo v mojom sне dozaista páčilo – toľko básničiek mi tam recitovali, a všetky o rybkách! Zajtra ráno ti bude hej. Pri raňajkách ti zarecitujuem ‚Mroža a Tesára‘, a ty si môžeš myslieť, dušička, že ješ ustrixce.“

„A teraz, Micka, porozmýšľajme, komu sa to vlastne snívalo. Je to vážna vec, dušička, neoblizuj si stále tú labku – vedť ta Tina dnes ráno umývala! Vieš, alebo sa to snívalo mne, alebo Čieremu kráľovi. On, samozrejme, patril do môjho sna – ale ja som zasa patrila do jeho! A bol to, Micka, vôbec Čierny kráľ? Ty by si to mala vedieť, veď si bola jeho ženou. Ach, Micka, pomôž mi rozriešiť to! Tá tvoja labka určite počká!“ Ale protivné mača si začalo oblizovať aj druhú labku a robilo sa, že nepočuje.

Tak komu sa to snívalo, čo myslíte?

*Podvečer v júli; náš starý čln sa šinie
pod nebom zlatým a po hladine sinej...
Aj voda sníva a k bokom sa mu vinie.*

*Trojica drobná hned' prisadla si ku mne.
Zvedavé očká a ušká viac než čujné
rozprávky súria, pochabé bájky umné.*

*Dlho si bledlo, ty nebo podvečerné!
Ozveny tichli, spomienky nie sú verné,
pamäť ich stráca, až zmiznú v nedozerne.*

*Iba ten prelud; len ten sa zvykne vracať:
Alica zľahka tam pod tým nebom kráča.
Naštastie slepé, slepé sú oči spáča.*

*Čakajú deti na slová bájky umnej.
Zvedavé očká a ušká viac než čujné
opäť sa stúlia oddane blízko ku mne.*

*Do riše divov každé sa zatúlalo;
sníva, kým čas tam za oknom letí cvalom,
sníva a všetko len akoby sa zdalo...*

*Jednostaj takto mi dolu prúdom plynie
v tej čímsi člnom vyrytej prieplbine
môj život. Život – si iba sen – čo iné?*

Obsah

ALICA V KRAJINE ZÁZRAKOV

<i>Kapitola prvá</i>	Do nory za králikom	11
<i>Kapitola druhá</i>	Mláka slíz	18
<i>Kapitola tretia</i>	Ablegačné preteky a príbeh s dlhočinným koncom	25
<i>Kapitola štvrtá</i>	Ako Vilo vyletel z komína	32
<i>Kapitola piata</i>	Húseničiakova rada	40
<i>Kapitola šiesta</i>	Prasacie bábätko	47
<i>Kapitola siedma</i>	Blázniavý olovrant	55
<i>Kapitola ôsma</i>	Královnino kroketové ihrisko	64
<i>Kapitola deviata</i>	Príbeh Falošnej korytnačky	75
<i>Kapitola desiata</i>	Račia štvorylká	84
<i>Kapitola jedenásta</i>	Kto ukradol koláče?	93
<i>Kapitola dvanásťta</i>	Alicina výpoved'	100

ZA ZRKADLOM A S ČÍM SA TAM ALICA STRETLA

<i>Autorov predstav</i>	113	
<i>Kapitola prvá</i>	Dom za zrkadlom	115
<i>Kapitola druhá</i>	V záhrade živých kvetov	125
<i>Kapitola tretia</i>	Hmyz za zrkadlom	134
<i>Kapitola štvrtá</i>	Tidli a Fidli	144
<i>Kapitola piata</i>	Vlna a voda	157
<i>Kapitola šiesta</i>	Hupky-Dupky	166
<i>Kapitola siedma</i>	Lev a Jednorožec	180
<i>Kapitola ôsma</i>	„Je to môj vlastný vynález“	190
<i>Kapitola deviata</i>	Královná Alicia	204
<i>Kapitola desiata</i>	Trasenie	220
<i>Kapitola jedenásta</i>	Prebudenie	221
<i>Kapitola dvanásťta</i>	Komu sa to snívalo?	222